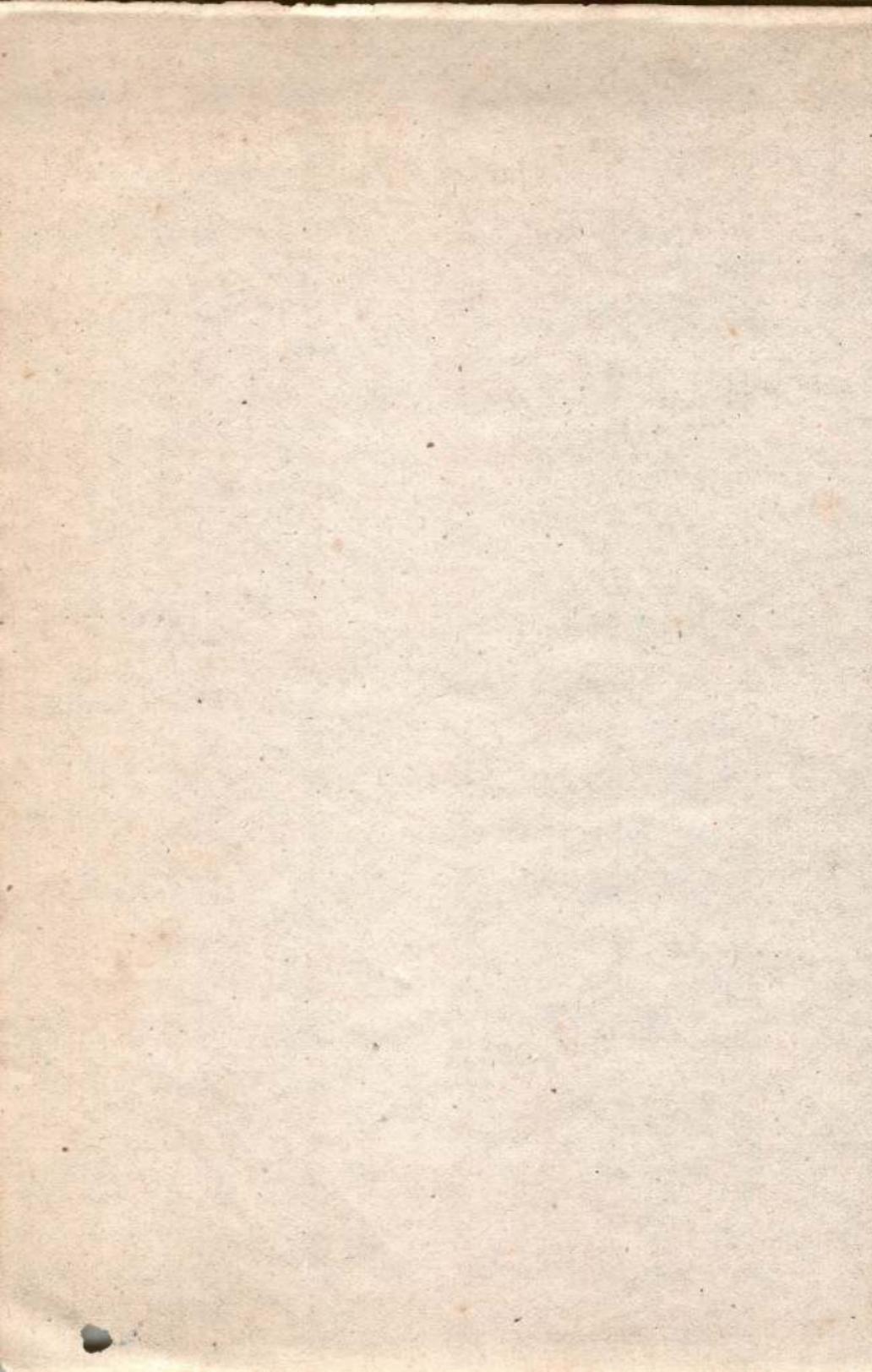

நந்தாவதி

நவம்

நந்தாவதி

(சிறுகதைகள்)

00-031 ரூ வரை

நவம்

விற்பனை உரிமை:

இளம்பிறை பதிப்பகம்

375-8 ஆற்காடு சாலை,
சென்னை-600 024, இந்தியா

முதற் பதிப்பு : டிசம்பர் 1994

புள்ளி எண்ணிக்கை : 1

உரிமை : எஸ். ஆறுமுகம் (நவம்) (3-10-1928)

விலை ரூ 130-00

NANDHAVATHI

—A Collection of Short Stories
in Tamil Language

by

NAVAM (S. ARUMUGAM)

First Edition : December 1994

Price : Rupees Thirty only

Pages : 152

Types : 10Pt

Paper : 10.5 White Printing

Printers : Kokila sree printers
Madras-600 094

Publishers : POOPALAM VELIYEEDU
'Poopalam' Araiampathy-O I. (EP)

—Shri Lanka

Sales Wright : ILAMBIRAI PATHIPPAKAM
375-8 Arcot Road, Madras-600 024, INDIA

அமைப்பு : இளம்பிறை எம்.ஏ. சஹ்மாள்

சமர்ப்பணம்

...நவம்பர்...

3	சமர்ப்பணம்
8	சமர்ப்பணம்
11	சமர்ப்பணம்
46	சமர்ப்பணம்
53	சமர்ப்பணம்
78	சமர்ப்பணம்
80	சமர்ப்பணம்
88	சமர்ப்பணம்
10	சமர்ப்பணம்
80	சமர்ப்பணம்
81	சமர்ப்பணம்
85	சமர்ப்பணம்
88	சமர்ப்பணம்

என் தந்தை
 சிற்றம்பலம் சீனித்தம்பி
 என் தாய்
 வன்னமணி
 ஆகியோருக்கு

உள்ளே...

என்னுரை	5
அணிந்துரை	9
நந்தாவதி	17
'கபந்த மனிதன்'	34
மிஸ் சரோஜா	47
கூத்து	61
குமேனி	70
நிலை	82
இரு நோயாளிகள் அல்லது நேஸ் காந்தா	91
மாதொரு பாகன்	102
யா	108
வாரபலன்	119
கழிப்பு	126
பெரிய மீனும் சின்ன மீனும்	144

என்னுரை

சிறுகதை இலக்கியம், இன்று பல புதிய பரிமாணங்களில் முகம் காட்டத் தொடங்கியுள்ளது. கால வளர்ச்சியின் கட்டாயம் இது. இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ள கதைகள் யாவும் 35 ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுதப்பட்டவை. இளம் தலைமுறையினருக்கு இது ஒரு புதுப்பாடம். பழம் தலைமுறையினருக்கு இது ஒரு மீட்டல்.

1945-ல் என் எழுத்துலகப் பிரவேசம். எப்படி? பத்திரிகைகளுக்கு 'ஆசிரியர் கடிதம்' 'கேள்வி பதிலி'ல் ஆரம்பித்து, சிறுகதை, நாவல், பயணக்கட்டுரை, நகைச்சுவைக் கட்டுரை, மேடை—வானொலி நாடகம் என்று பரிணாமம் பெற்றது என் எழுத்துக்கள். அவ்வப்போது பத்திரிகைகளில் வெளியான சிறுகதைகளில் கிடைத்தனவற்றை மட்டுமே தொகுத்து இந்நூல் வெளிவருகின்றது. தவறியவை அதிகம்.

கதைகள் பற்றி ஓர் அவசரக் குறிப்பு:

நந்தாவதி—1961 கல்கி நடாத்திய ஈழத்து சிறுகதைப் போட்டியில் முதல் பரிசுபெற்ற கதை. ஓர் இரவில் ஒரே மூச்சில் எழுதப்பட்டது. அடுத்த நாள் தபாலில் சேர்க்க வேண்டிய கடைசித் தேதி. இரவு சாப்பாட்டின் பின் சுமார் 9 மணிக்கு ஆரம்பிக்கப்பட்ட இக்கதையை நான் முடிக்கும் போது அதிகாலை 5 மணி. இக்கதைக்கும், என் மனைவிலீலாவுக்கும் ஒரு பிணைப்பு உண்டு. அவள் இல்லையென்றால் 'நந்தாவதி' பரிசு பெற்றிருக்க முடியாது! எழுத ஆரம்பித்தேன். இரவு முழுக்க எனக்குத் தேவைப்படும் பிளேன்டீ, சிகரெட்டை அக்கறையோடு மேசையில் வைத்துவிட்டு அவள் படுக்கச் சென்று விட்டாள். என் ஒவ்வொரு சிருஷ்டிக்கும் முதல் வாசகி அவள்தான். நந்தாவதியை எழுதி முடித்ததும் அவளிடம் காட்டினேன். படித்தாள். உதட்டைப் பிதுக்கினாள். 'என்ன?' என்றேன். கதையின் முக்கிய முடிச்சொன்றை அவிழ்ப்பதில் நான் விட்ட தவறொன்றைச் சுட்டிக் காட்டினாள். தலையில் அடித்துக் கொண்டேன். இரவு முழுக்க கண்விழித்து எழுதிய ஆயாசத்தில் அந்த தவறு நேர்ந்திருக்கவேண்டும்.

தவறு திருத்தப்பட்டது. மறுபிரதி எடுப்பதற்கு நேரம் இல்லை. அடித்தல்-திருத்தலோடு அப்படியே அனுப்பி வைத்தேன். கதை முதல் பரிசு பெற்றது. அவளின் 'கழுகுக்கண்' இல்லையென்றால், நந்தாவதி விலாசமற்றுப் போயிருக்கலாம்.

அணுகுண்டால் விழையும் நாசம் பற்றி முதலிரூர் ராஜாஜி ஒரு கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருந்தார். அதன் தாக்கத்தில் உருவானதே 'கபந்த மனிதன்'! 1962ல் வீரகேசரியில் வெளிவந்தது. 'மிஸ் சரோஜா' 1972 தினபதி ஆண்டு மலரில் வெளியானது. நகைச்சுவையை மையமாகக் கொண்டு எழுதப்பட்டது. 1964 தினகரனில் வெளிவந்த 'குமேனி', பெருவாரி உண்மையும், கொஞ்சம் கற்பனையும் சேர்ந்த கதை. 'நிலை!' தினகரனிலும், 'பெரிய மீனும் சின்ன மீனும்' வீரகேசரியிலும் அதே ஆண்டில் வெளியான கதைகள். இவ்விரண்டும் கல்விப் பகுதியின் பாராட்டைப் பெற்றது! 'கூத்து'-1964 வீரகேசரியில் வெளிவந்தது. மட்டக்களப்பின் கலாச்சாரத்தின் அடையாளங்களில் ஒன்று நாட்டுக்கூத்து. அதை மையமாக வைத்து எழுதப்பட்டது. 'இரு நோயாளிகள் அல்லது நேஸ் காந்தா' இதுவும் 'சுதந்திர'னில் 1970 வெளிவந்த கதை. கதையை விட அதன் 'பெரிய எழுத்து நல்ல தங்காள்' பாணித்தலைப்பு, வாசகர்களுக்கு ஒரு வித்தியாச ரசனை தந்தது! அதே கால கட்டத்தில் 'சுதந்திர'னில் வெளிவந்த கதை, 'மாதொருபாகன்! ஒரு மாறுபட்ட மனிதனை(ளை) சித்தரிக்கின்றது. 'யா' — 'தினகர'னில் வெளிவந்த கதை. ஒரெழுத்தில் உருவான இக்கதை, பின்னால், இலங்கை வானொலியில் நாடகமாக ஒலிபரப்பப்பட்டது. 'வார பலன்' 'சுதந்திர'னிலும் 'கழிப்பு' தினகரனிலும் வெளிவந்தவை.

1960—70க்குள் எழுதப்பட்ட இக்கதைகளை அப்படி அப்படியே மாற்றம் ஏதுமின்றித் தந்துள்ளேன். 35 ஆண்டு

களுக்கு முன் சிறுகதையின் போக்கு, அதன் நடை எப்படி இருந்தது என்பதை இக்கதைகள் பாடம் சொல்லலாம்.

எழுத்துலகில் என்னை இனம் காட்டியவர், என் மதிப்பிற்குரிய திரு. எஸ்.டி. சிவநாயகம் அவர்கள். சுதந்திரன், தினகரன், வீரகேசரி, தினபதி ஆகிய பத்திரிகைகளின் ஆசிரியராக இருந்த அவர், என் சிருஷ்டிகளுக்கு நிறைய வாய்ப்புத் தந்தார். எழுதத் தூண்டினார். சிறுகதை, பேட்டி, புத்தக—சினிமா விமர்சனங்கள், நகைச் சுவைக் கட்டுரைகள் ஆகிய பல துறைகளுக்கு களம் அமைத்துத் தந்தார். மேலும் ஒருபடி மேலே சென்று, தொடர்கதை, பயணக்கட்டுரை எழுதும் வாய்ப்பையும் நல்கி, எழுத்துலகில் என்னை சாஸ்வதமாக்கினார். சுதந்திரனில் வெளியான, 'நீலவேணி' என்ற என் தொடர் கதை, பின்னால், வீரகேசரி மித்ரன் வெளியிடாக 'நிழல்மனிதன்' என்ற பெயரில் வெளிவந்தது. என் முதலாவது சிறுகதைத் தொகுதி வெளியாகும் இந்த வேளையில் திரு. எஸ்.டி. சிவநாயகம் அவர்களுக்கு என் அஞ்சலியையும், நன்றியையும் தெரிவிக்க கடைமைப்பட்டுள்ளேன்.

என் கதைகள் வெளிவரும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும், என்னைத் துரத்திப்பிடித்து பாராட்டும், வாழ்த்தும் வழங்கிய இன்னொருவர், என் மரியாதைக்குரிய மாண்புமிகு செ.இராஜதுரை அவர்கள். மூச்சுத் திணறும் அரசியல் தொல்லைகளுக்கு மத்தியிலும், என் சிருஷ்டிகளைப் படித்து பாராட்ட என்றும் அவர் பின்னின்றதில்லை. நேரிலும், கடித மூலமும் என்னைப் பாராட்டி உற்சாக மூட்டுவார். அவரது பாராட்டுக்கள் எனக்கு நல்ல உந்து சக்தியாகின! அவரையும் நன்றிவுடன் நினைவு கூர்கின்றேன்.

என்னை அவ்வப்போது தட்டிக் கொடுத்து ஊக்கப் படுத்திய எழுத்தாளர்களும், வாசகர்களும் பலர். அவர்களுக்கெல்லாம் என் அன்பு கலந்த நன்றிகள்.

1945 வாக்கில் எழுதத் தொடங்கிய என் சிருஷ்டிகள் பலவும் 1978ல் மட்டக்களப்பில் வீசிய பெரும் சூறாவளியில் அழிந்து போயின. மிஞ்சியவற்றை மிக சிரமத்தின் பேரில்

தூசு தட்டி இத்தொகுதியை வெளியிட்டுள்ளேன். கிட்டத்தட்ட தொலைந்து போனதாகக் கருதப்பட்ட என் ஆக்கங்களில் பலவற்றைத் தேடித் தந்த நண்பர்கள் அன்பு மணி, ஆரையூர் அமான், இரா. பத்மநாதன் மற்றும் நண்பர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

இத்தொகுதி வெளிவருவதற்கு முழுமுதற் காரணமாக அமைந்த இன்னொருவரையும் இங்கு நான் குறிப்பிட வேண்டும். அவர்தான் என் இனிய நண்பர் திரு. இளம் பிறை ரகுமான் அவர்கள். புலம் பெயர்ந்து சென்னையில் சோம்பலோடு வாழ்ந்துவரும் என்னைத் தட்டி எழுப்பி, ஊக்க மாத்திரை தந்து, இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி உருவாவதற்கு வித்தாக—வேராக அமைந்தவர். அவருக்கும் என் நன்றியைக் கூறிக்கொள்ளுகின்றேன்.

என் சிருஷ்டிகளை பிரசுரித்து என்னை வளர்த்த வீரகேசரி, தினகரன், சிந்தாமணி, தினபதி, சுதந்திரன் கல்கி, குண்டூசி, தமிழின்பம், அமுதம் மற்றும் கையெழுத்துப் பத்திரிகைகளுக்கும் என் அஞ்சலிகள்.

அணிந்துரைக்காக 'கல்கி' ராஜேந்திரன் அவர்களை அணுகியபோது, முயற்சிக்குப் பாராட்டும், வாழ்த்தும் தெரிவித்து, அற்புதமான ஓர் அணிந்துரையும் தந்தார். என் குறுகிய கால வேண்டுகோளை ஏற்று, பலதரப்பட்ட பணிகளுக்கு மத்தியில் அணிந்துரை வழங்கிய அவருக்கு என் உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

அட்டைப் படத்துக்காக ஓவியர் ம.செ. அவர்களை அணுகினேன். சாதாரணமாக 10-15 நாள் அவகாசமாவது அவருக்குத் தரப்படவேண்டும். இருப்பினும், இரண்டே தினங்களில் அட்டைப்படம் வரைந்து தந்தார். அந்த அதிசய மனிதருக்கும் என் நெஞ்சு நிறைந்த நன்றிகள்.

8, நாராயணபுரம் 2-வது தெரு,
குளைமேடு, சென்னை—94

பிரியமுடன்,
-நவம்

அணிந்துரை

நவம் என்றால் ஒன்பது

நவம் என்றால் புதுமை

நவம், தமது சிறுகதைகளில் நவரசங்களையும் அளிக்கும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கிறார்; புதுமைகளைப் புகுத்தவும் தெரிந்து வைத்திருக்கிறார்.

எப்படி? பார்ப்போம்.

நாவல் கூட எழுதிவிடலாம்; சிறுகதை எழுதுவது சிரமம்! சிறுகதை, ஒரு சிறிய சம்பவம், அல்லது ஒரு குறுகிய கால கட்டத்தில் நடக்கும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புள்ள நிகழ்ச்சிகளை மட்டுமே சொல்ல வேண்டும். அது சுவாரஸ்யமாக அமைந்து, எதிர் பாராத திருப்பத்துடன் அமைந்து ஒருசெய்தியையும் சமுதாயத்துக்கு வழங்க வேண்டும். அச்செய்தி, சமூகத்துக்கு நலன் பயப்பதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

ராஜாஜி சொல்வார்; “இலக்கியம் சமுதாயத்திலிருந்தே பிறக்கிறது; பதிலுக்கு அது சமுதாயத்துக்கு ஏதேனும் வழங்க வேண்டும்.”

இந்தக் கருத்து நவம் சிறுகதைகளில் நன்றாகவே பிரதிபலிப்பதைக் காண்கிறோம்.

முதல் சிறுகதை “நந்தாவதி”. இனம், மொழி, ஜாதி போன்ற வேற்றுமைகளை வளர்த்துக் கொண்டு பகைமை பாராட்டுவதில் உள்ள அபத்தத்தை விளக்குகிறது.

அப்புறம் வருகிற “கபந்த மனிதன்” ஒரு கனவுதான் என்றாலும், ஓர் உருவகமாக உலக அபாயம் ஒன்றினைச் சுட்டிக் காட்டி எச்சரிக்கை செய்கிறது.

பின்னர் இடம் பெறும் ‘மிஸ் சரோஜா’ மெலிதான நகைச்சுவையாக அமைந்து புன்னகை பூக்கச் செய்கிறது.

பிறகு படிக்கப் பெறும் “கூத்து”, “குமேலி” ஆகியன, பெரிய சோகம் எனினும், உலகமேடையில் மனிதன் நடத்தும் நாடகங்களைக் காண வாய்ப்பளிக்கின்றன.

அப்பால் அச்சாகியுள்ள ‘இரு நோயாளிகள் அல்லது நேஸ்காந்தா’ காதல் உணர்வையும், அதில் ஏற்படும் ஏமாற்றத்தையும் வெளியிட்டு எதிர்பாராத திருப்பத்துடன் முடிகிறது.

இப்படியே ஒவ்வொரு கதையிலும் ஒரு புதுமை; ஒரு ரசம்!

சஞ்சிகையில் ஒரு படைப்பாளியின் ஒரே ஒரு சிறுகதையைப் படிப்பதை விட, ஒரே எழுத்தாளனின் பல்வேறு சிறுகதைகளைத் தொகுத்து ஒரு புத்தகமாகப் படிப்பதில் அவருடைய திறமைகளைப் பூரணமாக உணரமுடிகிறது. வைரம் ஒன்று வானவில்லின் வண்ணங்களைக் காட்டுவது போல, வீச்சும், ஆழமும், அழகும் கதைக்குக்கதை மாறுபட்டு ஜொலிக்கின்றன.

நவம் தாம் எழுதும் சிறுகதைகளுக்காக ரொம்பப் பாடுபடுகிறார் என்பது தெளிவு. நிலைக்களன்களை ஆராய்ந்து தகவல்கள் சேகரித்து எழுதுகிறார்; அல்லது தாம் நன்கு அறிந்தவிஷயம் பற்றியே எழுதுகிறார். அதனால்தான் கிராமப் பாடல்களும் சூழ்நிலைகளும் பொருத்தமாக அமைந்து மகிழ்வுட்டுகின்றன.

ஈழத்தமிழர் ஆனதால் நவம் சிறுகதைகளில் ஆங்காங்கு இலங்கைமட்டக்களப்புத் தமிழும் சிங்களச் சொற்களும் சிதறிக் கிடக்கின்றன. இவை படிப்பவருக்கு கதையோட்டத்தைத் தடை செய்யாமல், உயிரோட்டம் அளிக்கின்றன எனில், காரணம், அளவோடு பயன்படுத்தப்பட்டிருப்பதுதான்.

சிங்களவரும் தமிழரும் இணைந்து அந்நியோன்னியமாக வாழவேண்டும் என்ற கதாசிரியரின் தாபத்தை சில பல சிறுகதை நிகழ்ச்சிகள் உணர்த்துகின்றன.

அவர் தாபம் தீரட்டும். இலங்கையில் சமரசம் ஏற்பட்டு எங்கும் பூரண அமைதி நிலவட்டும்.

ஈழத்தமிழ் இலக்கியம் மேலும் மேன்மை பெறட்டும். அதன் ஓர் அங்கமாக நவம் எழுதும் நவநவமான சிறுகதைகள் சிறப்பிடம் பெற வாழ்த்துக்கள்.

சென்னை-34

கி. ராஜேந்திரன்

23.12.94

நிர்வாக ஆசிரியர், கல்கி

பதிப்புரை

நீர்வளம் நிலவளம் மிக்க கிழக்கு மாகாணம் ஈழ நாட்டிற்கு மிகுதியான உணவு வழங்கும் நெற்களஞ்சியமாகத் திகழ்கின்றது. வற்றாத ஜீவநதியான மாவலிகங்கை தன் இரு கைகளையும் விரித்து, வளைத்து, அரவணைத்துக் கிழக்குப்பகுதியை என்றும் வளமான பகுதியாக்கி செழுமைசேர்க்கின்றது. மனவளமும், கவிவளமும் கொண்டோர் இம்மக்கள். படிப்பறியாப் பாமரப் பெண்களுங் கூட கவிபாடும் திறன் மிக்கவர்கள். நாட்டுக் கூத்து முறைமைகள் - பாரம்பரிய கலை ஆசாரங்களை ஒம்பி ஒழுகுபவர்கள்.

வசந்தன் கவிகளின் பெருமையை அறிந்த யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சங்கம் வளர்த்த பிரம்மஸ்ரீதி. சதாசிவ ஐயர் 'மட்டக்களப்பு வசந்தன்கவிதிரட்டு' என்னும் நூலை 1940-ல் வெளியிட்டு, தமிழுலகு அறியச் செய்தார். இன்றும் ஏராளமான நாட்டார் பாடல்கள்-நாட்டுக் கலைகள் அச்சேறாதிருக்கின்றன.

முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலாநந்தரின் வருகையின் பின்தான் மட்டக்களப்புத் தமிழகத்தின் மேன்மையும் பெருமையும் வெளியுலகுக்குத் தெரியலாயின. பி.எஸ்.ஸி. பட்டதாரியாக மதுரைத் தமிழ்ப் பண்டித

ராகிய முதல் தமிழ் மகன் அவர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் முதலாவது தமிழ்ப் பேராசிரியர் அவர். இலங்கை பேராசிரியர் பல்கலைக் கழகத்தின் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியரும் அவரே. 1947-ல் அவரது 'யாழ் நூல்' அரங்கேற்றப்பட்டது. மட்டக்களப்பின் இலக்கிய சகாப்தம் விபுலாநந்த அடிகளாருடன் தொடங்கிற்று எனலாம். அவர் பண்டிதர்களுக்கும் மறுமலர்ச்சியாளருக்கும் பாலமாகத் திகழ்ந்தார். பாரதி பாடல் தொடக்கம் நாட்டுப் பாடல்வரை பாமரரும் அறியும் வண்ணம் பரப்பினார். கல்வியில் தம் மக்கள் உயர கல்வி நிறுவனங்களை உருவாக்கினார்.

இதேகாலகட்டத்தில் இருஇளைஞர்கள் இலக்கியத் தாகம் மிக்கவர்களாகத் தம் ஆற்றல்களை வெளிக் கொணர்ந்தார்கள். ஒருவர் எஸ்.டி.சிவநாயகம் அவர்கள். அவர், மட்டக்களப்பிலிருந்து 'உதயம்' என்ற திங்களிதழை ஆரம்பித்து இலக்கிய ஆர்வமிக்கவர்களை வளர்த்தெடுத்தார். பிற்காலத்தில் அவர் தினகரன், சுதந்திரன், வீரகேசரி, தமிழன்பம், தினபதி ஆகிய ஏடுகளின் பிரதம ஆசிரியராகப் பணியாற்றி, ஈழத்திலேயே அநுபவமிக்க முதிய பத்திரிகையாசிரியராகத் திகழ்ந்தார். மற்றவர் செ. இராஜதுரை அவர்கள் இவரும் கே. எம். ஷா (பித்தன்)வும் 'லங்கா முரசு' என்ற இதழைத் துவங்கி இலக்கியப் பணியாற்றினார்கள். இராஜதுரை அரசியலில் நுழைந்து, மட்டக்களப்பின் பாராளுமன்ற முதலாவது உறுப்பினராக, அமைச்சராக, மலேசிய நாட்டின் இலங்கைத் தூதுவராக மிக உந்நத ராஜதந்திரியாக சீர்மை பெற்றார். இன்று கோலாலம்பூரிலும் கலை - இலக்கிய முயற்சிகளுக்கு உறுதுணையாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றார்.

யாழ்ப்பாணத்துக்கு பண்டிதமணி சி. கணபதி பிள்ளையைப்போன்று மட்டக்களப்புக்குப் புகழும் பெருமையும் சேர்த்தவர் புலவர்மணி ஏ. பெரியதம்பி

பிள்ளை அவர்கள், 'வெண்பாவிற்றோர் புலவர்மணி' என விதந்தேத்தப்பட்டவர். கீதையை வெண்பாவாக யாத்து 'பகவத்கீதை வெண்பா' என்றநூலை 1962-ல் வெளியிட்டார். 'ஈழமணித் திருநாடு' என்று இலங்கையைச் சிறப்பாகக் குறிப்பிடுகின்றோம். அவர் யாத்த ஒரு கவிதையின் தலைப்பே அது.

மரபுத் தமிழைப் பேணும் அறிஞர்களான வித்துவான் F.X.C. நடராஜாவும் பண்டிதர் வீ.சீ. கந்தையாவும் முறையே 'மட்டக்களப்பு மான்மியம்' 'மட்டக்களப்புத் தமிழகம்' என்னும் நூல்களை வெளியிட்டு மட்டுமாநகருக்கு அணி சேர்த்தனர். சைவத் தமிழ்ப் பணியாற்றிய கா. அருணாசலத் தேசிகரும் குறிப்பிடத் தக்கவரே.

நவீன இலக்கியத் துறைக்கு பித்தன், வ.அ. இராசரத்தினம், எஸ். பொன்னுத்துரை ஆகியோர் மூலவர்களாகப் பணியாற்றியுள்ளார்கள். மேலும் இன்று சிறுகதைத் துறையில் சிறந்து விளங்கும் 'நவம்', 'அன்புமணி', ஆ. பொன்னுத்துரை ஆ. தங்கத்துரை, ம.த. லோரன்ஸ், அருள் செல்வநாயகம், கவிதைத் துறையில் பிரபலமாகத் திகழும் புரட்சிக் கமால், அண்ணல், ஆரையூர்அமரன், கவிஞர் சோமலிங்கம், பாண்டியூரான், ஜீவா - ஜீவரத்தினம், சுபத்திரன் (தங்க வடிவேல்) திமிலைத் துமிலன் திமிலை மகாலிங்கம், திமிலைக் கண்ணன், ராஜபாரதி, நீலாவணன், காசிஆனந்தன், எருவில் மூர்த்தி, டி.வன், நாகூர். ஏ. பாவா, முத்தழகு மற்றும் ரீ. பாக்கியநாயகம் (நகைச்சுவை) ஆகியோரில் அநேகர் எஸ்.டி. சிவநாயகம் அவர்களால் 'சுதந்திரன்' பண்ணையில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டவர்கள் என்ற வரலாற்று உண்மையை இங்கு பதித்தல் அவசியமெனக் கருதுகிறோம்.

60-களில் ஈழத்து நவீன இலக்கியம் பெரிய அளவில் நூலுருப் பெற்றது. வசதி வாய்ப்புப் பெற்ற

யாழ்ப்பாண எழுத்தாளர்களுக்கே அந்தப் பேறுகள் கிட்டி, அந்நூல்கள் ஸ்ரீ லங்கா சாகித்திய மண்டலப் பரிசில்களைச் சுவீகரித்தன, கிழக்கிலங்கையின் தேக்க நிலையை உணர்ந்த இளம்பிறை எம். ஏ. ரஹ்மான் 1962-ல் 'அரசு வெளியீடு' நிறுவனத்தைத் துவங்கி, கிழக்கிலங்கை எழுத்தாளர்களின் நூல்களை முதலில் பதிப்பித்தார். அவ்வாண்டு வெளியான 3 நூல்களுக்கு ஸ்ரீ லங்கா சாகித்திய மண்டலப் பரிசுகள் கிடைத்து, கிழக்கு மாகாணம் இலக்கிய உலகில் தலைநிமிர்ந்தது. இளம்பிறைரஹ்மான் 1976-ல் சென்ஸனையில் குடியேறியதால் அரசு வெளியீடு செயற்படவில்லை. இந்நிலையில் நமது படைப்புகளை நாமே வெளியிட வேண்டுமென்ற நிர்ப்பந்தம் நீடித்துள்ளது. எனவே தான் பூபாளம் வெளியீடு துவக்கப்பட்டு, முதல் நூலாக 'நந்தாவதி' வெளிவருகின்றது. இந்நூலை ரஹ்மான், சென்னையில் துவங்கியுள்ளதமது இளம்பிறைபதிப்பகம் மூலம் விற்பனை உரிமை பெற்று விநியோகப் பொறுப்பை ஏற்றுள்ளார். மேலும் மேலும் பல நூல்கள் வெளியிட நண்பர்கள் - வாசகர்களின் நல்லாதரவினை எதிர் பார்க்கின்றோம்.

பூபாளம் வெளியீடு

நந்தாவதி

இரவு சரியாக எட்டு மணி.

கொழும்பு, 'கோட்டைப் புகையிரத நிலைய'த்தின் முதலாவது 'பிளாட்பார்'த்தை அநாயாசமாக உதறி எறிந்து விட்டு, 'ஜம்'மென்று புகையைக் கக்கிக்கொண்டு புறப்பட்டது, மட்டக்களப்பு மெயில் வண்டி.

வண்டி என்றும்போல் அன்றும் பொங்கி வழிந்தது. அந்த அம்பாரை நீர்ப்பாசன இராட்சத 'அணைத் திட்டம்' மட்டக்களப்புக்கு வந்தாலும் வந்தது; மட்டக்களப்பு மெயிலின் நிலை ஒரு பூர்ண கர்ப்பிணியின் நிலைதான்!

புறப்பட்ட ஐந்து நிமிஷங்களில், கொழும்பு நகரின் அடுத்த பெரிய ஸ்டேஷனான மருதானையை 'நொறுக்கி'க் கொண்டு கடந்து சென்றது வண்டி.

கோட்டையிலிருந்து மருதானை வரையும், கழுத்தை வெளியே நீட்டிக் கொண்டு வேடிக்கைப் பார்த்து வந்த நான். இப்பொழுது தலையை உள்ளுக்கு இழுத்துக்கொண்டு என் இருப்பிடத்துக்குத் திரும்பினேன்.

இந்த வண்டியில், இரண்டாம் வகுப்பு 'சிலீப்பிங்காரி'ல் நான் பிரயாணம் செய்து கொண்டிருந்தேன்.

எனது 'படுக்கை' எண் பதினான்கு.

எனது 'படுக்கை'க்குச் சரிநேராக மேலே இருந்தது பதின்மூன்றாம் இலக்கப் 'படுக்கை.' அது வெறுமையாகவே இருந்தது.

இரண்டே இரண்டு 'படுக்கை'களே உள்ள அந்தத் தனிப் பெட்டியில், ஏகாங்கியாக நான் மட்டும் பிரயாணம் செய்வது என்னவோ போலத்தான் இருந்தது.

'தட தட' வென்று யாரோ கதவை இடிக்கும் சத்தம் கேட்டுத் திடுக்கிட்டுக் கண் திறந்தேன். தூக்கக் கலக்கத்தில் ஒன்றுமே புரியவில்லை. மின்விசிறி தன் பாட்டுக்குச் சுழன்று கொண்டிருந்தது.

'லைட்'டைப் போட்டுக் கதவைத் திறந்தேன். எதிரே ஒரு பெளத்த பிக்ஷு நின்றுருந்தார். அவருடைய ஒருகையில் அடக்கமான ஒரு தோல் பையும், மறு கையில் விசிறி யொன்றும் காணப்பட்டன. பாதத்தை உயர்தர 'சிலிப்ப'ரும் தேகத்தை தூய மஞ்சள் அங்கியும் அணி செய்தன. முகத்தில் காந்தியும், சாந்தியும் போட்டியிட்டன. கண்களில் ஒரு கனிவு. மூக்கில் ஒரு கம்பீரம். இதழ் கடையில் ஒரு குறு, குறுப்பு நெளிந்தது. மஞ்சள் அங்கியின் தழுவலுக்குத் தப்பியிருந்த திருவதனத்தில், தேகத்தின் சந்தன வர்ணம் பளிச்சிட்டது.

"ஆய்போவன்" என்று சிங்களத்தில் வணக்கம் கூறிக் கொண்டு நிதானமாக உள்ளே நுழைந்தார் பிக்ஷு.

பதிலுக்கு நானும் மரியாதையுடன் கைகூப்பி அவருக்கு அஞ்சலி செலுத்தினேன்.

"மன்னிக்க வேண்டும்; உங்கள் தூக்கத்தைக் கெடுத்து விட்டேன், இல்லையா?" என்று ஆரம்பித்தார் பிக்ஷு.

"அப்படியொன்றுமில்லை" என்று சம்பிரதாயமாய் சொல்லி வைத்தேன் நான்.

தொடர்ந்து நானே கூறினேன்:

"தங்களைக் கொழும்பிலேயே நான் எதிர்பார்த்தேன். 'படுக்கை', 'புக்' பண்ணியிருக்கிறது. ஆனால் ஆளைக் காணேமே என்று!"

“ஆமாம்! இங்கு நாகமையில் ‘படுக்கை’, ‘புக்’பண்ணு வது சிரமமாதலால், கொழும்புக்கு டெலிபோன் பண்ணி அங்கிருந்தே படுக்கைக்கு ஒழுங்கு செய்து விட்டேன். இப் படிச் செய்திராவிட்டால் இன்று இந்த ரயிலில் பொல நறுவைக்குப் போன மாதிரித்தான்! அப்பப்பா! என்ன கூட்டம்; என்ன நெரிசல்!” என்று அலுத்துக் கொண்டார் பிகஷு.

“நல்ல காரியம் செய்தீர்கள்” என்று அவருக்கு ஒரு பாராட்டுக் கொடுத்துவிட்டு, மேற்கொண்டு பேசுவதற்கு விஷயம் ஒன்றும் இல்லாததால் மௌனமாயிருந்தேன் நான்.

“தம்பி! தூக்கம் வருகிறதா?”

“இல்லை; தாங்கள் பேசிக்கொண்டே வரலாம்.”

“நல்லது, அப்படியானால் உங்களிடம் ஒன்று கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளவேணுமே?”

“கேளுங்கள்.”

“சிங்களவர்களைப் பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்” அமைதியாகத்தான் கேட்டார் கேள்வியை.

ஆனால் அவர் காட்டிய அமைதியை என்னால் கடைப் பிடிக்க முடியவில்லை.

கண் இமைக்கும் நேரத்தில், கடந்த காலக் கறை படிந்த புண்ணான நிகழ்ச்சிகள் என் மனத்திரையில் சினிமாக்காட்டின. மொழி வெறித் திரையால் விழிகள் மறைக்கப்பட்ட சிங்களவரின் குரூர நிகழ்ச்சிகள் என் நெஞ்சில் ஊழிக் கூத்தாடின. அன்பையும், அஹிம்சையையும் போதித்த புத்த பிரானின் ‘புத்திரர்கள்’ பூதகணங்களாக மாறி மனிதக் குருதியில் நீச்சலடித்த பேய்க்காட்சி பூதாகாரமாக என்முன் தோன்றியது. நாடு முழுவதும் பரந்து கிடந்த தமிழர் கூட்டம் நாதியற்று நடுத் தெருவில் நலிவுற்று நின்ற கோரக்காட்சி என் இளம் ரத்தத்தில் சூடேற்றியது.

“தம்பீ! நான் கேட்ட கேள்வி அநாதையாக நிற்கிறதே!” என்று என் சிந்தனையை முறித்தார் பிஷூ.

“கேள்வி மட்டும்தானா அநாதையாக நிற்கிறது? இந்த நாட்டில் வாழும் தமிழர் நிலையும் இன்று அநாதரவாகத் தானே இருக்கிறது!” இந்தப் பதிலிலேயே அவருடைய கேள்விக்குரிய விடையையும் அவர் கண்டிருக்க வேண்டும். தொடர்ந்த அவருடைய பேச்சிலிருந்து இந்த உண்மை நன்கு விளங்கியது.

“தம்பீ! இப்படி ஏகமாக நீங்கள் சிங்களவர்கள் மீது பழி சுமத்துவது ஒருதலைப்பட்சமானது. உதாரணமாகக் கலவரகால நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்...”

நான் சற்று ‘உஷார்’ அடைந்தேன். நானே தொடங்கிச் சிங்களவர்களின் அட்டுழியத்தை பிஷூவுக்கு உணர்த்த வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்த கலவரகால நிகழ்ச்சிகளை, இவரும் உதாரணத்துக்கு எடுக்கிறாரே, என்பதை எண்ணும்போது சற்று வியப்பாக இருந்தது. என்றாலும் அவரிடம் கூறினேன்.

“இலங்கையில் ஏற்பட்ட இனக் கலவரம் சிங்களவர்களுக்கு என்றும் நீங்காத, நீக்கவொண்ணாத-கறை: வடு!”

“அப்படிச் சொல்லிவிட்டுத் தமிழர்கள் ஒதுங்கிக் கொள்வதால், உண்மை மறைக்கப்பட்டு விடுமா?”

“தாங்கள் என்ன கூறுகிறீர்கள்?”

“உண்மையைச் சொல்லுகிறேன். கசப்பாக இருக்கிறது என்பதற்காக உண்மையை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருந்து விடமுடியுமா?”

“அப்படியென்றால்...”

“சிங்களவர்கள் மிருகங்கள்தாம்; ஒத்துக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால், தமிழர்களும்...”

நான் வாய்மூடி மௌனியாகும் அளவுக்குப் பிசுடி பேசிக் கொண்டு போனார். வண்டியும் தன்பாட்டில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

நுங்கும் நுரையுமாகக் கலுகங்கை பதினாயிரம் சுழி போட்டுப் பெருகி ஓடிக் கொண்டிருந்தது. நீர்ச் சுழிகளில் சிக்கிய காய்ந்த மூங்கிற் சருகுகள் படாதபாடுபட்டுப் பல்லாயிரம் கரணங்கள் அடித்து நீரோட்டத்தோடு அள்ளுண்டு கொண்டிருந்தன. கங்கையின் இருமருங்கிலும் 'வரிசைப் பிசுகாக' ஒழுங்கற்று நின்ற காட்டுமரங்களின் கிளைகள், ஆற்றின் சீற்றத்தால் பெயர்த்தெறியப்பட்டு நீரோடு உருண்டு கொண்டிருந்தன. அதற்கு முந்திய தினம், சிவனொளிபாத மலைச் சாரலில் கொட்டிய கோர மழையின் காரணமாக அம்மலையில் பிறக்கும் கலுகங்கை, பொங்கிப் பிரவாக மெடுத்துக் கம்பீரத்தோடு அவசரப் பிரயாணத்தை மேற் கொண்டிருந்தது.

'ஹோ' என்ற பேரிரைச்சலோடு, எக்காளத் துள்ளலோடு, நதி சென்ற காட்சி, பார்ப்பதற்குப் பயங்கரமாகவும் இருந்தது; பசுமையாகவும் இருந்தது.

இந்த நதிப் பெண்ணுக்கு இன்று என்ன நேர்ந்தது? என்றுயில்லாத உக்கிரத்தோடு இன்று அவள் போர்க் கோலம் பூணக்காரணம் என்ன? தண்மைக்கும், சாந்திக்கும் என்று பெயர் பெற்ற பெண்களோடு ஒப்பிடும் இந்தக் கங்கைக் கன்னிக்கு இன்று மட்டும் அப்படி என்ன ஆவேசம் வந்தது? மலைப் பாறைகளையும், மண் மேடுகளையும் கிழித்துத் துவம்ஸம் பண்ணி இப்படி ஒரே ஓட்டமாக ஓடுகிறாளே! ஊழிக் காலம் நெருங்கிவிட்டதா? அல்லது... சற்று நேரத்தில் இந்நதிப் படுகையில் அசாதாரண நிகழ்ச்சியொன்றுக்குக் கட்டியம் கூறுகிறாளா? பின் ஏன் இத்துணை துள்ளல்? ஏன் இத்தனை துடிப்பு?

ஆற்றைக் கடந்து அக்கரை செல்ல வேண்டும் அருணாசலம். அந்த அக்கரை 'சீமை'யில்தான் அவனுடைய பாடசாலை. மட்டக்களப்பிலிருந்து நூற்றுக்கணக்கான மைல்களைத் தாண்டி ஆசிரியத் தொழில் புரிய வந்திருக்கிறான் அவன்.

இடம் புதிது; இனம் புதிது; இயம்பும் மொழி புதிது. இதற்குமுன் மலை நாட்டுப் பக்கம் தலைகாட்டக்கூட இல்லை அவன். தான் மட்டக்களப்பு ஆசிரியனாகப் பயின்ற போது ஆசிரிய மாணவர்களெல்லாம் ஒரு தடவை இலங்கை முழுவதும் சுற்றுப்பயணம் போனார்கள். அப்பொழுதுகூட அவன் போனதில்லை. 'சிவனே' என்று கல்லூரியிலேயே இன்னும் சில மாணவர்களோடு இருந்து விட்டான். அந்தக் 'கிணற்றுத் தவளை' மனப்பான்மையை இன்று அவன் தனக்குள்ளாகவே கடிந்து கொண்டான்.

“பேசாமல் ‘மானேஜ்மெண்ட்’ பாடசாலை ஒன்றில் இடமெடுத்திருந்தால், ஊரோடேயே, வீட்டுக்குப் பக்கத்திலேயே ராஜா மாதிரி படிப்பித்துக் கொண்டிருக்கலாமே!” என்ற ‘கட்டுப் பெட்டி’ மனப்பாங்கான எண்ணமும் தலை நீட்டத்தான் செய்தது.

‘பேசாமல் வந்த வழியே திரும்புவோமா?’ என்று அவன் தீர்மானிப்பதற்குள், அக்கரைக்குச் செல்ல வேண்டிய இன்னும் சில பிரயாணிகள் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அத்தனை பேரும் சிங்களவர்கள்!

வந்தவர்கள், “சிரியோ! சிரியோ!!” என்று ‘ஒறுவ’க் காரனுக்குக் (தோணிக்காரன்) குரல் கொடுத்தனர்.

“கொஞ்சம் இருங்கள். இதோ வருகிறேன்” என்று சிங்களத்தில் குரல் கொடுத்துக் கொண்டு, அக்கரையிலிருந்து தன் சின்னஞ்சிறு குடிசையிலிருந்து வெளிப்பட்டான், தோணிக்காரன்.

வெளிப்பட்டவன் ஐந்து நிமிஷத்தில் தன் தோணியைச் செலுத்திக் கொண்டு இக்கரைக்கு வந்து சேர்ந்து விட்டான்.

அடித்துப் புரட்டிக் கொண்டு ஆங்காரத்தோடு ஓடிக் கொண்டிருந்த நதியை ஊடுருவி அவன் வந்த அநாயாசத்தைக் கண்டபோது அருணாசலத்துக்குக் குலைநடுக்கம் எடுத்தது.

தோணியில் எல்லாரும் பக்குவமாய் ஏறிக் கொண்டதும், அதைச் செலுத்தத் தொடங்கினான் தோணிக்காரன். நதியின் மத்தியில் தோணி வந்ததோ இல்லையோ; எங்கிருந்தோ ஒரு பூதாகாரமான சுழி தோன்றித் தோணியையும், தோணிக்குள் இருந்தோரையும் வலம் புரியாய்ச் சுழற்றி நீருக்குள் குப்புறக் கவிழ்த்துவிட்டது! எல்லாம் மின்வெட்டும் நேரம்தான்.

அருணாசலத்தின் மூக்கின் வழியாக நீர் என்ற மின்னல் ஒன்று புகுந்து அவன் மூளையைத் தாக்கியது. மூச்சுத் திணறிய அருணாசலம் நீச்சல் தெரியாத காரணத்தால், நீரின் போக்கோடு அள்ளுண்டு சென்றான். அவனுடைய அவஸ்தை, அவனுடைய தவிப்பு இவை எவற்றையுமே அறியாத அந்தப் பயங்கர ஆறு, கொடுங் கரங்களால் அவனை உருட்டி அடித்துக் கொண்டு ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

கண் விழித்த அருணாசலத்துக்கு இன்னுமொரு 'மூச்சுத் திணறல்' காத்திருந்தது. நீரில் மூழ்கியபோது ஏற்பட்ட மூச்சுத்திணறலை விட, இந்த மூச்சுத் திணறல் அவனை மிகவும் திக்குமுக்காட வைத்துவிட்டது.

'சற்றுமுன், தான் கங்கையின் மடியில் கிடந்துபட்ட அவஸ்தையைப் பார்க்கச் சகிக்காமல், கங்காதேவியே நேரில் தோன்றி என்னை மீட்டுவிட்டு இதோ நிற்கிறாளா?' என்ற பிரமை தோன்றியது அருணாசலத்துக்கு.

உலகத்து அழகெல்லாம் ஒன்று திரண்ட ரூபலாவண்யத் தோடு, ஒரு மோகனாங்கி அவனெதிரே சொட்டச் சொட்ட நனைந்தபடி நின்று கொண்டிருந்தாள்!

ஆற்றின் முத்துநீர் அவளின் தங்க மேனியிலிருந்து இன்னமும் உலரவில்லை. பல பளிங்கு நீர்த் திவலைகள் அவளின் சுருட் குழலில் எண்ணெய் தடவி, அவள் வனப்புக்குப் பட்டை தீட்டின. முகம் எனும் செங்கமலத்தில் சிந்திய நீர் மணிகள், அவள் கதுப்புக் கன்னங்களில் 'கிரீம்' தடவி ஒப்பனை செய்தன. அவள் தேகத்தில் உறவாடிய நீரோ, அவளுக்குப்பட்டு 'வாயி'லாக அணி செய்தது.

அருணாசலம், சுற்றுப்புறச் சூழலை, ஒரு தடவை பார்த்துக் கொண்டான். கங்கைக் கரையோரமாக உள்ள ஒரு கரும்பாறையில், தான் நனைந்தபடி படுத்திருப்பது தெரிந்தது. பக்கத்தில் அந்தப் பெண்ணைத் தவிர, வேறு மனித வாடையே தெரியவில்லை.

அருணாசலத்துக்குச் சற்று முன்னால் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் ஒன்றொன்றாக நினைவுக்கு வந்தன. தன் எதிரில் நின்ற பெண்ணை நிமிர்ந்து நோக்கினான் அருணாசலம்.

பீதியும், பரபரப்பும் முகத்தில் நெளிய அவள் அவனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றாள். படபடத்த அவள் கண்கள் பதினாயிரம் கதைகள் பேசின.

“தெங் கோமத மாத்தயா?” தனிச் சிங்களத்தில் தேன் வதையை அருணாசலத்தின் காதுகளில் பிழிந்தாள் அந்த மோகனாங்கி.

‘இசையைப் பருக மொழி அவசியமே இல்லை!’ என்ற ஒரு புது உண்மை அருணாசலத்துக்கு அப்போதுதான் வெளிச்சமாகியது.

“எனக்குச் சிங்களம் தெரியாது. இந்த இடமே எனக்குப் புதிசு. வந்த இடத்தில்...” நிறுத்தி நிறுத்திப் பேசினான் அருணாசலம். அப்படிப் பேசினால் தயிழ் அவளுக்குப் புரிந்துவிடும் என்ற நினைப்பு அவனுக்கு!

என்ன விந்தை! அவன் நினைத்தது சரியாகவே இருந்தது. அவளுக்குத் தமிழ் புரிந்தது! கொச்சைத் தமிழில் கொஞ்சினாள்.

“அது பத்திக் காரியம் இல்லே மாத்தயா; எனக்குக் கொஞ்சங் கொஞ்சங் தமிழ் வரும்!”

“பரவாயில்லையே! நீங்கள் நன்றாகவே தமிழ் பேசுகிறீர்கள். இந்தச் சிங்களப் பகுதியிலிருந்து கொண்டு நீங்கள் எப்படித் தமிழ் பேசப் பழகினீர்கள்?”

“அதெல்லாம் பொறகு சொல்றேன். இப்பெஓங்களுக்கு எப்படி இரிக்கி? அதைச் சொல்லுங்க” என்றாள் அவள்.

“ஒருவிதக் குறையுமில்லை. அது சரி, ஆபத்திலிருந்து என்னைக் காப்பாற்றினது யார்?”

“ஏன் என்னெப் பார்த்தாத் தெரியலே?..”

“தெரிகிறது. தெரிகிறது. ஆனால்?...”

“இந்தப் பொம்பிலேப் புள்ளையாலே தண்ணியிலே நீந்த முடியுமா என்று சமிசயப்படுறீங்க. இல்லையா மாத்தயா?”

அவள் கஷ்டப்பட்டுக் கூறியதிலிருந்து பல உண்மைகள் புரிந்தன அருணாசலத்துக்கு.

கங்கையில் அள்ளாண்டு சென்ற அவனை நந்தாவதி -அதுதான் அவள் பெயர்-கண்டிருக்கிறாள். உடனே நீரில் குதித்து நீந்திச் சென்று அருணாசலத்தை எம்ன்வாயிலிருந்து சாமர்த்தியமாக மீட்டுக் கொண்டு வந்திருக்கிறாள்! அவள் தரையில் மான்! தண்ணீரில் மீன்! பொதுவாகக் கங்கைக் கரையை அடுத்த கிராமங்களில் வாழுகின்ற ஆண்கள் பெண்கள், குழந்தை குட்டிகளுக்கு நீச்சல் தண்ணீர் பட்டபாடு. நதி பஞ்சணை மெத்தை.

அருணாசலம், நந்தாவதியின் குடிசைக்குச் செல்வதற்கிடையில், நந்தாவதியின் குடும்ப விவரம் முழுவதையும் தெரிந்து கொண்டாள்.

அப்புஹாமி— புஞ்சினோநா தம்பதிகளின் ஒரே பெண் நந்தாவதி. இறந்த காலத்தில் சிறப்பாக இருந்த குடும்பம். இடையில் ஏற்பட்ட கால மாற்றத்தால், நிகழ்காலம் இருள் சூழ்ந்ததாகி விட்டது. இரத்தினக் கல் வியாபாரத்தில் 'டால்' வீசிக் கொண்டிருந்த அவர்கள் குடும்பம், அதில் ஏற்பட்ட பாரிய நஷ்டத்தால் இன்று வறுமைக் குழியில் தள்ளப்பட்டுக் கிடந்தது. நந்தாவதி பக்குவடைந்த பத்தாம் நாளிலேயே அவள் அன்னை புஞ்சினோநா பரலோக யாத்திரையை மேற்கொண்டுவிட்டாள். இத்தனையும் போதாதென்று, சிவனொளிபாதத் தெய்வம், அப்புஹாமியின் கால் ஒன்றைக் குரூரமாகப் பறித்துக் கொண்டு அவரை நொண்டியாக்கிவிட்டது. கடந்த வருஷம் வைகாசிப் பெளர்ணமியன்று தன் இரு கால்களாலும் சிவனொளிபாத மலைக்கு ஏறிய அப்புஹாமி, உச்சிக்குச் சமீபத்திலுள்ள 'கரமிட்டிப்பான்' என்ற இடத்தில் கால் தடுக்கி விழுந்து தன் ஒற்றைக் காலைக் கடவுளுக்கு அர்ப்பணித்து விட்டு மூடமாகத் திரும்பினார். உயிர் பிழைத்ததே ஆச்சரியம்! இன்று அந்தத் துரதிஷ்டம் பிடித்த குடும்பத்திற்குத் தீனி போடுவது நந்தாவதியின் துணிச்சலே!

அவர்கள் கிராமத்துக்குப் பக்கத்திலுள்ள 'எலுபுளவ' ரப்பர்த் தோட்டத்தில் கூலியாகச் சேர்ந்து, இரத்தத்தை வியர்வையாக்கி, அந்த வியர்வையை உணவாக்கும் 'ஜால வித்தை'யைச் செய்து கொண்டு வருகிறாள் நந்தாவதி!

இந்த விவரங்களை இத்தோட்டத்தில் வேலை செய்யும், 'மலைநாட்டுத் தமிழர்'களிடமிருந்து பெற்ற தன் 'கொஞ்சங் கொஞ்சங் தமிழால்' கூறிமுடித்தாள் நந்தாவதி.

அருணாசலம், திமியாவையிலுள்ள அரசினர் சிங்களப் பாடசாலையின், தமிழ் 'செக்ஷனு'க்கு வந்து இப்பொழுது ஐந்து வருடங்களாகி விட்டன. இந்த ஐந்து வருடங்களில் அவனிடத்தில் எத்தனையோ மாற்றங்கள் சிங்களம் அவனுக்கு இப்பொழுது தண்ணீர் பட்டபாடு! நீச்சலில் அவனை மிஞ்ச அந்த வட்டாரத்திலேயே இப்பொழுது ஆள் கிடையாது!

இவற்றில் மட்டுமின்றி, தோற்றத்திலும் அருணாசலத் திடத்தில் ஒரு புதுமை பொலிந்தது; அவன் இங்கு வரும் போது, அவனுடைய மூக்குக்கும், மேலுதட்டுக்கும் இடைப் பட்ட பாகம் 'மழுமழு'வென்று இருந்தது. இப்பொழுது அந்த இடத்தில் 'கருகரு' என்று அரும்பு மீசை அணி செய்தது. மட்டக்களப்பின் 'கருக்கும்' வெயிலில் கருமையாகி யிருந்த அவன் மேனியில் மலைநாட்டுச் சீதளச் சுவாத்தியம், சந்தன வர்ணத்தைச் சீதனமாய் வழங்கியிருந்தது. நவரத் தினங்கள் பிறக்கும் கலுகங்கையில் நீச்சலடித்து நீச்சலடித்து அவன் மேனியே வைரம் போல் மாறியிருந்தது.

இத்தனை மாற்றங்களுக்கு மத்தியில், அவன் உள்ளத் திலும் ஒரு பெரிய மாற்றம். தன் ஒரே தங்கையும் மற்றும் அவனது தாய் தந்தையரும் இடம் பெற்றிருந்த அவனது உள்ளத்தில், நான்காவது பேர்வழியாக நந்தாவதியும் வந்து, நெருக்கியடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள்.

அவள் போக்கிலுங்கூடச் சில மாற்றங்கள்:

முன்னர், 'கொஞ்சங் கொஞ்சங் 'தமில்' பேசத் தெரிந்த வள், இப்பொழுது நிறைய நிறையத் தமிழ் பேசக் கற்றிருந்தாள். திருக்குறளில்கூட இரண்டொன்று மனப்பாடம்! முன்னரெல்லாம் எத்தனைதான் கஷ்டம் தொடர்ந்தும், கண்ணீர்விடத் தெரியாதிருந்தவள், இப்பொழுது அடிக்கடி கண்ணீர் சிந்தப் பழகியிருந்தாள். அநேகமாகச் சித்திரையும், ஆவணியும், மார்கழியும் அவள் கண்ணீர் சிந்துவதற்

கென்றே பிறந்து கொண்டிருந்தன. இந்த மூன்று மாதங்களிலும்தான் அருணாசலம், விடுமுறைக்காக மட்டக்களப்புக்குச் செல்வது!

பட்ட கடன், தொட்ட கடன், 'பாணியார் வயிற்றில் பிறந்த' கடன் என்று எல்லாக் கடன்களையும், இந்த ஐந்து வருடங்களில் தீர்த்துவிட்டான் அருணாசலம்.

சென்ற தையில்தான் அவனுடைய தங்கையின் திருமணம் ஒருபடியாகக் 'கல்லில் நார் உரித்தது போல' நடந்து விட்டிருந்தது. மாப்பிள்ளையும் அவனைப் போல் ஆசிரியன் தான். வெளிமடையில் வேலை பார்க்கிறான். திருமணம் முடிந்த அடுத்த மாதமே மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு போய்விட்டான். இனித் தொல்லை இல்லை. எந்த நிமிஷத்திலும் தன் நெஞ்சைக் கவர்ந்த நந்தாவதியை முறைப்படி தனக்குரியவளாக்கிக் கொள்ள வேண்டியது தான்!

இந்தச் சுமுக நிலையில்தான் இலங்கையில் இனக் கயுவரத் தீ பற்றிக் கொண்டது! நெருப்புக்கும் இலங்கைக்கும் ஒரு நீங்காத உறவு போலும்! முன்னர் ஒருதடவை அனுமான் சுட்டுப் பொசுக்கினான். அவன் வழித்தோன்றலான மனிதர்கள் இன்று சுட்டுப் பொசுக்குகிறார்கள்!

இத்தருணத்தில் அருணாசலத்துக்கு ஊரிலிருந்து ஓர் அவசரத் தந்தி வந்தது.

தந்தியை நந்தாவதியிடம் படித்துக் காட்டினான் அருணாசலம்.

“இந்நிலையில் நீங்கள் எப்படிப் போக முடியும்? வழியெல்லாம் வெறியர்கள் சவக்குழி தோண்டுகிறார்களே!”

“நான் இங்கு இருப்பதும் ஆபத்துத் தானே! தவிரவும், நான் ஊர் செல்லாவிட்டால் அம்மா பிழைக்கவே மாட்டாள். நான் எப்படியும் போயே தீரவேண்டும். தங்கைகூட

இல்லை. மாப்பிள்ளையும் அவளும் வெலிமடையில் என்ன ஆனார்களோ?" என்று குமைந்தான் அருணாசலம்.

நந்தாவதிக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை.

“நான் எப்படியும் இன்று போயே தீரவேண்டும்” என்று வெறி பிடித்தவன்போல் கத்தினான் அருணாசலம்.

அவனைத் தடுப்பதில் பயனில்லையெனக் கண்ட நந்தாவதி, மெல்ல அவனை அணுகி, “உங்களோடு நானும் வருகிறேன்!” என்றாள்.

அவள் கோரிக்கையை ஏற்கக் கண்டிப்பாக மறுத்துவிட்டான் அருணாசலம்.

அவன் உறுதியை அசைக்க முடியாதெனக் கண்ட நந்தாவதி, ஒரு முடிவுக்கு வந்தவளாய், அவன் காதுக்குள் எதையோ ‘சுசுசு’த்தாள். அதைக் கேட்ட அருணாசலத்தின் முகத்தில் நம்பிக்கை ஒளி படர்ந்தது.

அருணாசலம் இப்பொழுது அருணாசலமாகவே இல்லை! ரத்த வெறி பிடித்த ராஜஸனாக மாறியிருந்தான், மனித இனத்தின் ஊன் குடிக்கும், ‘ஊத்தைக் குடிய’னாகத் தோற்றமளித்தான்.

மட்டக்களப்பு—பதுளைச் சாலையில், கரடியனாற்றுக் காட்டின் மத்தியில், பல குண்டர்களைத் துணை சேர்த்துக் கொண்டு மனித வேட்டைக்காகப் பதுங்கியிருந்தான்.

தூரத்தே, பதுளைப் பக்கமிருந்து இருளைக் கிழித்தபடி ஒரு கார் மின்னல் வேகத்தில் பாய்ந்து வந்தது. இதைக் கண்டுவிட்ட அருணாசலம், சாலையின் குறுக்கே கட்டையைப் போட்டு மறிக்கும்படி தன் குண்டர்களுக்குக் கட்டளை பிறப்பித்தான்:

இமைக்கும் நேரத்தில் கட்டளை நிறைவேற்றப்பட்டது. துப்பாக்கியைத் தயார் பண்ணியபடி எல்லாரும் காட்டுக்குள் பதுங்கிக் கொண்டனர்.

இதோ கார் நெருங்கி விட்டது.

கரும் பூதம் போல் சாலையின் குறுக்கேகிடந்த கட்டைக் குச்சீபமாக வந்த கார், 'கிரீச்' என்ற 'பிரேக்' கோடு நிறுத்தப்பட்டது.

காருக்குள் இருப்பது, 'சீனாப் புள்ளி'யா? 'தானாப் புள்ளி'யா? என்று பார்த்துவர-இரண்டு குண்டர்களை அனுப்பிவிட்டு, துப்பாக்கியை நீட்டியபடி 'ரெடி'யாக நின்றான் அருணாசலம்.

மோப்பம் பிடிக்கச் சென்றவர்கள், 'காருக்குள் இருப்பவர்கள் 'சீனாப்புள்ளி'கள்தான்' என்பதற்கு அடையாளமாகச் சீழ்க்கையடித்தார்கள். அடுத்த கணம்... 'டூமீல், டூமீல்' என்று துப்பாக்கி முழங்கி ஓய்ந்தது. எல்லாக் குண்டர்களும், 'தட, தட' என்று காருக்குச் சமீபமாக ஓடினார்கள். அருணாசலம் 'டார்ச்'சை அடித்துக் காருக்குள் பார்வையைச் செலுத்தினான்.

உள்ளே...?

ஒரு கிழவர்; ஒரு பெண்; டிரைவர்-மூவரும் இரத்த வெள்ளத்தில் நீச்சலடித்தார்கள்.

அந்த மூன்று ஜீவன்களும் முக்கி முனங்கியபடி மரண ஓலமிட்டுக் கொண்டிருந்தன. அந்த மயானச் சூழலின் மத்தியிலும் அவர்களில் யாரோ எதையோ கூற முயல்வதும் வெளியில் நின்ற அருணாசலத்துக்குத் தெளிவாய்க் கேட்டது.

'துவே! மகே ரத்ரங் துவே! நந்தா! நந்தாவத்தீ...'

பழக்கப்பட்ட ஒரு கிழக்குரல் முனகியது.

காதைக் கூராக்கினான் அருணாசலம்.

'தாத்தே! மகே தாத்தே! தமிழை தமிழை' என்று குரல் கொடுத்தது ஓர் இனியகுரல்.

அந்தக் குரலைக் கேட்ட அருணாசலத்தின் உரோமங்கள் குத்திட்டு நின்றன. சருமத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளியே பாய்வதற்கு ஆயத்தமானது அவன் குருதி,

“நந்தாவதி! என் அன்பே!” என்று அலறிவிட்டான் அருணாசலம். காருக்குள் அலங்கோலமாகக் கிடந்த அவள் ரத்தமேனியை வாரி எடுத்துத் தன் மார்பில் அணைத்துக் கொண்டான்.

நந்தாவதி அவன் அணைப்பில் மெய்மறக்கக்கூடிய நிலையில் இல்லை. உயிர் பிரிவதற்கிடையில், தான் வந்த நோக்கத்தைக் கூறத் தொடங்கினாள்:

“அன்பரே! விதியின் பிரகாரம் விஷயம் நடந்து விட்டது. இப்பொழுது உங்கள் நாட்டை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கும் இன்னொரு விதியை நீங்கள் உடனடியாக மாற்றியமைக்க வேண்டும்; உங்கள் நாட்டைத் துவம்சம் பண்ணுவதற்கு, இரத்தினபுரியிலிருந்து லாரிகள் மூலம் புறப்பட்டுள்ள நரசோரக் கோஷ்டி, ஒன்று இதற்குள் கொழும்பு மார்க்கமாகப்பொலநறுவைக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கும். அங்கு பொலநறுவைக் கோஷ்டியை ஜோடி சேர்த்துக்கொண்டு மட்டக்களப்புக்குள் புகுவது அதன் திட்டம். இந்தச் சதித் திட்டத்தை ரகசியமாக அறிந்து கொண்டு, நானும், தந்தையும் உங்களைப் பார்க்க விரைந்து கொண்டிருந்தோம். இடையில் இப்படி ஆகி விட்டது. என்னைப் பற்றியோ, என் தந்தையைப் பற்றியோ நீங்கள் இனி கவலைப்பட நேரம் இல்லை. போங்கள். போய் உங்கள் நாட்டு மக்களை எச்சரிக்கை செய்யுங்கள்.” ‘மளமள’ வென்று கூறி முடித்தாள் நந்தாவதி. அணையப் போகும் வினக்கின் பிரகாசம் மின்னியது அவள் குரலில்.

அருணாசலத்தின் மூளைக்குள் துப்பாக்கி வெடித்தது; மின்னல் மின்னியது; இடிஇடித்தது; சமுத்திரம் பொங்கியது. செயலிழந்து நின்ற அவன் மார்பில் துவண்டு கிடந்த

நந்தாவதியின் மூச்சும் செயலிழந்தது! அவள் தந்தையும். கார் டிரைவரும் அப்பொழுதே விறைத்து விட்டார்கள்.

பிஷு கதையைக் கூறி முடிப்பதற்கும், வண்டி 'ஹூய்' என்ற பேரிரைச்சலுடன் பொலநறுவைவை வந்து அடைவதற்கும் சரியாக இருந்தது.

அதுவரையில் கதையில் ஒன்றியிருந்த நான் மணியைப் பார்த்தேன். பின் ஜாமம் 3-30. புறப்பட எழுந்த பிஷு விடம் 'அன்னையைப் பார்க்க ஊருக்குச் சென்ற அருணாசலம், திடீரென்று அத்தனை கொடிய வெறியனாக எப்படி மாறினான்? கலவரம் உச்சநிலையை அடைந்திருந்த அந்தப் பயங்கர வேளையில் அவன் எப்படி ஊருக்குச் சென்றான்?' என்று இயற்கையாகவே என்னுள் எழுந்த கேள்விகளைக் கேட்டு வைத்தேன்.

அவர் பதிலே பேசவில்லை. மெதுவாகக் கீழே இறங்கி 'விருட்'ெடன்று நடந்து விட்டார்! ஆனால் அவர் அமர்ந்திருந்த இடத்தில் கிடந்த 'டயரி' ஒன்று என்னைப்பார்த்துச் சிரித்து நின்றது!

அவசரம் அவசரமாக அதை எடுத்து அவரிடம் கொடுப்பதற்கு முயன்றேன். அதற்குள் அவர் மறைந்து விட்டார்!

என்னை மீறிய ஆவலொன்று அந்த 'டயரி'யைப் புரட்டிப் பார்க்கத் தூண்டியது. புரட்டினேன். என்ன விந்தை! முத்து முத்தான தமிழில் அந்த 'டயரி' எழுதப்பட்டிருந்தது.

'என்னதான் எழுதப்பட்டிருக்கும்?' என்று படிக்கத் தொடங்கினேன்:

'புத்தர் பிரானே! போதிமர நிழலில் மோனத் தவமியற்றும் புனிதத் தலைவனே! கருணைப் பெருங்குடலே! என்னை

மன்னித்து விடு ஐயனே! அன்று நான் அத்தனை வெறியாட்டமாடி மனித ரத்தம் குடித்ததற்கு என் ஒரே தங்கையை இழந்து தவித்ததே காரணம். அன்னையைப் பார்க்க ஒடோடிச் சென்ற என்னை வரவேற்றது, வெலிமடையிலிருந்து வந்த அந்தப் பயங்கரச் செய்தி. கருவுற்றிருந்த என் தங்கையைக் கண்ட துண்டமாக வெட்டி எறிந்து விட்டார்கள் சிங்களவர்கள். அதனால் ஏற்பட்ட பழி உணர்ச்சி, என் உயிரை நீரிலிருந்து மீட்ட-என் நாட்டைப் பயங்கர ஆபத்திலிருந்து காத்த என் உயிரினும் இனியவளையே பலிகொண்டு விட்டது! இதைவிடத் தண்டனை எனக்கு வேண்டியதில்லை. தேவா! அன்று என் அன்னையைக் காண, அந்த உத்தமி இரகசியமாக என் காதோடு சொன்ன ஆலோசனைப்படி புனித மஞ்சளங்கி தரித்துத் தற்காலிக பிஷ்புவாகி, ஓர் ஆபத்துமின்றி ஊர் போய்ச் சேர்ந்தேன். இன்று அதே புனித அங்கி தரித்து நிரந்தரமாகவே உன் பக்தனாகி விட்டேன். உன் நிழலில் ஒதுங்கியுள்ள என்னை நீ ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும், ஞானதேவா! - அருணாசலம்.

□

கபந்த மனிதன்

“பிழம்பு மயமான சூரியன் ஒரு நாள் சுக்குநூறாக வெடித்தது. அதிலிருந்து சிதறிய அக்கினிக் கோளங்களே கிரகங்கள். நாம் வாழும் பூமியும் அவற்றில் ஒன்றே. கால வெள்ளம் பூமியின் மேற் பாகத்தை சிறுகச் சிறுகத் தண்மையாக்கிக் கொண்டு வந்தது. தண்மை நிலைபெற்ற தரணியில் மலைகள் பிறந்தன. மலையிடை நதிகள் பிறந்தன. பாறைகளும், மணலும் பிறந்தன. அவற்றையடுத்துத் தாவரங்களும், உயிரினங்களான ஊர்வன, பறப்பன, விலங்கினங்கள் தோன்றின. கூடவே மனிதனும் தோன்றினான்! அவ்விதம் தோன்றிய மனிதன், விலங்கோடு விலங்காக வனத்திலும், குகையிலும் வாழ்ந்து, விஞ்ஞானத்தின் துணைகொண்டு இன்று நாகரிகமடைந்தான்?”

என்னுடன் கூட கப்பலில் பிரயாணம் செய்து கொண்டு வந்த ஓர் ஆங்கில நாட்டு அறிவியல் மேதை இப்படி உலகத் தோற்றத்தையும், உயிரினத்தோற்றத்தையும் அழகாக விளக்கிக்கொண்டு வந்தார்.

அவருடைய பேச்சைக் ‘கேட்ட’படி எனக்கும் ஏதாவது பேசிவைக்க வேண்டும் போலிருந்தது.

“தாங்கள் கூறிய இந்த விஞ்ஞான உண்மை எங்களுக்கு பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னரே புரிந்த விஷயம்!” என்றேன்.

“நீங்கள் எப்படிப் புரிந்து வைத்திருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டு வைத்தார் அவர்.

கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தை நன்கு பயன் படுத்தவேண்டும் என்று, கண்ணன் பிறப்புக்கும், உயிரினத் தோற்றத்துக்கு முள்ள 'தத்துவத்தை' சனிஸ்தாரமாக அவரிடம் விளக்கிக் கூறினேன்.

“கண்ணன் பத்து அவதாரங்கள் எடுத்தார். அவற்றில் முதலாவது, 'மச்சாவதாரம்.' நீரில் உயிரினத்தின் தோற்றத்தை உணர்த்துகின்றது இந்த அவதாரம்! அடுத்து, ஆமை உருவோடு கூடிய, 'கூர்மாவதாரம்.' நீரிலும், நிலத்திலும் வாழக் கூடிய தன்மையை உணர்த்துகின்றது இந்த அவதாரம்! அதையடுத்து, மிருக இனத்தின் தோற்றத்தை உணர்த்தும் 'வராகவதாரம்' பிறந்தது!

“மிருகத்திலிருந்து மனித உருவத்தை விளக்கு முகமாக. 'நரசிங்க அவதாரம்' அடுத்துப் பிறந்தது! அதையடுத்துப் பிறந்த 'வாமனாவதாரம்' துருவப் பகுதியில் வாழ்ந்த குட்டை மனிதரை உணர்த்தியது! கோடரி சகிதம் காட்டில் திரிந்த வேடரை உணர்த்தியது, 'பரசுராமாவதாரம்'!

“அடுத்துப் பிறந்த 'ராமாவதாரம்' மனித சமுதாயத்தின் தர்மத்தையும், வாழ்க்கை நெறியையும் உணர்த்தியது. இறுதியில், மனிதன் நாகரிகம் பெற்றுப் பூரணத்துவம் பெற்ற அமர நிலையை உணர்த்த, 'கிருஷ்ணாவதாரம்' தோன்றியது!”

நான் கூறிக்கொண்டு வந்த இந்த விளக்கத்தை மிகுந்த உன்னிப்பாகக் கேட்டுக் கொண்டு வந்த, அந்த மேற்கு நாட்டு மேதையின் கண்களும், வதனமும் நான் கூறிய வற்றை அப்படியே ஆமோதிப்பது போலப் பாவம் காட்டின!

“இப்படி 'கிருஷ்ண' நிலையை அடைந்து நாகரிகம் பெற்ற மனிதனுக்கு, இப்போது என்ன கேடு வந்த தென்று தான் புரியவில்லை? அறிவு என்ற பெயரில், அண்ட சராசரங்களையே புரட்டப் பார்க்கிறான். அகிலம் அனைத்தையுமே விஷக் காடாக்கி வெறியாட்டமாடுகிறான்.

படிப்படியாக மனித நிலையிலிருந்து ராட்சஸனாகிக் கொண்டிருக்கிறான்” என்று என்னையு மறியாமலேயே பேச்சின் போக்கை, இன்றைய அணுசகாப்தத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினேன் நான்.

திடீரென்று அந்த மேதையின் முகம் கருகிச் சுருங்கி விட்டது. நீண்ட ஒரு பெரு மூச்சை மட்டும் எனக்குப் ‘பதிலாக’ வழங்கிவிட்டு, இராவந்தனம் கூறித் தமது அறைக்குச் சென்று விட்டார் அவர்.

கடல் எழுப்பிய ‘ஹோ, ஹோ’ என்ற ‘தாலாட்டு’க்கு ‘ஹூய், ஹூய்’ என்று சுருதி மீட்டியது காற்று. அந்த ‘இனிய இசை’யில் என்னை மறந்து தூங்கி விட்டேன் நான்.

‘பிரளயம்’ என்றும் ‘கொந்தளிப்பு’ என்றும் ‘ஆர்ப்பரிப்பு’ என்றும் பிறர் கூறக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனால் நேரில் கண்டதுமில்லை. அனுபவித்ததுமில்லை. இப்பொழுது அதை அனுபவிக்கக்கூடிய ஒரு வாய்ப்பை இந்தக் கடற்பிரயாணம் தந்தது.

கடலும், காற்றும் இசைத்த ‘தாலா’ட்டின் ‘சுருதி’ திடீரென்று கூடியது.

சாதாரண நிதான வேகத்தில் எழுந்து எழுந்து மடிந்த கடலலைகள், யானையளவும் மலையளவும் எகிறிக் கொண்டு திமிறிப் பொங்கின.

இது என்ன மத்தியதரைக் கடலா? அன்றி பொங்கு மாங்கடலா?

கடலின் கட்டுக்கடங்கா களிப்பால் கப்பல் தென்னை மர உயரத்துக்குச் செல்வதும் அதே வீச்சில் அதலபாதாளத் துக்கு மீள்வதுமாக ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தது.

எரிமலை வெடித்தது போன்ற ஒரு பேரிடி பதினாறாயிரம் பீரங்கிகள் ஏககாலத்தில் வெடித்தது போன்ற ஓர் அதிர்வு.

பெரிய பட்டணம் போன்ற அந்தக் கப்பல் சக்கலாக நொறுங்கி விட்டதா?

அதே தான். நொறுங்கியே விட்டது!

‘சொரு சொரு’ என்ற கடற்கரை மணலில் ஒதுங்கிக் கிடக்கின்றேன் நான்.

மெல்லிய பூங்காற்று என் மேனியைச் செல்லமாக வருடுகின்றது. அதனால் ஊட்டம் பெற்ற எனக்கு நினைவு திரும்புகின்றது. நிதானம் பிறக்கின்றது. நேத்திரங்கள் திறக்கின்றன. நாலா பக்கங்களிலும் பார்வையைச் சுழற்று கின்றேன். ஒரு பக்கம் நீலத் திரைகடல்; மறுபக்கம் மணலும் அதைடுத்து மரங்களும், கொடிகளும் பின்னிய காடுகள். அதற்கும் அப்பால் மலைகள்.

மனிதச் சுவடே இல்லாத இனம் தெரியாத இப்பிர தேசத்தில் தன்னந்தனியே தூக்கி எறியப்பட்ட நான் மெல்ல எழுகிறேன். நான் வந்த கப்பலோ? கப்பலில் வந்த பிரயாணிகளோ? கண்களுக்குப் புலப்படவில்லை.

எங்கு செல்வது? என்ன செய்வது? ஒன்றுமே எனக்குப் புரிவதாயில்லை.

கால் போன போக்கில், கருத்துப் போன போக்கில் கண் போன போக்கில் நடையைக் கட்டுகிறேன். விசித்திர மான பிரயாணம்!

மணற்பிரதேசத்தைத் தாண்டியாய் விட்டது.

காட்டுப் பிரதேசத்துள்ளும் நுழைந்தாய் விட்டது. நடந்து நடந்து துவண்டதுதான் மிச்சம்.

இதைவிட மற்றப் பிரயாணிகளோடு மடிந்திருக்கலாம் என்று தோன்றியது. பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. தாகம் தொண்டையை வரட்டியது. ஆனாலும் நம்பிக்கையை இழக்காமல் மேலும் மேலும் நடந்து கொண்டே இருந்தேன். நரமாயிச பட்சினிகளாவது சந்திக்க மாட்டார்களா?

கண் வைத்த தொலைவில் ஒரு சோலை தெரிந்தது.

அதை 'இலக்கு' வைத்து மூச்சைப் பிடித்து நடந்தேன்.
என்ன விந்தை?

ஆப்பினும், திராட்சையும், பழுத்துக் குலுங்கின அந்தச் சோலைப் பிராந்தியம் முழுக்க!

அப்பொழுது தான் எனக்கு மூளையில் உறைத்தது இது, புகழ்பெற்ற 'மத்திய தரைக்கடற் சுவாத்தியப் பிரதேச' மென்று!

வேண்டிய மட்டும் பழங்களைப் பறித்துச் சாப்பிட்டேன். புதிய தெம்பும் உற்சாகமும் பிறந்தன. கூடவே உறக்கமும், கண்களைச் சுழற்ற ஆரம்பித்து விட்டது.

உண்ட களை, உடைந்த கப்பலில் தூக்கி வீசப்பட்ட சோர்வு, பகலெல்லாம் நடந்து நடந்து அலுத்த அசதி இவையனைத்தும் சேர்ந்து என்னை அந்த இடத்திலேயே படுக்கவைத்து விட்டன. அப்படியே கண்ணையர்ந்து விட்டேன்.

எத்தனை நேரம் அப்படி அயர்ந்து தூங்கினேன் என்பது தெரியாது. நான் கண்விழித்துப் பார்த்தபோது நான் கண்ட காட்சி என்னை அப்படியே தூக்கிவாரிப் போட்டு விட்டது. நீலமணிக் கண்கள் 'துறுதுறு'க்க; வெண் முகிற்கூந்தல் தோளிற்படர; பளிங்குத் திருமேனி 'பட பட'க்க ஓர் ஆங்கில நங்கை என்னையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். சற்று உற்றுப் பார்த்ததில் அவளுடைய உடையில் பல இடங்களில் கிழிசல்களும், அவளுடைய மேனியில் பல கீறல்களும் இருப்பதை அவதானிக்கக்கூடியதாக இருந்தது.

அவள் நின்ற கோலத்தில் அவளைச் சூழ்ந்து பெரிய தோர் ஆபத்துப் பின்னியிருப்பதாகத் தெரிந்தது. வேங்கையால் தூரத்தப்பட்ட மானின் 'படபட'ப்பு அவள் தேகமெங்கும் புரையோடிக் கிடந்தது.

“நீங்கள் யார்?” என்று சம்பிரதாயமாக அவனைக் கேட்டு வைத்தேன்.

நிர்மானுஷியமான இந்தக் காட்டுப் பிரதேசத்தில் இப்படியொரு இளம் பெண்ணை இந்தக் கோலத்தில் கண்டதில் எனக்குச் சொல்லி முடியாத பரபரப்பு.

“நான் யார் என்பது இருக்கட்டும்; முதலில் நீங்களும் நானும் இந்த இடத்திலிருந்து உடனடியாக வேறு பாதுகாப்பான இடத்துக்கு வாய்ப்பாக வேண்டும்” என்றாள் நடுங்கிய குரலில்.

இருவரும், சற்றுத்தள்ளி சோலையின் இருள் மண்டிய பகுதியில் புகுந்து மறைந்து கொண்டோம்.

சற்று நேரத்துள், அங்கு நடக்கக்கூடாத ஒரு பயங்கரச் சம்பவம் நடக்க இருப்பதை அவளுடைய கலவரம் தோய்ந்த வதனம் எடுத்துக் காட்டியது.

அதைப் பார்த்த எனக்கும் சற்று உதறல் எடுக்க ஆரம்பித்துவிட்டது. மார்பு ‘திக், திக்’ என்று துரித கதியில் அடிக்கத் தொடங்கிவிட்டது.

சற்றைக்கெல்லாம், அவள் அப்படிப் பயந்ததும், எச்சரிக்கை செய்ததும் முற்றிலும் நியாயமானது தான் என்பதை ஒத்துக் கொள்ள வேண்டியதாயிற்று.

அந்தக் காட்டுப்பிரதேசமே ‘கிடுகிடு’க்கும்படியான ஒரு பேரிரைச்சல் காதுச் சவ்வில் அதிர்ந்தன. பூமிநடுக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது போன்று நிலம் அதிர்ந்தது. புள்ளினங்கள் கிறீச்சிட்டு நாலா பக்கமும் தெறிகெட்டுப்பறந்தன.

எங்கள் பக்கமாக ஒரு மலை அடி பெயர்ந்து உருண்டு வந்தது!

மலையா அது? மலைபோன்ற தோற்றமுடைய ஒரு ஈரட்சல உரு எங்களை நோக்கி அசைந்து வந்தது!

சப்த நாடிகளும் செயலிழந்தன. மேலும் எங்களை நன்கு செடிகளுக்குள் மறைத்துக் கொண்டு அவதானித்தோம்.

கிட்ட அது நெருங்க நெருக்க அதன் தோற்றத்தின் அமைப்பு நன்கு புலப்பட்டது. விசித்திரமான அந்த உருவத்துக்குக் காலும் இல்லை; தலையும் இல்லை! 'முண்டம்' போன்ற அதன் வயிற்றில் கோரமாகப் பிளந்தபடி ஒரு வாய் இருந்தது! வாயின் இருபுறமும் இரண்டு கோரப் பற்கள் கொம்பு போன்று கீழ் நோக்கி வளைந்திருந்தன! அதனுடைய மார்பில் நெருப்பைக் கக்கும் ஒற்றைக்கண் னொன்று வெட்டி வெட்டித் திறந்து கொண்டிருந்தது! ரோம அடர்த்தியோடு கூடிய இரண்டு கைகள் பனைமரம் போல் நீண்டு கிடந்தன.

கண் வெட்டித் திறப்பதற்குள் நமது ராமாயணத்தில் ஒரு காட்சி என் உள்ளத்தில் மின் வெட்டியது.

ஐடாயுவின் அந்திமக் கிரிகைகளை முடித்துக் கொண்டு இராமனும், இலக்குமணனும் காட்டு வழியே சீதையைத் தேடிக்கொண்டு வருகிறார்கள்ல்லவா? அப்பொழுது ஒரு விசித்திரமான முண்டத்தை அவர்கள் சந்திக்க நேர்கின்றது. அந்த முண்டத்துக்குத் தலையுமில்லை, காலுமில்லை! வயிற்றில் ஒரு வாயும், மார்பில் ஒற்றைக் கண்ணும் இருக்கின்றன! இந்திரனுடைய சாபத்தால் கொடுமான இந்த உருவத்தைப் பெற்ற அவனுடைய பெயர்தான் கபந்த மனிதன்!

எங்கள் முன்னால் இப்பொழுது உருண்டுவந்து கொண்டிருந்த இந்த உருவத்தைக் கண்டதும் அந்தக் கபந்த மனிதனின் ஞாபகமே எனக்கு வந்தது!

கலியுகக் 'கபந்த மனித'னான இவனை அழிக்க நம்மிடம் ஏது சக்தி?

இதோ கிட்டக் கிட்ட நெருங்கிவிட்டான் அந்த ராட்சஸன். அவனுடைய பனைமரக் கையில் இருந்த

பொருளை அப்பொழுதுதான் என்னால் நன்கு கவனிக்க முடிந்தது.

நடுத்தர வயது தாண்டிய ஒரு பெண்ணின் பிரேதம் அவன் கையில் இருந்தது. அந்தப் பிரேதத்திலிருந்து வழிந்த செங்குருதியைப் பார்த்ததும், சற்றுமுன்னால்தான் அவன் அந்தப் பெண்ணைக் கோரமாகக் கொண்டிருக்கின்றான் என்பது புலனாகியது.

தன் ஒற்றைக் கண்ணை உருட்டி அங்கும், இங்கும் எதையோ தேடினான் அந்த 'மனிதன்.'

எங்களுக்கு மூச்சே நின்றுவிடும் போலிருந்தது. கிட்டத்தட்ட, 'தொலைந்தோம்' என்ற தீர்க்க முடிவுக்கு நாங்கள் வந்த சமயம், தன் கையில் வைத்திருந்து அந்தப் பெண்ணின் பிரேதத்தை அப்படியே அலாக்காகத் தன் வயிற்றிலிருந்த வாயின் மூலம், மலைப்பாம்பு மாணை விழுங்குவது போல் விழுங்கி விட்டுக் காடே அதிரும்படி ஒரு பிளிறல் பிளிறினான். 'சட சட' என்று காட்டை முறித்தபடி வந்த வழியே திரும்பி உருண்டான். ஒருவேளை தண்ணீர் குடிப்பதற்காக மீண்டானோ?

இந்தக் கோரக் காட்சியைக் கண்டு உணர்வு குன்றிய எங்களுக்குச் சற்று உயிர் வந்தது.

அவளுடைய முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கினேன். இயல்பாகவே சிவந்திருந்த அவள்வதனம் பீதியால் மேலும் இரத்த சிவப்பாக மாறியிருந்தது. அடிபட்ட புறாபோல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். என் நிலையோ அதற்கு ஒரு படிமேல்!

“என்ன இதெல்லாம்?” என்றேன் 'குசுகுசு' குரலில்.

அவள் மிரள மிரள விழித்தாள். “இந்தப் பேய் மனிதன் யார்? அவனிடம் அந்தப் பெண் எப்படி அகப்பட்டுக் கொண்டாள்?” என்றேன் மீண்டும்.

அவள் கூறிய திடுக்கிடும் தகவல்கள் அந்தப் பயங்கர மனிதனை விடப் பயங்கரமாகயிருந்தன.

“அந்தப் பேய் மனிதனால் பச்சையாகப் புசிக்கப்பட்ட அந்தப் பெண் யார் தெரியுமா? என் அன்னை அவள்!”
“கொடுமை கொடுமை” என்றேன் நான்.

“அது மட்டுமல்ல. அந்தப் பேய் மனிதன் யார் என்பதை நான் சொன்னால் நீங்கள் என்னைப் பைத்தியக் காரி என்பீர்கள்.”

“சொல்லுங்கள்”

“என் அன்னை பெற்றெடுத்த ‘குழந்தை!’— என் தம்பி!” நான் கல்லாய்ச்சி சமைந்தேன்.

அவள் தொடர்ந்து பேசிக் கொண்டே போனாள்.

என் தந்தை புகழ் பெற்ற விஞ்ஞானி. அணுவைப் பிளந்தே ஆராய்ச்சி. நடத்தினார். பல்லாண்டுகள் அவர் புரிந்த ஆராய்ச்சியின் பயனாக ஒரு பாலகனை பெற்றெடுத்தார். அவன் பெயர்—“அணுகுண்டு”

“பெற்ற அவர் பிள்ளையை அவையத்து முந்தியிருக்கச் செய்வதற்காக, இந்த நிர்மானுஷியமான தீவில் கொண்டு வந்து ‘நடை’ பழக்கினார். அதாவது வெடிக்க வைத்துப் பரீட்சித்தார்!

தன் வீரப்பிரதாபத்தைத் தான் மட்டும் கண்டு களிக்காமல், தம் அன்பு மனைவியையும் பார்த்து இன்புற வேண்டுமென்று கையோடு அவளையும் இங்கு அழைத்து வந்தார்.

குண்டை இயக்கிப் பரீட்சிக்கு முன்னம் அதனால் மனுக்குலத்துக்கு ஏற்படும் உற்பாதங்களையும், எதிரி நாடுகள் எப்படி அஞ்சி ஒடுங்கும் என்பதையும் தம் மனைவியிடம் சாவிஸ்தாரமாக எடுத்துரைத்தார்.

அவற்றை எல்லாம் பொறுமையுடன் கேட்டு வந்த என் அன்னை அந்த நாசகாரிக் குண்டை, மனுக்குலத்தின்

காலனை பரீட்சிக்க வேண்டாம் என்று என் தந்தையிடம் மன்றாடினாள்.

அவர் அதைக் கேட்கவில்லை...கடைசியில் தம் வயிற்றிலிருந்த சிசுவின் மேல் ஆணையிட்டு “பூதத்தை ஏவி விடாதீர்கள். கடைசியில் அது சிருஷ்டி கர்த்தாவான உங்களைக் கூடச் சும்மா விடாது” என்று இறைஞ்சினாள்.

அவர் ஊமையானார்...செவிடானார்.

“குண்டைப் பரீட்சித்தீர்களானால், நான் உங்களோடு மீளமாட்டேன்!” என்று கூட மிரட்டினாள்.

அவர் கேட்கவில்லை. திட்டப்படி தாம் உற்பத்தி செய்த பூதத்தை ஏவி விட்டார்!

என் அன்னையும் திட்டத்தை அணுஅணுவும் பிசகாமல் கடைப்பிடித்தாள். என் தந்தை எத்தனை தான் வற்புறுத்தியும் அவருடன் போக மறுத்து விட்டாள். பூதத்தை ஏவி விட்ட இடத்திலேயே என் அன்னையின் கோரிக்கையில் சத்தியத்தைக் கண்ட நானும் அவளுடனேயே இங்கு, தங்கி விட்டேன். மனித குலத்தை வேரறுக்கும் விஷ அரக்கனைக் கட்டவிழ்த்துத் தன் வெறியைத் தணித்துக் கொண்ட என் தந்தையுடன் வாழ்வதிலும் பார்க்க இந்த இடம் எங்களுக்கு இன்பத்தைத் தந்தது. இங்கேயே தங்கி விட்டோம்!”

சேற்றிடை மலர்ந்த அந்தச் செந்தாமரைகளின் உறுதியை எண்ணிய போது என்னை அறியாமலேயே என் கண்கள் பனித்து விட்டன.

“பிறகு?” என்றேன் நான்.

“பிறகு என்ன? என் தந்தை எங்களை விட்டுப் போய் விட்டார். விஷக் குண்டின் ‘தந்தையல்லவா அவர்?’ போகாமல் வேறு என்ன செய்வார்? நானும் என் அன்னையும் எப்படியோ வாழ்ந்தோம். இங்கு குலுங்கியபழவர்க்கம்எங்கள் உயிரைக் காப்பாற்றின. காலம் நகர்ந்தது. என் அன்னை

யின் வயிறும் கனத்தது..... அந்த வயிறு கனக்காமலேயே இருந்திருக்கலாம்.....”

அவள் மேற்கொண்டு ஒன்றுமே பேசவில்லை. விம்மி விம்மி அழத் தொடங்கி விட்டாள்.

மேற் கொண்டு நானும் அவளை வற்புறுத்தவில்லை. வற்புறுத்த முடியாமலும் செய்து விட்டது, மீண்டும் ஒலித்த அந்தப் பேய் மனிதனின் முழக்கம்.

திடுக்கிட்ட நாங்கள் இருவரும் அப்போது கண்ட காட்சி?

அம்மம்மா! சொல்லில் அடங்காது. எங்களைக் குறி வைத்து மீண்டும் அந்தப் பேய் மனிதன் முன்னிலும் வேகமாக ‘உருண்டு’ வந்து கொண்டிருந்தான்.

மேலும் அங்கு இருப்பதில் அர்த்தமில்லை எனக் கண்ட நாங்கள் காட்டுக்குள் புகுந்து ஓடத் தொடங்கினோம். அவள் கையை நான் உறுதியாகப் பற்றிக் கொண்டு முடிந்த மட்டும் வேகமாக ஓடினேன்.

ராட்சஸ சக்தியின் முன் மனித சக்தி தோற்று விட்டது. எங்களை நொடிப்பொழுதில் அண்மித்து விட்டான் அந்த அரக்கன்.

‘இனித்தப்ப முடியாது’ என்று ஏறத்தாழ முடிவு கட்டி விட்ட சமயம்.

திடீரென்று ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது. ‘ஓயீல்! ஓயீல்’ என்ற துப்பாக்கி வேட்டும் அதைத் தொடர்ந்து காடே அதிரும் ஒரு பயங்கர அலறலும் எங்கள் ஓட்டத்தை தடுத்து நிறுத்தின. திரும்பிப் பார்த்தோம்.

பேய் மனிதன் துப்பாக்கிச் சூட்டின் தாக்கத்தால் வேகமிழந்து நிலத்தில் கிடந்து ‘துடி துடி’த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வந்தவரைக் கவனித்தேன். என் வியப்பு எல்லை கடந்தது.

வந்தவர் வேறுயாருமல்ல. என்னுடன் கப்பலில் பிரயாணம் செய்த ஆங்கில மேதைதான்!

“என்ன இன்னும் தூக்கமா? கப்பல் இத்தாலியை அண்மித்து விட்டதே! எழுந்திருங்கள்”.

தூக்கம் கலைந்து கண்ணைத் திறந்தேன் நான். எதிரே-அவர்-அந்த ஆங்கில மேதை நின்று கொண்டிருந்தார்!

“துப்பாக்கி?.....” என்று இழுத்தேன் நான்.

“துப்பாக்கியா? பிரங்கிதான் முழங்குகின்றது. இங்கே நம் கப்பல் தரை தட்டப்போகிறதல்லவா? அதற்கு அடையாளமாக இத்தாலியில் பிரங்கி முழங்குகின்றது!” என்றார் அவர்.

நான் பேந்தப் பேந்த அவர் முகத்தைப் பார்த்ததை அவர் எப்படி அர்த்தம் செய்து கொண்டாரோ தெரியவில்லை; தொடர்ந்து பேசினார்.

“இன்றைய ‘ரேடியோ’ச் செய்தி என்ன தெரியுமா?”

‘சொல்லுங்கள்’

‘ஆர்க்டிக்’ மகா சமுத்திரத்தில் நார்வே ஸ்வீடனுக்கும் ‘செலுஸ்கின்’ முனைக்குமிடையில் ‘பிரிட்ஜ் ஆப் நான் ஸன்லாந்துத்’ தீவுக் கூட்டத்தின் தெற்கே வட அட்சம் எழுபத்தைந்து பாகைக்கும், கிழக்கு தேசாந்திரம் அறுபது பாகைக்கும் இடையில் அகப்பட்டுள்ள ‘நோவாயா ஜெம்ஸியா’லில் ரஷ்யா தன் ஐம்பது பிகட்டன் ராட்சஸ ஜலகுண்டை வெற்றிகரமாக வெடித்திருக்கின்றதாம்!”

“வேறொரு விசேஷமுமில்லையா?”

“ஏன் இல்லை? இந்தக் குண்டால் மனிதர்கள் மட்டுமின்றி கர்ப்பத்தில் இருக்கின்ற ‘கரு’வும் பாதிக்கப்படுகின்றதாம்! அது ஒரு விசேஷமுமில்லையா? உங்கள் கண்ணன் தான் எடுத்த பத்து அவதாரத்தோடு பதினேராவது அவதாரம் ஒன்றை எடுத்து உலகத்தைக் காக்கவேண்டும்!”

சற்று முன்னால் நான் கண்ட விசித்திரக் கனவையினைவு படுத்திக் கொண்டேன் நான்.

□

மிஸ் சரோஜா

பொருமலோடு உருமியை விழுங்கிக் கொண்டான் பொன்னையா.

“என்னடா ஒரு மாதிரிப் பேயறைந்தவனைப் போல் விக்கித்து நிற்கிறாய்?” என்றான் அருகில் நின்ற இராம நாதன்.

‘ஹூம்’... என்ற பெருமூச்சு அதற்குப் பதிலாக வெளி வந்தது பொன்னையாவிடமிருந்து.

‘என்னடா நான் கேட்கிறேன் நீ மூக்கால் பதில் சொல்லுகிறாய், பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு!’ என்றான் இராம நாதன் விடாமல்.

‘வாய் அடைத்துப் போயிற்றடா ராமநாதா! அதுதான் பெருமூச்சு விட்டு மூக்கால் பதில் சொல்லி அழுகிறேன்’ பொன்னையாவுக்கு அழுகையே வந்துவிடும் போலிருந்தது.

இராமநாதன் விடவில்லை பொன்னையாவின் வாயைக் கிண்டிவிடுவதற்கேற்ற மாதிரி ‘அவலை’த் தூவிக் கொண்டேயிருந்தான்.

‘அவல்’ கொஞ்சம் வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. பொன்னையா பேசினான்: ‘அதற்கெல்லாம் கொடுத்து வைத்திருக்க வேணுமடா’ மீண்டும் ஏக்கப் பெருமூச்சு!

‘டேய் பொன்னா! பெருமூச்சு விடுவதைக் கொஞ்சம் உச்சவரம்பு செய்து கொள்ளடா. நீ விட்டுத் தொலைக்கும்

ஒவ்வொரு பெருமூச்சும் இவ்விரண்டு இறாத்தல் விகிதம் உன் உடம்பின் எடையைக் குறைத்துக் கொண்டு வரப் போகிறது' என்று பொன்னையாவின் பெருமூச்சுக்கு தடை விதித்தான் இராமநாதன்.

கேட்க வேண்டுமே! 'நல்ல வார்த்தை சொன்னாயடா இராமா. அப்படியே நான் பெருமூச்சு பெருமூச்சாய் விட்டு; என் உடம்பின் எடை இரண்டு இரண்டு இறாத்தலாய்க் குறைந்து கடைசியில் நானே அழிந்து போய் விட வேண்டுமடா இராமா!''

பொன்னையாவை ஒரு தடவை ஏற இறங்கப் பார்த்தான் இராமநாதன். பின்னர் சொன்னான்: "அப்படி என்னடா ஆபத்து நேர்ந்தது உன் வாழ்க்கையில்?"

"நீ கொடுத்து வைத்தவண்டா"—பொன்னையாவின் தெளிவில்லாத பதில் இராமநாதனை மேலும் குழப்பியது.

"என்னடா என் தலையைப் போட்டு உருட்டுகிறாய். நான் என்னத்தையடா கொடுத்து வைத்தேன்?"

"இராமா! நீயே சொல்லு! எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற பாடசாலை எப்படிப்பட்டது?"

"நல்ல இடம் திரும்பிய பக்கமெல்லாம் பச்சைப் பச்சேல் என்ற இனிய வயல் சுத்தமான காற்றோட்டம். கள்ளங்க படமில்லாத மக்கள். பால் ஆறாக ஓடுகிறது. நெய்க்கும் குறைச்சலில்லை. முட்டை கூட பதினைந்து சதமென்று கேள்வி..... அந்த ஊர்க் கீரை, வழுதிலங்காய் என்றாலே குடங்குடமாய் நாக்கில் நீர் ஊறும். அங்கு படிக்க வருகின்ற பிள்ளைகளும் பிரச்சனைகளுக்கு உரியவர்களல்லர் நாலு கூட்டல் கணக்கு, இரண்டு வாசிப்புப் பாடம், இரண்டு மூன்று பிரதி பண்ணல், வருடம் பூராவும் மூன்று நான்கு தேவாரம், மாதம் முடியமுன்னம் சுளைசுளையான சம்பளம் போதாதா? சொல்லப் போனால் நீதான் கொடுத்து

வைத்தவன்!”— ஒரு பிரசங்கமே செய்து முடித்தான் இராமநாதன் மாஸ்டர்.

“முடிந்து விட்டதா, இன்னும் ஏதேனும் மிச்சம் இருக்கிறதா?”— பொறுமையோடு கேட்டு வைத்தான் பொன்னையா.

கொஞ்சம் யோசித்தான் இராமநாதன், எதையோ நினைவு படுத்திக் கொண்டவன் போல், “மிச்சம் ஒன்றே யொன்றுதான் இருக்கிறது சொல்லுவதற்கு, அதாவது.....”

“இழுப்பதை நிறுத்திவிட்டு அதையும் சொல்லி முடித்து விடு” என்று துரிதப்படுத்தினான் பொன்னையா.

“ஒன்றுமில்லை: உன் பாடசாலையைப் பொறுத்த வரையில் ஒரேயொரு குறையைத் தவிர மற்றப்படி எல்லாமே வாசிதான்.”

“ஆகா! உன் கண்களுக்குக் குறை கூட தெரிகிறதா? என்ன அப்பனே அந்தக் குறை?”— சற்று நையாண்டி கலந்த தொனியில் கேட்டு வைத்தான் பொன்னையா மாஸ்டர்.

“வேறொன்றும் இல்லை. உன் பாடசாலையில் தனியே நீ மட்டும் படிப்பித்தால், ஒரு “பொறுப்புச் சறுப்புக்கு” லீவு எடுப்பது கொஞ்சம் சிரமம். பாடசாலையை முடிவிட்டு, பின்னால் வேறொரு தினத்துக்குப் பாடசாலையை நடத்தி, இழந்த அந்தப் பாடசாலை நாளை ஈடு செய்ய வேண்டும். கரைச்சல் அவ்வளவுதான். அதிலும் புத்தியுள்ள பிள்ளைக்கு செம்பரத்தியம்பூநஞ்சில்லை. வீட்டிலிருந்த படியேகூட பாடசாலையை நடத்தி இழந்த பாடசாலை நாட்களை ஈடு செய்து விடலாம்! அங்கெல்லாம் அடிக்கடி இன்ஸ்பெக்டர் வாறாரா, போறாரா? மற்றப்படி இடம் வெகு பிரமாதம். தவிரவும் இது போன்ற தனி வாத்தியாருள்ள பாடசாலைகளில் இன்னுமொரு வசதி. வாத்தி

மாருக்குள் அடிபிடி சண்டைகளோ, வெட்டுக்குத்துகளோ. கோள் குண்டணிகளோ இப்படியான “ஏகாந்தமான” பாடசாலைகளில் நடைபெறுவதில்லை! அது ஒன்றேபோதும் மனுஷன் நிம்மதியாகக் கடமை புரிவதற்கு. “ஸ்ராவ்” கூடக் கூடத் தலையிடியும் கூடிக் கொண்டே போகும். இதோ என்னைப் பார், மூன்றே மூன்று வாத்திமார் என் பாடசாலையில். மூன்றும் மூன்று திசை, இந்த “முக்கிரகங்களையும்” சமாளிப்பதற்கே பாடசாலை “நேர சூசி” சரியாக இருக்கிறது! டேய் பொன்னா நீ எவ்வளவோ அதிர்ஷ்டசாலிடா.”

“சிறிதும் உலோபித்தனமில்லாமல் வாயை அகல விரித்து ப்ரியாக ஒரு கொட்டாவி விட்டான் பொன்னையா.

“என்னடா தூக்கம் வருகிறதா?”

“சேச்சே! அப்படியொன்றுமில்லை. ஆரம்பத்தில் பெரு மூச்சு விட்டு மூக்கால் அழுதேன், இப்போ கொட்டாவி விட்டு வாயால் அழுகிறேன். வித்தியாசம் அவ்வளவுதான்.”

“நல்லாய்ப் போரடித்து விட்டேன் என்னடா?”

“பின்னே என்னடா ராமா, வட்டுக் கோட்டைக்கு வழி கேட்டால் துட்டுக்கு ரெண்டு கொட்டப்பாக்கு என்று பதில் சொன்னவன் போல், நான் எதையோ எண்ணிக் கேள்வி கேட்க நீ எதையெதைப் பற்றியெல்லாமோ ‘லெக்சர்’ அடித்து விளாசி விட்டாய்”— வயிற்றெரிச்சலைக் கொட்டினான் பொன்னையா.

“அப்போ உன் “டல்லுக்கு” என்னடா காரணம்?”

“இருக்கடா ராமா இருக்கு. வா! முதலில் “டீ” ஒன்று அடித்துவிட்டு மேலே தொடருவோம்.”

ஹோட்டலின் சந்தடியற்ற ஒரு பகுதியில் இருவரும் போய் “வாலாய்க்காலாய்” அமர்ந்து கொண்டனர்.

“ஷோர்ட்—ஈந்” றுக்கு ஓடர் பறந்தது.

பொன்னையாவே முதலில் பேச்சை ஆரம்பித்தான்.

“ராமா! சற்று முன்னர் நீ சொன்னதெல்லாம் உண்மை தான். என் பாடசாலைச் சூழல் இருக்கிறதே, அது மிகவும் சிறந்ததுதான். இல்லையென்று சொல்லவில்லை. நெல் மணத்தை சதா அள்ளிக் கொண்டுவரும் காற்று. பரந்த வயல். பாலுக்கும் குறைவில்லை; பசு நெய்க்கும் குறைவில்லை. நீ கூறியதுபோல் முட்டையும் பதினைந்து சதம் தான். ஆகா! அந்த ஊர்க் கீரையையும், வழுவிலங்காயையும் அந்த ஊர்த்தண்ணீரில் சமைத்துச் சாப்பிடக் கொடுத்து வைக்க வேண்டும். பிள்ளைகளும், பெற்றோரும் உண்மையில் ஒரு வரப் பிரசாதம்தான். வேலையும் நீ சொன்னது போல் நல்ல இலகு—நாலு கூட்டல், ஒரு வாசிப்பு, இரண்டு மூன்று பிரதிபண்ணல். அத்தோடு கதை சரி. நீ சொல்ல மறந்த இன்னொரு வாய்ப்பையும் சொல்லிவிடுகின்றேன். வெள்ளாமை வயலுக்குள் துள்ளிக் ‘‘கொலு கொலு’’க்கும் அந்த கொழுத்த பனையான் மீனைப் பிடித்துத் துடிக்கத் துடிக்க அறுத்து, அந்த வயல் ஓரத்தில் முளைத்திருக்கும் குஞ்சுத் திராயையும் சேர்த்து ஒரு வெள்ளைக் கறி சமைத்து அதனோடு சோறு சாப்பிட்டுப் பார்க்கவேண்டும். அடா அடா! அதன் ருசிக்கு ஈடேது, இணையேது...ம் விட்டுத் தள்ளிவிட்டு, இதோ நமக்காகக் காத்திருக்கும் பெட்டிசை வெட்டித் தள்ளு’’ என்று சொல்லிவிட்டு தானும் ஒன்றைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான் பொன்னையா.

“மேலே சொல்லடா’’ என்று விசை ஏற்றினான் இராமநாதன்.

“இத்தனை வசதிகள் இருந்தும் என்னடா பயன்? இவற்றை ரசிப்பதக்குக் கூடவே ஒரு ‘‘சேலை’’ இல்லையேடாராமா! பாடசாலையே வெறிச்சென்று கிடக்கு தேடா!’’ ஒருபடியாகக் கூறி முடித்தான் பொன்னையா. தன் ஜொள்ளுத்தனத்தை!

“ஓகோ! ஒரேயடியாய் நீ ‘அப்படி’ வருகிறாய் என்று சொல்” —அர்த்த புஷ்டியுடன் கண்ணைச் சிமிட்டினான் இராமநாதன்.

“பின்னே என்னடா ராமா, இதோ உன்னைப்பார்; படிக்கிற காலத்தில் பெண்களைக் கண்டாலே ஓட்டம் பிடிப்பாய்நீ. இப்போ நடப்பது என்னவென்று பார்த்தாயா? உன்னோடு படிப்பிக்கின்ற அந்த டீச்சர் எவ்வளவு அழகாய் இருக்கின்றான், சிரித்துச் சிரித்து அவளோடு நீ இனிமையாகப் பழகி வருகின்றாய்...”,

“இடைமறித்தான் இராமநாதன். “ஏண்டா உனக்கு வயிற்றெரிச்சலாக இருக்கிறதா? இப்பவே சொல்லு உன்னை அவளுக்கு அறிமுகப்படுத்தி விடுகிறேன் போதுமா?”

“போடா வெங்கு! உனக்கு எப்பவும் அவசரம் தான். நான் உன் மீது கை வைப்பேனா! நான் சொல்ல வந்தது...”

இடைமறித்தான் இராமநாதன். “நீ சொல்ல வந்ததை நான் சொல்லுகிறேன் கேள்” என்றவன், பல் இடவலுக்குள் வாய்ப்பாக பூந்து பொறுத்துக் கொண்ட பெட்டிஸ் துண்டை நாக்குநுனியால் வெகு சிரமத்தின் மத்தியில் தோண்டி வெளியேற்றி விட்டுத் தொடர்ந்தான். “உன் பாட சாலைக்கும் ஒரு லேடி டீச்சர் வரவேண்டும்! என்ன, என் கண்டுபிடிப்புச் சரி தானே?”

எஞ்சியிருந்த பெட்டிஸ் துண்டை அப்படியே “அபக்” கென்று வாய்க்குள் திணித்துவிட்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான் பொன்னையா.

“இராமா! உன் வாய்க்கு பெட்டிஸ் அல்ல, சர்க்கரை தாண்டா போட வேண்டும், இப்போ சர்க்கரை விற்கின்ற விலையில் அது கட்டுப்படியாகாது. இப்போதைக்கு

சர்க்கரைக்குப் பதிலாக இந்த டியைக்குடி'' என்று டியை எடுத்து நீட்டினான் பொன்னையா.

இருவரும் ஹோட்டலை விட்டு வெளியேறியபோது தீர்க்கமான ஒரு முடிவுக்கு வந்திருந்தார்கள்.

பொன்னையா தன் பாடசாலையில் உடனடியாகச் சில காரியங்களை மேற்கொள்ள வேண்டும் என்பது அவர்களுக்குள் ஏற்பட்ட தீர்மானமாகும்.

அதன்படி—

பாடசாலையின் சராசரியை எப்படி எப்படியோ தில்லு முல்லுகள் செய்தாவது கூட்ட முயற்சிப்பது; உடனடியாகப் பெற்றோர் ஆசிரியர் சங்கத்தைக் கூட்டி, பெண் ஆசிரியர் தேவையின் அவசியத்தை வலியுறுத்தி ஏகமனதாக ஒரு தீர்மானத்தை நிறைவேற்றுவது; அங்ஙனம் நிறைவேற்றப் பட்ட தீர்மானத்தின் நகல்களை, கல்வி அமைச்சு, பிராந்தியக் கல்விப் பணிப்பாளர், அத்தொகுதி எம்.பி. ஆகியோருக்கு அனுப்பி வைப்பது, தீர்மானத்தின் முழு விபரங்களையும் இலங்கையில் வெளியாகும், அத்தனை தினசரிப் பத்திரிகைகளுக்கும் அனுப்பி வைப்பது ஆகிய பொறுப்புகள் பொன்னையாவின் தலையில் சுமத்தப்பட்டன.

ஏற்றுக்கொண்ட பணியை மிகுந்த ஆவேசத்துடன் செய்து முடித்தான் பொன்னையா. எப்படியும் தன்னுடைய பாடசாலைக்கு ஒரு "சேலை"யை எடுத்துவிட வேண்டுமென்ற முடிவு, ஒரு கனலாகவே கொழுந்துவிட்டு எரியலாயிற்று.

மகஜரை அனுப்பி விட்டதோடு அவன் ஓய்ந்துவிடவில்லை. எம்.பி. வீட்டுக்கும், கல்விக் கந்தோருக்குமாக அவன் நடையாக நடந்தான். இதனால் ஊருக்குள்ளும் அவனுக்கு நல்ல பெயர் வந்து குவியலாயிற்று.

"ஆகா! எத்தனை வாத்திமார் இப்பாடசாலைக்கு வந்து படிப்பித்துக் கிழிப்பதாகப் பெயர் பண்ணிவிட்டுச்

சென்று விட்டார்கள். அப்படிச் சென்றவர்களில் ஒருவருக்காவது இப்பாடசாலையின் முன்னேற்றத்தில் நாட்டம் இருந்ததா? பொன்னையா மாஸ்டரைப் பார்த்தீர்களா? பாடசாலைக்காக இரவு பகலாக அவர் எவ்வளவு ஆர்வத்தோடு காரியம் செய்கிறார். நம் ஊர்ப் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு பெண் ஆசிரியை இல்லாக் குறையைப் போக்க அவர் எடுக்கும் முயற்சி கொஞ்ச நஞ்சமா? எம்.பி. வீட்டுக்கும் கந்தோருக்கும் மாறிமாறி நடந்ததில் அவருடைய செருப்பே தேய்ந்து போயிற்று...’’

ஊருக்குள் பொன்னையா மாஸ்டரைப் பற்றிப் பேசப் பட்ட விமர்சனங்கள் இவை.

வரும்போதே ஏக தடல் புடலாக வந்தான் பொன்னையா.

‘‘என்னடா மச்சான் முகத்தில் நன்கு களை கட்டியிருக்கிறது. என்ன விசேஷம்?’’ என்று வரவேற்றான் இராமநாதன்.

‘‘மச்சான்! ‘சுவீப்’ அடித்திருக்கடா’’—முகத்தில் மந்தகாசம் தவழக் கூறினான் பொன்னையா.

‘‘சுவீப்பா? முதற்பரிசா; ஆறுதலா?’’ —பதட்டப் படாமலே கேட்டு வைத்தான் இராமநாதன்.

‘‘முதலுமில்லை, ஆறுதலுமில்லை. ‘சேலை’ விழுந்திருக்கடா ராமா!’’ என்றவன் ஒரு கடிதத்தை அவனிடம் நீட்டினான்.

கடிதத்தைப்பெற்ற இராமநாதன் ஆவலுடன் அதனைப் பிரித்துப் படிக்கலுற்றான். படித்தவன் ஓர் எம்பு எம்பித்துள்ளிக் குதித்தான். பொன்னையாவின் முதுகில் ஒரு ‘ஷொட்டு’ விட்டான். ‘அடோய் மிஸ்ஸிடா’ என்று இரைந்து கூப்பாடு போட்டான்.

‘ஏது, கூட்டாளியின் கூப்பாடையும் குதூகலத்தையும் பார்த்தால், கூட்டாளியும் என் பாடசாலைக்கே மாறுதல் எடுத்துக் கொண்டு வந்து விடுவார் போலிருக்கே!’ என்றான் பொன்னையா, இராமநாதனின் கையிலிருந்த கடிதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு.

கடிதத்தைப் பொன்னையாவும் பத்தாவது முறையாக மீண்டும் ஒரு தடவை படிக்கலுற்றான்.

‘மிஸ் சரோஜா’ என்ற உதவி ஆசிரியை ஒருத்தி பொன்னையாவின் பாடசாலைக்கு உடனடியாக மாறிவருவது பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தது அந்தக் கடிதத்தில்!

ஜென்ம சாபல்யம் பெற்ற மனத்திருப்தியோடு, ‘யாருடா இந்தச் சரோஜாதேவி? வாத்தி உலகத்திலே அடிபட்டபேராகவே தெரியவில்லையே! உனக்கு ஆளைப் பற்றி ஏதாவது தடயங்கள் தெரிகிறதா?’

‘எனக்கு எப்படியடா தெரியும்? இது வேறு ஒரு பிராந்தியத்திலிருந்து வந்த மாற்றமானதால் எனக்கும் துப்புத்துலங்குவதாய் இல்லை. எதற்கும் நாளை வரை பொறுத்தால் விஷயம் தானே தெரிந்துவிடுகிறது. ம... எப்படியோ வலை போட்டு ஒரு சேலையைப் பிடித்துவிட்டாய்! அதிலும் ஒரு மிஸ்ஸாகப் பார்த்து! ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்; எனது பாடசாலைச் சேலையைவிட இது பிரமாதமாய் இருக்கப் போகிறது. வேண்டுமானால் இருந்து பார்’ என்றான் இராமநாதன் தன் வழமையான கண் சிமிட்டலுடன்.

இராமநாதனை வியப்புடன் பார்த்தான் பொன்னையா. ‘எதைக் கொண்டா இத்தனை திட்டமாகக் கூறுகிறாய்.

‘பெயரைக் கொண்டுதான்! அந்தப் பெயரிலுள்ள ‘ஸ்வீட்’டைப் பார்த்தாயாடா முட்டாள் சரோஜா.’

‘சரோஜா’ என்று மனதுக்குள் ஒரு தடவை அந்தப் பெயரை உச்சரித்து ரசித்து விழுங்கி ஜீரணித்துக் கொண்டான் பொன்னையா.

‘என்னடா திடீரென்று மௌனியாகி விட்டாய்?’ பொன்னையாவின் திடீர் மௌனத்தைக் கலைத்தான் இராமநாதன்.

‘ஒன்றுமில்லை. நீ சொன்னாயே பெயர் விவகாரம். அதைப்பற்றி ஒரு கணம் யோசித்துப் பார்த்தேன். அவ்வளவுதான். அது சரி; வந்த காரியத்தை மறந்து ‘வழுவழ’ என்று இப்படி இருவரும் பேசிக் கொண்டிருக்கிறோம். இராமா! நாளை அவள் பாடசாலைக்கு வந்து கடமையை ஏற்கிறாள் அல்லவா?’

‘அப்பனே இப்பவே குதியாதே! ஒருவருக்கு மாற்றம் வருவதும், அந்த மாற்றம் அடுத்த நாள் வந்த வேகத்தில் ‘கான்ஸல்’ ஆவதும் இந்த நாளில் சர்வசாதாரணம்! அதிலும் இது டீச்சேர்ஸ் விவகாரம். ‘டிரான்ஸ்பர்’- ‘கான்ஸல்’ எல்லாம் நம்ம ஆசிரிய உலகத்திலே தண்ணி பட்டபாடு! அப்படிப் பந்தாடி விடுவார்கள்!’

‘என்னடா இப்படிப் பயமுறுத்துகிறாய்? உன் கருநாக் கால் எதையாவது உளறிக் கொட்டிக் காரியத்தைக் கெடுத்து விடாதேடா!’

‘‘பொன்னா! புயப்படாதே; சும்மா முஸ்பாத்திக்கு அப்படிச் சொன்னேன். நிச்சயமாக இந்த மாற்றம் கான்ஸலாகாதே ஆகாது! தைரியமாகப் போ! நாளை பாடசாலைக்கு லீவு போட்டுவிட்டு நானும் உன் பாடசாலைக்கே வந்து விடுகிறேன். இருவரும் சேர்ந்தே அவளை வரவேற்போம்’’ என்றான் இராமநாதன் ‘‘கலகல’’ப்போடு.

‘‘நான் வந்ததே உனக்கு அழைப்பு விடுவதற்காகத்தானே.’’

நண்பர்கள் இருவரும் விடைபெற்றுக் கொண்டனர்.

பொன்னையாவுக்கும் இராமநாதனுக்கும் பாடசாலை யில் இருப்பே கொள்ளவில்லை. இருவரும் அந்தப் புதிய

ஆசிரியையின் வரவுக்காக வழிமேல் விழிவைத்துக் காத்துக் கிடந்தார்கள்.

பாடசாலையும் அன்று அமோக அழகோடு காட்சி யளித்து அவனுடைய “தரிசனம்” பெறுவதற்காகத் தயார் நிலையில் இருந்தது.

மாணாக்கரைக் கொண்டு என்றுமில்லாதபடி உள்ளும் புறமும் மிக நேர்த்தியாகச் சுத்தப்படுத்தியிருந்தான் பொன்னையா.

பாடசாலை முன்றலில் நடப்பட்டிருந்த பூமரங்களும் அன்று பார்த்து உலோபித்தனமில்லாது பூத்துக் குலுங்கிய அழகை ஒரு சுபசகுனமாகக் கருதி மனதுக்குள்ளேயே குதூகலப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான் பொன்னையா.

பாடசாலைச் சூழலின் ரம்மியத்தை விட்டுத் தள்ளுவோம். அன்று பொன்னையா மினுங்கிய மினுங்கு அப்பப்பா! ஒரு காவியமே பாடிவிடலாம் அவனுடைய தோற்றத்தைப் பற்றி.

சலூனுக்கும் லோன்றிக்கும் நல்லவேலை கொடுத்திருக்க வேண்டும் இல்லாவிட்டால் அந்த மீசையும், தலையும், உடுத்தியிருந்த உடுப்பும் அத்தனை கம்பீரமாயிருக்க நியாயமில்லை. கிட்ட நெருங்கினால் குபீர் என்ற நறுமணம்! சென்ட்டா, கிறீமா, பவுடரா?—தரம் பிரித்துக் கூறமுடியாது.

விரலில் அணிந்திருந்த மோதிரமும் நல்ல சித்திரவதைப் பட்டிருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அது அப்படி ‘டால்’ அடிக்க முடியாது.

அணிந்திருந்த சிலிப்பரில் ஓர் அவசரத்துக்கு முகம் பார்க்கலாம்! எத்தனை பிரஷ்கள் தேய்ந்தனவோ?

மணி எட்டைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது.

“மிஸ் சரோஜா”வின் தரிசனந்தான் “மிஸ்”ஸாகிக் கொண்டிருந்தது...

“போக்குவரத்து வசதியற்ற கிராமப்புறமல்லவா? கொஞ்சம் ‘முன்னப்பின்ன’ ஆகலாம். அதற்காக மனதைத் தளர விடலாமா? நிலைகொள்ளாமல் அவதிப்பட்டுக் கொண்டிருந்த பொன்னையாவுக்கு ஆறுதல் கூறினான் இராமநாதன்.

“சேச்சே! அப்படி ஒன்றுமில்லை” என்று பொய்யுரைத்து மழுப்பினான் பொன்னையா...

மணி எட்டரையைத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது... ஒன்பதையும் நெருங்கிவிட்டது.....

என்ன கொடுமை? வழி நெடுகிலும் ஒரே சூனியம். நண்பர்கள் இருவரும் கலவரத்துடன் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

பொன்னையாவுக்குப் பழக்கப்பட்டுவிட்ட நீண்டதொரு பெருமூச்சு சூடாக வெளியேறியது.

“இனி எதிர்பார்க்க வேண்டியதுதான்” சோகம் கலந்த குரலில் பொன்னையா முணுமுணுத்தான்.

“யாரை? டீச்சரைத்தானே?” இது இராமநாதனின் கேள்வி.

“உன் தலையை! டேய் ராமா! இன்னும் உனக்கு நம்பிக்கை இருக்காடா? நான் இப்போ எதிர்பார்ப்பது டீச்சரையல்ல; தந்திச் சேவகனை!” என்றான் பொன்னையா எரிச்சலுடன்.

“ஓடர்கான்ஸலாகித்தந்திவரும் என்றுபயப்படுகிறாயா? எனக்கென்னவோ உன் பயத்தில் பொருள் இருப்ப...” சொல்ல வந்த வாக்கியத்தை அப்படியே தொண்டைக்குள் விழுங்கிவிட்டு, “அடே பொன்னா! அதோ பாருடா!” என்று பாதையைச் சுட்டிக்காட்டினான் இராமநாதன்.

அவன் சுட்டிக் காட்டிய திசையில் பார்வையை ஓடவிட்டான் பொன்னையா.

ஆகா! அவனுடைய அபிலாஷை நிறைவேறிவிட்டது. இட்ட அடி நோக, எடுத்த அடி கொப்பளிக்க (அவள் அணிந்திருந்த சிலிப்பர் அப்பொழுது அவன் பார்வையில் விழவில்லை!) வட்டக் குடை பிடித்து, வனப்பான சாறிகாற்றில் அலைமோத அவள்—அவனுடைய சொப்பன சுந்தரி மிஸ் சரோஜா நிதானமாகப் பாடசாலையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தாள்.

நண்பர்கள் இருவரும் “உஷார்” நிலையை அடைந்தனர். பாடசாலைக்கும், அவளுக்குமிடையில் இருந்த தூரம் விநாடிக்கு விநாடி குறுகிக் கொண்டிருந்தது.

எதிர்க் காற்றைச் சமாளிப்பதற்காகக் குடையை நன்றாகப் பதித்துப் பிடித்துக் கொண்டு அவள் வந்ததால், அவளுடைய முகதாமரையை நன்கு பார்க்க முடியவில்லை.

அவள் வந்து சேர்வதற்குள் இருவருக்கும் அத்தனை அவசரம். இதோ...இதோ...டீச்சர் அம்மா நெருங்கியாச்சு... பாடசாலை வளவைத்தாண்டி பாடசாலைக் கட்டிடத்துக்குள்ளும் காலை வைத்தாயிற்று.

குடையை மடக்கிவிட்டு பொன்னையாவையும் இராமநாதனையும் நோக்கி சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தாள் புதிதாக அப்பாடசாலைக்கு மாற்றம் பெற்று வந்த அவள்—மிஸ் சரோஜா.

ஆகா! என்ன அருமையான சிரிப்பு அது! கொஞ்சம் கூட கள்ளம் கபடம் இருக்க வேண்டுமே அதில்! குழந்தை சிரிப்பது போன்ற புனிதமான சிரிப்பு அது! உலகையே தன் சிரிப்பால் மயங்கச் செய்த அண்ணல் காந்தியின் பொக்கை வாய்ச் சிரிப்பு அது!

அந்தச் சிரிப்பைக் கண்டதும் நெருப்பில் மிதித்தவளைப் போல் துள்ளிக் குதித்தான் பொன்னையா.

இராமநாதனும் குதிக்கத்தான் செய்தான். ஆனால் அந்தக் குதிப்பு நெருப்பில் மிதித்தது போன்ற குதிப்பல்ல,

றப்பர்த் தளத்தில் போய் மோதியதைப் போன்ற குதிப்பு அது.

வந்தவனை ‘‘வாருங்கள்’’ என்று அழைக்கவே இருவருக்கும் நினைவு வரவில்லை. பேயறைந்து விட்டதா இருவருக்கும்? பின் ஏன் இருவரும் அப்படிக் கல்லாய்ச் சிலையாய் மாறிவிட்டார்கள்.

வந்த அந்தப் புதிய டீச்சர் தனக்கு வந்திருந்த மாறுதல் கட்டளையை எடுத்து எதிரே நின்ற பொன்னையா வின் கையில் கொடுத்தாள் தன் நடுங்கும் கரத்தால்.

குறைந்தது ஐம்பது வயதாவது இருக்கலாமல்லவா? கை நடுங்காமல் என்ன செய்யும்?

ஏன், ஐம்பது வயதில் ஒருத்தி ‘மிஸ்’ஸாக இருக்க முடியாதா என்ன!

மயங்கி விழப்போன பொன்னையாவைத் தாங்கிப் பிடித்து, தானும் மயங்கினான், இராமநாதன்! □

கூத்து

'தன்னை மறத்தல்' என்பது ஒரு பெரிய சங்கதி தான். தன்னை மறந்த நிலையில் ஒருவர் செய்கின்ற செயலும் பெரிய சங்கதி தான்.

இந்த நியதிக்குச் சரவணமுத்துவே இதோ 'சாலுங்கரி'யாக இருக்கின்றான். அவனோடு கூட, நாகண்டாப் போடியையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

வயற் காட்டுத் தெம்மாங்கு காற்றிலே குதி போட்டு மிதந்தது...

“வரம்போ தலைகாணி, வாய்க்காலோ பஞ்ச

மெத்த ஓ...

நாகங் குடை பிடிக்க, நற்பாம்பு தாலாட்ட ஓ...

சீறிச்சோ நாகமது, சிவந்ததோ கண்ணிரெண்டும்-ஓ...

பரம்பால 'சும்மாடு' படத்தால 'மொக்காடு' ஓ...

வீசினாள் கையை, விரித்தாள் சடைமுடியை-ஓ...

சங்கு முழங்குதடா, சங்கரனார் கோயிலிலே-ஓ...

கொக்கும் பறக்குதடா, குளக்கரைக்கும் அப்பாலே-ஓ...”

தன்னை மறந்த உணர்ச்சி வேகத்தோடு 'தெம்மாங்கு'க்கு இசைவடிவம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான் சரவணமுத்து.

இனிமையான வைகறைப் பொழுதாலோ; வயிற்றைக் குழுமையாக நிறைத்திருந்த 'தண்ணிச் சோற்றாலோ' வலுவோடு வேலை செய்ததால் ஏற்பட்ட 'தெம்பாலோ' மட்டும் அவனுக்கு இந்த உற்சாகம் ஜனிக்கவில்லை.

அதற்கு வேறு ஒரு 'காரண'மும் இருந்தது.

அவள்—

அவனை இயக்கும் ஆதார சுருதி-நாகாத்தை சற்று நேரத்துக்கு முன்னர்தான் சங்கீதத்தை அவன் செவிகளில் 'பெய்து' விட்டு கெண்டைக்கால், வயற்சுழியில் புதையப் புதைய லாகவ நடைபோட்டுச் சென்றிருந்தான்.

சுழியில் புதைந்த அவளுடைய ஒவ்வொரு அடியும், சரவணமுத்துவின் பம்மிப் பருத்த மார்பை தாண்டிக் கொண்டு அவன் இதயத்தின் மீது 'மலர்த்தடத்தை'ப் பதித்து, விட்டிருந்தது. 'களுக்,' 'களுக்' என்ற இன்ப சுருதியோடு அவள் அடிபெயர்த்து வைத்த ஓய்யாரம்; சிற்சில சமயம் சுழியில் ஆழப் புதையுண்ட தன் கால்களை அவன் மீட்பதற்குச் செய்த பிரயத்தனம்; அதிலிருந்து பிறந்த பரதம்; கை என்ற வாழைக் குருத்து ஓய்யார லயத்தோடு வீசித் துவண்ட கோலம்; அதில் குதிபோட்ட கண்ணாடி வளையல்களின் 'கலீர்' 'கலீர்' என்ற சங்கீதம்; பனை ஓலைப் பெட்டியைத் தாங்கியிருந்த அந்தத் தலையின் கலைக்கோலம்; எதேச்சையாக நெற்றியில் விழுந்து கிடந்த கூந்தல் இழைகள், அள்ளி முடித்திருந்த கொண்டைக்குத் திருஷ்டி பட்டுவிடாமல் 'கவசம்' போல் காத்து நின்ற முக்காடு; தளிர் மேனியை இறுக்கிப் பற்றியிருந்த சட்டை; பாதி வயிறு எவனியில் தெரிய முந்தானையை இடுப்பில் அள்ளிச் செருகியிருந்த காம்பீர்யம் இவையெல்லாம் சேர்ந்து சரவணமுத்துவைப் 'பாடு! பாடு!' என்று பணித்தன.

பாடி விட்டான்.

நாகாத்தை அவன் பார்வையிலிருந்து மறைந்து விட்டான். அதுவரை இடுப்பில் வைத்திருந்த கையை எடுத்து ஓய்ந்திருந்த மண்வெட்டிக்கு வேலை வைத்தான் சரவணமுத்து.

மண்வெட்டிக்கு மட்டும் தான் அவன் வேலை வைத்தானா? மனத்துக்கும் சற்று வேலை வைத்தான்.

அடுத்தநாள் இரவு நடை பெறப்போகும் 'சுபத்திரை கல்யாணம்' அவனுடைய நெஞ்சுக் 'களரி'யில்கூத்தாடியது. கூத்தில் அவனுக்குத் தரப்பட்ட பாத்திரம் அர்ஜுனன்! தன்னை ஒரு நிஜ விஜயனாகவும், நாகாத்தையைச் சுபத்திரையாகவும் 'ஒப்பனை' செய்து துள்ளியது அவன் உள்ளம். தான் வேலை செய்து கொண்டிருந்த மண் வெட்டியையே ஒரு கணம் தூக்கிப்பிடித்து விஜயனின் வில்லாக அதைப் பாவனை செய்து பார்த்துக்கொண்டான் சரவணமுத்து...

இந்த 'வீர' நினைவுக்கு மத்தியில் வயிற்றைக் குமட்டும் ஒரு காட்சியும் படரத்தான் செய்தது சரவண முத்துவுக்கு! அந்தக் காட்சியின் 'பாத்திர' மான 'வேடன்' நாகண்டாப் போடியையும், அவன் வாயிலிருந்து வீசும் சாராய நாற்றத் தையும் நினைத்த போது வயிற்றைக்குமட்டியது சரவண முத்துவுக்கு.

'சுபத்திரை கல்யாணத்தில்' ஓர் உப காட்சியாக வரும் அர்ஜுனன் பாசுபதம் பெற்ற வரலாற்றில், சிவன் வேடனாக உருமாறி வில் விஜயனைப் பரீட்சிக்கின்றார். இந்தக் காட்சியில் வேடனாக வருபவன் நாகண்டாப் போடி. இந்த வேட்டுவ நாகண்டானுக்கு நாகாத்தை மீது ஒரு கண் இருப்பது ஊரறிந்த ரகசியம். சரவணமுத்துவுக்கு இந்த 'ரகசியம்' இப்பொழுது நினைவுக்கு வந்து அவன் உள்ளத்தில் அபசுரத்தை இசைத்தது.

சற்று முன்னால் தன்னுடன் பேசிவிட்டுச் சென்ற நாகாத்தை கூட இந்த 'வேடன்' விவகாரத்தைப் பற்றியும் நினைவு படுத்தி, 'கெதியில் இதற்கு ஒரு முடியு கட்ட வேண்டும்' என்றும் கேட்டுவிட்டுச் சென்றிருந்தான்.

சரணமுத்து அதற்குச் சொன்ன பதிலும் அவனுக்கு இப்போ ஞாபகம் வந்து சற்று ஆறுதல் தந்தது.

'நானைக்குக் கூத்து இருக்கிறது. கூத்தில் சுபத்திரையைக் கல்யாணம் முடிக்கிறான் அர்ச்சுனன். அது முடிஞ்சு

கையோடு இந்த 'சுபத்திரை'க்கும் தாலி கட்டுகிறான் இந்த 'அரிச்சுன' மகாராசன்!'...

மனவயலைத் தோண்டிக் கொண்டிருந்த நினைவு மண்வெட்டியில் திடீரென்று ஒரு தடங்கல்!

நாகாத்தை பரக்கப் பரக்க ஓடிவந்துகொண்டிருந்தாள். அவளுடைய தோற்றத்தில் காணப்பட்ட கலவரம் சரவண முத்துவை ஒரு கணம் நிலைகுலைய வைத்து விட்டது.

தலையில் கட்டியிருந்த சால்வையை அவிழ்த்து முகத்தில் ஊறியிருந்த வேர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டான் சரவணமுத்து.

'என்ன நாகாத்தா? போன கையோடு திரும்பி விட்டாய்?'

'நாளாகத் திரும்பவில்லை. அந்த 'நாசமறுவான்' தான் திருப்பிவிட்டான்!'

'ஆர் நாகண்டானா?'

'அந்தப் 'புறக்கி' தான். இவ்வளவு நாளாக வாய்ச் சேட்டையோடு அந்த வழிசல் விட்டிரிந்துச்சி. இப்ப கையைப் புடிச்சி இழுக்கிற மட்டில் வந்திற்று!' என்று பதட்டத்துடன் கூறிய நாகாத்தா சற்று முன்னால் தனக்கு நேர்ந்த 'விபத்தை' பற்றி ஒன்றுவிடாமல் கூறிமுடித்தாள்.

விஷயம் இதுதான்:

சரவணமுத்துவைச் சந்தித்துவிட்டு, பரந்த அந்தவயல் வெளியைத் தாண்டி வந்து கொண்டிருந்தாள் நாகாத்தை.

சற்று முன்னம் சரவணமுத்து அவளுக்குக் கொடுத்திருந்த வாக்குறுதி, அவள் உள்ளத்தில், வளர்ந்துவரும் கதிர் பறியா வேளாண்மைப் பயிர் போல் பசுமையாகத் தலையசைத்துக் கொண்டிருந்த வயல்வெளிக்குச்சற்றுத் தள்ளிக் காணப்பட்ட பற்றைக் காட்டின் மத்தியில் ஒரு கூட்டம் தென்னை மரங்கள். வயல் நீரில் தத்தித் திரிந்த

‘பனையான்’ விரால் மீன்களைக் கொத்தித் தின்ன எங்கிருந்தோ ஒரு கூட்டம் கொக்குகள் பிரயத்தனம் செய்து கொண்டிருந்தன.

தென்னங்கூட்டத்தின் மத்தியில் நாகண்டான் தல்ல ‘நிறகலை’யில் விழுந்து கிடக்கின்றான். அவன் வாய், ‘நானே அரிச்சுனன்! நாராயணன் தங்கையே கேளும் பெண்ணே!’ என்ற ‘சுபத்திரை கலியாண’க் கூத்துப் பாட்டைப் பாடிக்கொண்டிருக்கின்றது. அவனுக்குப் பக்கத்தில் சரிந்து கிடந்த ஒரு ‘முழுசில்’ கால்வாசிக்குக் குறைவாகச் சாராயம்.

காலையிலிருந்தே ‘கேஸ்’ ஏற்றத் தொடங்கியிருக்கின்றான்.

சரவணமுத்துவின் உறுதிமொழியிலும், அவன் சத்தம் போட்டுப் பாடிய அந்த வயற்காட்டுத் ‘தெம்மாங்கிலும் தன்னைப் பறிகொடுத்து விட்டு வந்து கொண்டிருந்தாள் நாகாத்தை. இடையிடையே அந்தத் ‘தெம்மாங்கின்’ அடிகளையும் வாய்க்குள் ‘முணுமுணுக்க’ அவள் மறக்கவில்லை.

‘...பாம் பால சும்மாடு, படத்தால மொக்காடு! வீசினாள் கையை விரித்தாள் சடை முடியை...!’ அப்பப்பா! பெருமை அவளுக்குப் பிடிபடவில்லை.

தெம்மாங்கில் வர்ணிக்கப்பட்டபடி தன் கையை ஒரு முறை வீசிப் பார்த்துக் கொள்கிறாள் அவள்.

என்ன இது?

வீசிய அவள் கை திரும்ப அதன் நிலைக்கு வரவில்லை!

ஒரு வலுவான கரம் அவள் கரத்தை அழுத்திப் பிடித்து நிறுத்திக் கொண்டிருந்தது.

‘ஆய்’ என்று கத்திவிடுகின்றாள் நாகாத்தை. ஒரு கணம். ஒரே ஒரு கணம். அதற்குள் அவள் நிலைமையைப்

புரிந்து கொண்டு விடுகின்றாள். தெங்மாங்கின் இறுதி அடி 'பளிச்' சென்று நினைவுக்கு வருகின்றது—'விரித்தாள் சடைமுடியை.'

அந்த இறுதி அடி ஆணையிட்டபடி விரித்தாள் தன் சடைமுடியை!

தன்னை இறுகப் பற்றியிருந்த அந்த முரட்டுப் பிடியிலிருந்து ஒரு 'திழுறு' திழுறினாள். விடுதலை! நாகண்டான் நெரித்த 'நெரி'யில் அவள் குருத்துக்கை சிவந்து விடுகின்றது. கண்ணாடி வளையல்களும் நொருங்கி விடுகின்றன.

கைமட்டுமா சிவந்தது? கண்களும் தாம். நாகண்டானின் கண்களும் சிவந்துதான் இருந்தன-போதையில்!

'நாகாத்த! இப்பதான் வாறியா?' நாக்கு 'விழுந்த' நிலையில் பிறந்தது கேள்வி.

'சீ?'— நாகாத்தை அந்த இடத்தைவிட்டு ஓடிவிடுகின்றாள்...'

கோயில் வீதியின் மத்தியில் குடைவிரித்து நின்றது கூத்துக்களரி. பழைய காலம் போல், 'களரி'யைச் சுற்றி வாழைக் குற்றியில் பந்தம் எரியவில்லை. 'டிபூப் பல்ப்'புகள் தாம் 'எரிந்து' கொண்டிருந்தன. 'களரி'யைச் சுற்றி மணல் தெரியாத அளவுக்கு 'ரசிக கோடிகள்' குழுமி யிருந்தனர்.

'களரி' 'உறங்காமல்' இருப்பதற்காக 'மத்தாளம்' கம்பீரமாகப் 'பேசி'யது. அண்ணாவியாரும், அவரது கோஷ்டியினரும், எப்போதோ அரங்கேறிய 'கட்டுப்பெட்டி' நாடகத்திலிருந்து நல்ல துள்ளல் மெட்டில் சில பாட்டுக் களைப் பாடிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

விஸ்வநாதன் - ராமமூர்த்தி ஈடுகொடுக்க முடியுமா இந்த 'மெட்டு'க்கு?

கூத்து ஆரம்பமாகின்றது.

'கட்டியகாரன்' களரிக்குள் குதிக்கின்றான். வெள்ளைச் சால்வையை திரையாக விரித்து, கட்டியகாரனைமறைத்துப் பிடிக்கின்றனர் இருவர். பகல் வெற்றி கொழுத்தப்படுகின்றது. களரிக்கு வெளியில் சீன வெடி 'படபட'வென்று முழங்குகின்றது. அண்ணாவிடார் அற்புதமானதொரு 'தாளக்கட்டு' வைக்கின்றார். மத்தளம் முழங்க சல்லாரி ஒலிக்க காலில் கட்டிய 'சலங்கை' 'கலீர் கலீர்' என்று குலுங்க கட்டியகாரன் என்ற 'பபூன்' கூத்தாடுகின்றான். அண்ணாவிடார் ஆட்டுவிக்க அவன் ஆடுகின்ற ஆட்டம் 'களரி'யில் கலகலப்பை ஏற்படுத்துகின்றது.

'தாளக்கட்டு' அமாக்களம் ஓய்கின்றது. மறைத்திருந்த சால்வைத் திரை அகற்றப்படுகிறது.

'கட்டியகாரன் வந்தான் கைதனில் பிரம்பும் கொண்டு...' என்று மேல் உச்சஸ்தாயியில் 'தம்' பிடித்துப் பாடிக்கொண்டு 'களரி'யில் தாளம் பிசகாமல் ஆடி வருகின்றான் கட்டியகாரன்.

அவனுடைய உறவினர்களும், நண்பர்களும் 'களரி'க்குள் புகுந்து கழுத்தில் கடதாசி மாலைகளையும் தோளில் சால்வைகளையும் 'பரிசாக'ப் போட்டு மகிழ்கின்றனர். சிலர் அவனுடைய இடுப்பிலும் சால்வையைக் கட்டிவிடுகின்றனர். கொஞ்சம் நெருங்கிய நண்பர்கள், பிளாக்ஸுக்குள்ளிருந்து கொஞ்சம் 'அம்பாரை'யை ஊற்றிக் கொடுத்து கூத்துக் கலைஞர்களை உஷார்ப்படுத்தவும் தவறவில்லை!

அதையடுத்து 'சுபத்திரை கல்யாண'க் கதை ஆரம்பமாகின்றது. வில்விஜயன், பரந்தாமன், சுபத்திரை, சேடிப் பெண்கள் என்று கதாபாத்திரங்கள் 'களரி'யில் தோன்றுகின்றனர். அவர்களுக்கும் அதே வெள்ளைத் திரை

மறைப்பு; பகல் வெற்றி; சீனவெடி முழக்கம்; கடதாசி மாலை கௌரவம்; சால்வை அணிவிப்பு; அண்ணா நியாரின் தாளக்கட்டு தொடர கூத்தின் மெயின் கதை ஆரம்பிக்கின்றது. ஒவ்வொரு பாத்திரமும் தத்தம் வீரப் பிரதாபங்களைக் பாட்டிலும், ஆட்டத்திலும் காட்டிக் கொண்டு செல்கின்றனர்.

காட்சி மாறுகின்றது.

அர்ஜுனன் தவக்கோலத்தில் வீற்றிருக்கின்றான். பன்றி யொன்று குறுக்கிட்டு அவன் தவத்தைக் கலைக்க எத்தனிக்கின்றது. தவக்கோலத்திலிருந்து கண் விழித்த அர்ஜுனன் தன் காண்டபத்தில் கணையைப் பொருத்தி பன்றி மீது குறி வைக்கின்றான். திடீரென்று அந்தக் கணத்தில் தோன்றிய வேடன் ஒருவனும் அதே பன்றிக்குக் குறிவைத்து எய்கின்றான். இருவருடைய சரங்களும் ஏக காலத்தில் பன்றியின் உடலைத் துழைத்து அதன் உயிரை வாங்கி விடுகின்றன. 'யாருடைய அம்பினால் பன்றி இறந்தது?' என்பதில் வேடனுக்கும், விஜயனுக்கும் தர்க்கம் பிறக்கின்றது. வாய்த் தர்க்கம் முற்றிக் கைகலப்பில் முடிகின்றது. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் மோதிக் கொள்ளுகின்றனர். விஜயனின் பிடயிலிருந்து வேடன் தப்புவதும், அந்த வேடனுக்குத் தன் வில் முறியு மட்டாக விஜயன் அடிப்பதும் பின்னால் அவனுடைய பக்தியையும், தீர்த்தையும் வியந்து வேடனுருவில் வந்த சிவன் அவனுக்குப் 'பாஸ்பதம்' தருவதும் கதை.

இங்கோ 'களிரி'யில் கதை முற்றாக மாறுகிறது.

வேடன் ஓடவுமில்லை; பாஸ்பதம் அருளவுமில்லை; சுருண்டு விழுந்தான்! குருதி களரியில் பீறிட்டுப் பாயத் துடிதுடித்துப் புரண்டான்! கூத்துக்களரி இரத்தக்களரியாயிற்று.

நாகாத்தைக்காக, நாகண்டாப்போடியை ஒரு வெறித் தனத்தில் பழிதீர்த்துக் கொண்டான் சரவணமுத்து!

விடிய விடிய நடக்கவேண்டிய கூத்து அன்று பாதியிலேயே முடிந்தது!

நவமணி

நாகண்டாப் போடி உலக மேடையில் கூத்து ஆடுவதற்காகத் தான் போட்ட 'மனித வேஷத்தை'க் கலைத்து விட்டு இந்த உலகத்தை விட்டே சென்று விட்டான்!

உலக மேடையில் கூத்தாடுவதற்காகப் புதிதாக ஒரு வேஷத்தைப் போட்டுக் கொண்டு நின்றான் சரவணமுத்து! அவன் ஏற்க இருக்கும் பாத்திரம் குற்றவாளி!

நாகாத்தையும் கூத்தாடத் தயாராகிக் கொண்டான் இருக்கின்றான். அவள் ஏற்க இருக்கும் பாத்திரம்—கண்ணீர் நிறைந்தது! □

குமேனி

வங்காள விரிசூடாக் கடல் வழக்கத்திற்கு மாறாகக் கொந்தளித்துப் பொங்கியது. வானத்தை முட்டும் பேய் அலைகள் சுவர் போல் எழும்பிச் சுருண்டு மடிந்து சிதறிக் கரைந்தன. அலைகளின் ஆர்ப்பரிப்பால் நீர்ச்சுழிகள் முத்தாக வெடித்துச் சிதறின.

சமுத்திர ராஜன், தன் வெண்ணுரைக் கரங்களைப் பரக்க நீட்டி, கழுவன்கேணிக் கிராமத்தின் வெண் மணற்பரப்பை வறுகி, வறுகி அணைத்தான்.

தன்னுடன் அடங்கிக் கிடக்கும் அந்தப் பயங்கர இரகசியத்தை எப்படியும் கக்கிவிடவேண்டும் என்ற வெறியில் கடல் ஊழிக்கூத்து ஆடியது!

பெரிய மாரிக் கட்டியின் பாதை, தத்தளித்துத் தத்த னித்துத் தரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது.

பாதை நெருங்க நெருங்க, கரையில் நின்று வலை இழுத்தவர்களின் உற்சாகம் கரை கடந்து போயிற்று.

அவர்கள் வழக்கமாகச் சொல்லும் 'அம்பா'விலும் ஒரு விறுவிற்றுப்பு! ஓர் உயிர்த்துடிப்பு!

'ஏலேவல ஏலேத்தண்டு, பட்டவல பாறவல பாரமில்ல; ஏலே தூரமில்ல!'

'மண்டாடி ஏலே மாத்திரந்தான்

மடியோடிஏலே சாகிறாண்டா;

ஏலே போகிறாண்டா!'

எல்லோரும் ஏக காலத்தில் 'அம்பா'சொல்லி வலையை வேகமாக இழுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பாதை, மெல்ல

மெல்லக் கடலோடு போராடிக் கொண்டு கரையைச் சமீபித்
துக்கொண்டிருந்தது.

பாதையில் இருந்த அந்த மனிதன்—ஒரேயொரு
மனிதன்—பாதை, 'அபாயக் கட்டத்தைக் கடந்துவிட்டது'
என்பதற்கு அடையாளமாகச் சவளை மேலுயர்த்தி அசைத்
தான்.

வலை இழுத்தவர்களை, அந்தச் சைகை சொல்ல
முடியாத குதூகலத்துள் ஆழ்த்திவிட்டது. வலை இழுப்பின்
வேகமும், 'அம்பா'வின் வேகமும் முன்னிலும் மும்மடங்
காகின.

“பட்ட வலறோசா—பாரவல மேலால றோசா—நாலு
கம்பி சாயாமல் றோசா—உயர்த்தி வல...”

‘வருகுதடா பொன்னாரே—ஒரு கிள மீன்
வளைக்குதடா பொன்னாரே—ஒத்தப்புல்லு
ஏலவல ஏலத்தண்டு—ஓ...ஏலே...’

‘ஓவேல் அம்மா; ஓ வேல் அய்யா,
தாறுமாறாச் சேல கட்டி—ஓ... ஏலே...
தங்க வண்டே எங்கே போறா...’

சுமார் ஐந்து ஆறு மணித்தியாலமாக நரம்பு தெறிக்க,
வியர்வை சாறுபிழிய உழைத்த உழைப்பு, கடலோடு
நடத்திய போராட்டம் யாவற்றிற்கும் பலன் கிடைத்து
விட்டது. வலை இழுக்கப்பட்டு, பாதை தரை தட்டிவிட்டது.

ஒவ்வொரு தொழிலாளியின் வதனமும் மகிழ்ச்சியால்
மலர்ந்து காணப்பட்டது. உள்ளத்தில் ஒரு துள்ளல், உடலில்
ஒரு தெம்பு. களைப்பும் சோர்வும் இருந்த இடம் தெரியாமல்
ஓடிவிட்டன.

அவர்கள் மத்தியில் இவ்வளவு குதூகலம் இருந்ததற்குக்
காரணம் இல்லாமலில்லை.

வலை மடி தாளாத அளவு, மீன் பிடிப்பட்டிருந்தது மட்டும் காரணமல்ல. காலை ஆறு மணிக்குப் பாதையைக் கடலில் தள்ளும்போது இருந்த அமைதி, பொழுது ஏற ஏறக் குலைந்து, கடல் என்றுமில்லாதபடி குமுறத் தொடங்கி விட்டது. இயற்கையின் இந்த ஆர்ப்பாட்டத்தை எப்படியோ மனிதபலம் வென்று விட்டது. அவர்கள் மகிழ்ச்சிக்கு அதுவும் ஒரு காரணமாக இருந்தது!

கலாசுத் தலைவன் மண்டாடி கணபதியின் கண்காணிப்பில் வலையைப் பிரித்தார்கள் தொழிலாளர்கள்.

இன்னும் சிலர், கரையில் இழுத்துப் பறித்திருந்த வலையை அப்படியே ஐந்தாறு பேராகக்கூடி அலாக்காகத் தூக்கிக் கடலில் போட்டு, ஓட்டியிருந்த பாசி, தூசி முதலிய வற்றைக் கழுவிச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

மீன் ஏராளமாகப் பிடிப்பட்டிருப்பதென்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையில் கட்டியிருந்த தலைப்பாகையை அவிழ்த்து, தூரத்தில் சைக்கிளும் கையுமாக நின்று சில்லறை வியாபாரிகளின் கவனத்தை இழுப்பதற்காகக் கொடி போட்டு நின்றனர் இன்னும் சிலர்.

மீன் வெடுக்கை மோப்பம் பிடித்த நாய்களும், காகங்களும் வலையைச் சுற்றி வளைய வந்துகொண்டிருந்தன.

எண்ணிக்கையிலிருந்து தவறிவிடும் உதிரி மீன்களைப் பொறுக்குவதற்கும் ஒரு மனிதக் கூட்டம்—நாய்களுக்கும், காகங்களுக்கும் போட்டியாக!

இப்படியாகக் கலகல என்றிருந்தது கடற்கரை.

வலையை இணைத்திருந்த சுருக்குக் கயிறு இழுக்கப் பட்டு வலையின் வாய் பிளக்கப்பட்டது.

சூரன். காரல், சூடை, சீலா, கீரி, பாரை முதலான பல இனமீன்கள் வலையை நிறைத்திருந்தன.

மீன்கள் மட்டுமா நிறைத்திருந்தன?

இல்லை.

மீன்களுக்கு மத்தியில்...

ஒரு பெண்! பதினேழு பதினெட்டு வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு பருவப் பெண் சீர்குலைந்து பிணமாகக் கிடந்தாள்!

கூட்டத்தினர் மத்தியில் ஒரு பரபரப்பு—திகில். செய்வதறியாது திகைத்து நின்றது கூட்டம்.

மண்டாடி கணபதி கூட்டத்தை விலக்கிவிட்டு முன்னேறினான்; எல்லோருடைய கவனமும் மண்டாடியின் பக்கம் திரும்பியது. பெண் இறந்துவிட்டது அவனுக்குக் கவலை தந்ததாக இல்லை. அவன் கவலையெல்லாம், இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுப்பிடித்த பல நூற்றுக்கணக்கான ரூபாய் பெறுமானமுள்ள மீனெல்லாம் கெட்டுவிட்டதே என்பதில் தான்!

பிணத்தை வெளியில் இழுத்துப் போடும்படி கட்டளை பிறந்தது மண்டாடியிடமிருந்து! அவன், முகத்தில் ஆத்திரமும், அஞ்சையும் படர்ந்திருந்தன. கடு, கடு என்று முகத்தை வைத்துக் கொண்டிருந்தான். கொஞ்சமாவது பச்சாதாபம் பிறந்ததாகத் தெரியவில்லை நெஞ்சில்.

இதற்குள் பிணம் இழுத்துப் போடப்பட்டது கரையில், பிணத்தைச் சுற்றிநின்ற மனிதக் கூட்டம், 'யார் இந்த அபாக்கியவதி?' என்று முணுமுணுத்தது.

வெண்ணெய்ச் சுறாபோல் தழுதழு என்று துவண்டு கிடந்தது பெண்ணின் சடலம். பிணக்கோலத்திலும் ஒரு களை. நீராடிவிட்டு நித்திரை செய்யும் கோலத்தில் கிடந்தாள் அந்த ஆழி மோகினி. உயிர் பிரிந்திருந்தாலும் உயிருள்ள ஓவியமாகத் துயின்றிகொண்டிருந்தாள் அவள்.

நிலை குலைந்த அவளது நீள்கூந்தல் நிலவு முகத்திற்குத் திரையிட்டிருந்தது.

அதை நீக்கிவிட்டால்?

அந்த அதிர்ஷ்டம் கெட்டவள் யாரென்பது புரிந்து விடும்!

மண்டாடியின் உத்தரவுப்படி, ஒருவன் அவள் முகத்தை மறைத்திருந்த கற்றைக் குழலை ஒதுக்கிவிட்டான்.

பளிச்சென்று மின்னியது முகம்.

ஒரே கணம்! அந்த ஒரே கணத்தில் அங்கு குழுமி நின்ற வலைஞர்களின் வாய்கள் அத்தனையும் 'குமேனி!' என்று கத்திவிட்டன.

ஆமாம்; அவள் பெயர் குமேனி.

விசித்திரமான பெயர். பெயரில் இருந்த விசித்திரம் அவள் வாழ்விலும் இருந்ததா? இல்லவே இல்லை. ஆனால் மானந்தான் அவள் உயிரைக் குடிக்குமளவுக்கு இருந்தது!

கருநாகம் போல் அதோ நீண்டு கிடக்கிறதே; அதுதான் மட்டக்களப்பு வாழைச்சேனை இராஜபாட்டை.

அந்தப் பிரதான பாதையில் கொம்மாதுறை—வந்தாறு மூலை என்ற இரு கிராமங்களுக்கும் எல்லை வகுத்துக் கொண்டு கிழக்கு நோக்கிச் செல்லுகிறது ஓர் உப பாதை.

அந்தப் பாதை வழியாகச் சுமார் இரண்டரை மைல் தூரம் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நடந்தால் கழுவன்கேணிக் கிராமத்தை அடைந்துவிடலாம்.

வங்காளவிரிகுடாக் கடலோடு ஒட்டியிருந்த இந்தச் சிற்றூரின் ஆதிக்குடிகள், குமேனியின் பரம்பரையினர். அதாவது வேடர் என்று பேசப்படுகின்றது. காலவெள்ளத்தில், இவர்கள் மத்தியில் இருந்த அநாகரிகப் பழக்கங்களில் பெரும் பங்கு கரைந்து விட்டது. நடை, உடை, பாவனை யாவற்றிலும் வியக்கத்தக்க ஒரு மாற்றம்.

குமேனி பரம்பரையில் வந்தவன் தான் வேலன்.

சின்ன வயதிலேயே கணவனாகி, சின்ன வயதிலேயே தந்தையுமாகி, சின்ன வயதிலேயே தாரமிழந்தவனுமாகிய ஒரு விசித்திரப் பிறவி இந்த வேலன்!

தன் ஒரே பெண்ணுக்கு 'குமேனி' என்று பெயர் சூட்டி—ஆமாம்! குமேனி தான் திரிந்து இப்படி 'குமேனி' யாகியிருக்க வேண்டும்—குறையேதுமின்றிக் காத்து வந்தான் வேலன்.

உப்புச்செறிந்த கடற்காற்று குமேனியின் மேனியைச் செப்பமாக வளர்த்தது. தேனும், மீனும் கொடுத்து வளர்த்த தால் தானோ என்னவோ, அவள் மொழியில் தேனின் இனிமையும், விழியில் மீனின் துள்ளலும் தேங்கியிருந்தன.

தேன் வெட்டிச் சீவித்த வேலன், அந்தத் தொழிலுக்குத் திடீரென்று முழுக்குப் போட நேர்ந்து விட்டது.

காரணம், ஒருநாள் அவன் காட்டில் கொம்புத்தேன் வெட்டிக் கொண்டிருந்த சமயம், எதிர்பாராத வகையில் குளவிப் பட்டாளத்தின் தாக்குதலுக்குப் பலியாகி முகத்திலும், முதுகிலும் பலத்த காயமடைந்துவிட்டான்.

தேன்வெட்டும் தொழிலுக்கு அத்தோடு விடை கொடுத்த வேலன், வேறு என்னவெல்லாமோ தொழில்களிலெல்லாம் ஈடுபட்டுப் பார்த்தான். ஒன்றும் பலன் தராமல் போகவே, உன் பிடித்தொழிலில் கவனத்தைச் செலுத்துவதில் முனைந்தான்.

மீன்பிடித் தொழில் மட்டும் என்ன கொட்டியா கிடக்கிறது? வலைவாடியே மண்டாடிக்குள் அடக்கம்! அவன் விரும்பினால் 'கலாசில்' சேர்ப்பான். இல்லை? வெறுங்கையோடு வீடு திரும்ப வேண்டியதுதான்!

வேலனுக்கு விருப்பமே இல்லை. 'அந்த மண்டை வீங்கி மண்டாடியிடம் போய், நாம் மண்டியிடுவதா?' என்று எண்ணியது அவன் தன்மான உள்ளம்.

தவிரவும், மண்டாடி மீது வேலனுக்கு இனம் தெரியாத ஒரு வெறுப்பு. ஊரிலேயே செல்வாக்கான புள்ளி மண்டாடி கணபதி. மண்டாடியாக வருவதற்கே அந்த அசைக்க உடாத செல்வாக்குதான் காரணம்!

வலை வாடிக்குத் தலைவனே அவன்தான். அவன் வைத்ததே சட்டம். 'கலாசு' என்று சொல்லப்படும் இருபது பேர் கொண்ட ஒரு மீன்பிடிக்குழுவில் சேர்வதென்றால், மண்டாடியின் தயவுஇல்லாமல் முடியும் காரியமல்ல. கலாசில் சேர்ந்துவிட்டால் வருஷம் முழுக்கச் சீவியத்துக்கே அஞ்ச வேண்டியதில்லை.

இந்த மதிப்பைப் பயன்படுத்தி, மண்டாடி செய்யாத கயமைத்தனமே இல்லை.

வருஷத்தில் மூன்று தவணைகளாகத் தொழில் நடக்கும்.

மாசி தொடக்கம் ஐப்பசி முடிய 'பெரிய கோடைக் கட்டி' யும், ஐப்பசி தொடக்கம் மார்சு மட்டும் 'சின்னக் கோடைக் கட்டி'யும், மார்சு-தையில் 'பெரிய மாரிக்கட்டி'யும் என மூன்று கோஷ்டியாக வகுக்கப்பட்டு மீன் பிடிக்கப்படும். இந்த மூன்று தவணைகளிலும் மண்டாடியைப் பிடிக்க யாராலும் முடியாது. அதிலும் இம்முறை மண்டாடியாக வந்திருக்கும் கணபதியை மீற எவருக்குமே துணிச்சல் வராது. அதற்குக் காரணம் அவன் வகித்த பதவி மட்டுமல்ல; அவனுடைய முறுக்கான தோற்றமும் முரட்டுச் சபாவமும் ஒரு காரணமாக அமைந்தது எனலாம்!

ஊரிலுள்ளவர்கள் மீன்பிடிக்கக் கடலுக்குச் சென்று விடுவார்கள். கணபதி ஊருக்குள் நுழைந்துவிடுவான் தன் கண்களில் தைத்த மீன்களைப் பிடிக்க! அவன் கண்ணில்பட்ட எந்தப் பெண்ணுக்கும் ஆபத்து உண்டு. கண்டும் காணாதவர் போல்; தெரிந்தும் தெரியாதவர் போல் வாளா இருந்து விடுவார்கள் தொழிலாளிகள்.

எதிர்த்தால்?

தொழில் பறிக்கப்படுவது மட்டுமல்ல; ஊரைவிட்டே ஓட வேண்டியதுதான்!

சாமக்கோழி கூவியது.

சோம்பல் முறித்து எழுந்தான் வேலன். வெள்ளியைப் பார்த்து மணி மூன்று என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு, மகளை எழுப்பினான்.

குமேனியும் வழக்கப்படி, “அப்பா!” என்று குரல் கொடுத்தபடி எழுந்தான்.

“சாமக்கோழி கூவித்து, சோத்தப் போடு புள்ள” என்றான் வேலன். குமேனி ‘தண்ணிச் சோத்தை எடுத்து உப்புக் கலந்து பாணையில் இட்டாள். நன்றாக வற்றச் சுண்ட வைத்திருந்த கும்பினா மீன் குழம்பைச் சிறுசட்டியில் வைத்து உறியோடு தூக்கித் தந்தையிடம் கொடுத்தாள்.

“பருத்திரமாப் படுத்துக்க புள்ள” என்று மகளிடம் சொல்லிவிட்டு, வலைவாடியை நோக்கி நடந்தான் வேலன்.

இருளோடு இருளாக அவன் மறைந்ததும், அதுவரை இருளோடு இருளாக இருந்த ஒரு மனித உருவம் வேலனின் வீட்டை நோக்கி நெருங்கி வந்தது!

குமேனி விளக்கைக் கூட இன்னும் அணைக்கவில்லை. அதற்குள் கதவு தட்டப்படும் சத்தம் கேட்கவும், தந்தை தான் வந்திருக்கிறார் என்று துடித்துப் பதைத்து எழுந்து, “என்னப்பா! மறுகாவும் வந்தித்தீங்க. வெத்திலக்குட்டான வெச்சித்துப் பெயித்தயள?” என்று கேட்டுக் கொண்டே கதவைத் திறந்தாள்.

முற்றத்தில் நின்ற அந்த உருவம் செருமிக்கொண்டு “வேலா!” என்று மெல்லக் குரல் கொடுத்தது.

குமேனி வந்திருப்பது தந்தை அல்ல என்று அறிந்ததும் ஒரு கணம் திகைத்து விட்டாள்.

மெல்ல விளக்கை வெளியில் எடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு “ஆரது?” என்றாள்.

“நாந்தாம் புள்ள” என்றது அந்த உருவம்.

குமேனி ஒரு நொடியில் வந்திருப்பது யாரென்பதைத் தெரிந்து கொண்டாள்.

“ஆரு கணவதியண்ணை?” என்று கேட்டாள்.

வெளியில் நின்ற மண்டாடி கணபதிக்குக் கொஞ்சம் தெம்பு வந்தது.

“ஓம் புள்ள நாந்தான் எங்க வேலன்?” என்று கேட்டு வைத்தான்.

“வல வாடிக்கு இப்பதானண்ண அவரு போனவரு எனண்ண இண்டைக்கு வல போடுறல்லய?” என்றாள் குமேனி.

இதுவரை முற்றத்தில் நின்ற மண்டாடி திண்ணைக்குள் ஏறினான்,

“வல போடாம என்ன செய்யிற புள்ள? இண்டைக்குக் கொஞ்சம் செக்கலோட பாத தள்ளவேணும். அதுக்குத் தான் கொப்பாவப் பாத்துத்துப் போவமெண்டு வந்த தான்” என்றான் மண்டாடி.

“நல்ல காலமண்ண. அப்பா இண்டைக்கு நேரத் தோடயிலயே வல வாடிக்குப் போயிருத்தாரு” என்றாள் குமேனி.

“அப்ப நான் வரட்ட புள்ள” என்று கேட்ட மண்டாடி, எதையோ எண்ணிக் கொண்டவனாய், “புள்ள!” என்று குமேனியைக் கூப்பிட்டான்.

“எண்ணண்ண?” என்றாள் குமேனி.

“கொப்பாக்கு வலைவாடியில் வேலை கொடுக்க எவ்வளவு கரச்சல் தெரியுமா?”

“ஏண்ணண்ண?”

“மாரிக்கட்டி கலாசில் சேக்க ஏலாமப் போச்சி. ஏனெண்டா, கலாசில் இருவது பேர் சரியாக இருந்தாங்க.”

“என்ன செஞ்சிங்க அண்ண?”

“ஒருவன விலக்கிப் போட்டு அந்த இடத்தில் கொப்பாவப் போட்டுட்டன்”

“எங்களக் காப்பாத்திறத்துக்காக அவண்ட வகுத்தில அடிக்கலாமா அண்ண? பாவம் அண்ண!”

“பாவத்தப் பாத்தா ஏலும புள்ள, கொப்பாவ எனக்கு முந்தியே தெரியும். ஆரெண்டு இல்லண்ணுவது. நல்லா இருந்தவன். அவன இந்த நிலையில் காப்பாத்தாட்டி நான் மண்டாடியா இந்த ஊரில் இருப்பதில் என்னபிரயோசனம்!”

“அது சரிதானண்ண, எண்டாலும், எங்களக் காப்பாத்திறத்துக்காக இன்னொருவரைப் பட்டினி போட்டுத்தயளே!”

“இப்ப ஆருபுள்ள அவனப் பட்டினி போட்டது? கலாசில் இருந்தவனைத் தூக்கி, வல இழுக்கிறதுக்குப் போட்டிரிக் கிறன். போதாதா?”

“அப்படியாண்ண? உங்கட நண்டிய நாங்க மறக்கவே மாட்டமண்ண!”

“மறக்கமாட்டோம் எண்டு வாயால சென்னாப் பேரதும புள்ள?” என்றவன் திடீரென்று குமேனி நின்ற அறைக்குள் நுழைந்தான். மண்டாடியின் இந்தத் திடீர்ச் செயல் குமேனிக்குத் திகைப்பைத் தந்தது.

அவள் திகைப்பிலிருந்து விடுபட முன்னரே மண்டாடி அவள் கையை இறுகப் பிடித்துக் கொண்டான்! குமேனியின் குருதி கொதித்தது. உடல் படபட என்று சன்னதம் கொண்டது.

வெடுக்கென்று தன் கையை விடுவித்துக் கொண்டு வெளியில் ஓட எத்தனித்தாள்.

மண்டாடியா விடுபவன்? முன்னிலும் அதிக வெறியோடு தன் வச்சிரம் பாய்ந்த கரத்தால் அவளை இறுகப் பிடித்தான்.

குமேனி திமிறினாள்; துடித்தாள்; 'தூ' என்று துப்பினாள். மேலும் அவன் முகத்தில் ஓங்கி குத்தினாள். தோற்றுப் போனது அவளது பெண்மை!

வீட்டு முகட்டிலிருந்த சேவல் 'பட பட' என்று சிறகடித்துக் 'கொக்கரக் கோ' என்று கூவியது;

எங்கும் ஒரே இருள்!

வலை வாடிக்கு விரைந்த வேலன் காதில் அங்கு நடந்த சம்பாஷணை அப்படியே அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது.

“சங்கதி தெரியுமா?” என்றான் ஒருவன்.

“என்னடா?” என்றான் மற்றவன்.

“நம்மட வேலனுக்கு கலாசில் எப்படி இடம் கிடைத்தது தெரியுமா?”

“சொல்லுடா”

“வேலண்ட மகள் இருக்குதல்ல?”

“ஆரு குமேனியா?”

“ஓண்டா! அவள் தான் மண்டாடியை மயக்கி விட்டாள்.”

“புறகு?”

“புறகென்ன? நம்மட கூட்டாளி ஒருவன் கலாசிலிருந்து விலக்கப்பட்டான். அவண்ட இடத்தில் வேலன் சேக்கப்பட்டான்!”

“மெய்தானாடா?”

“புன்ன என்னடா! இப்ப கூட மண்டாடி எங்க இருப்பாரு தெரியுமா?”

“நீ இந்த விசயத்தச் சொன்ன புறகு தெரியிதிடா. குமேனியோட இருப்பாரு!”

அதற்கு மேலும் வேலன் அங்கு இருக்க அவன் அப்படி யொன்றும் தன்மானமிழந்தவனல்ல!

புயலெனக் கிளம்பினான் வீட்டுக்கு.

கிழக்குச் சிவந்து இருளை, வழியனுப்பிக் கொண் டிருந்தது.

சொல்லொணா கலவரத்துடன் வீட்டுக்குள் பாய்ந்தான் வேலன்.

அங்கு அவன் கண்ட காட்சி? சாமான்கள், தளபாடங் கள் யாவும் சிதறிக் கிடந்தன. குமேனியைக் காணவில்லை.

வீட்டுக்கு வந்தவன் அப்படியே திகைத்து நின்று விட் டான். அவன் வலைவாடியில் கேட்ட செய்தி உண்மை தான் என்பது சந்தேகத்துக்கிடமின்றி நிரூபணமாகி விட்டது.

மண்டாடியின் வெறிச் செயலுக்கு இரையாகிச் சீரழிந்து போன அவள்தான் வெகு நேரத்துக்கு முன்பே கடலுக்குள் பாய்ந்து விட்டாளே!

கடற்கரையில் இழுத்துக் கிடத்தப்பட்ட குமேனியின் பிரேதத்தைப் பார்த்து நின்ற மக்களின் வாய் பலவாறு முணுமுணுத்துக் கொண்டது.

அடுத்த நாள் இன்னும் ஒரு பிணம்—வேலனின் உயிரற்ற உடல்—கடற்கரையில் ஒதுங்க இருந்த இரகசியம் யாருக்கும் அப்போது புலப்படவில்லை. மனதில் எந்தவித சலனமும் இல்லாது பிணத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான் மண்டாடிகணபதி. கடல் ஒங்கார நாதத்தோடு ஊளையிட்டுக் கொண்டிருந்தது. □

நிலை

இரண்டாம் வகுப்பு. சராசரி ஏழுவயதுக்குட்பட்ட மாணாக்கர்கள். ஆசிரியர் தர்மலிங்கத்தின் பொறுமைக்கும், பயிற்சிக்காலத்தில் அவர் கற்ற படிப்பித்தல் முறைக்கும் சவால் விட்டுக் கொண்டிருந்தனர்.

படிப்பிக்க வேண்டாம்; இடாப்படையாளத்தை முடித்துக் கொண்டாலே பெரிய சாதனைதான். இடாப்படையாளத்தை முடிக்க வேண்டாம்; பணிசையும் பாலையும் சிந்தாமல், சிதறாமல் கொடுத்துவிட்டாலே வெற்றிதான். பணிசையும் பாலையும் ஒழுங்காகக் கொடுக்க வேண்டாம்; விளையாட்டு நேரத்தில் செவ்வையாக அவர்களை விளையாட்டு மைதானத்துக்கு அனுப்பி வைத்தாலே சாதாரியம்தான். அதுகூட வேண்டாம்; வகுப்பு நேரத்தில் கிள்ளாமல், நோண்டாமல், இரையாமல் சிறிது நேரம் பார்த்துக் கொண்டாலே கெட்டித் தனந்தான். ஒன்றுமே வேண்டாம்; பாடசாலை விட்டதும் முட்டாமல், மோதாமல் வீட்டுக்கு, அனுப்பிவைத்தாலே எடுக்கும் வேதனத்துக்கு வஞ்சகமின்றிப் பணிபுரிந்த மாதிரித்தான்!

தங்களுடைய இயல்புக்கமான 'தெறிப்பு' த்தனத்தின் மூலம், தாங்கள் நிச்சயமாகத் தங்கள் மூதாதையரின் வாரிசுகள் தாம் என்பதை ரூஜூப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள் தருமலிங்க மாஸ்டரின் மாணாக்கச் செல்வங்கள்.

அன்று.

பாடசாலை தொடங்கப் பத்து பதினைந்து நிமிடங்கள் இருந்தன. நேரகுசியிலுள்ள பாடசாலைச் சுத்தம் அல்லோலகல்லோலமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆசிரியர்கள்

தங்களுடைய 'வசதி'க்காக மேல் வகுப்பு மாணாக்கர்களுக்குக் கங்காணிமார் அந்தஸ்தைத் தாராள மனத்தோடு வழங்கி; அதன் பேறாய் ஊர் வம்பு உலகவம்பு அளப்பதற்கு நேரம் எடுத்துக் கொண்டிருந்தனர்!

மேல் வகுப்பு மாணாக்கர்கள் தங்களுக்குப் பதவி வந்த கர்வத்தில், தங்கள் தங்கள் வகுப்பு ஆசிரியர்களின் பாணியில் கீழ் வகுப்பு மாணாக்கர்களை ஏவிப் பாடசாலை வளவு முழுவதும் உதிர்ந்து கிடந்த 'பிலாச் சருகுகளை' அகற்றிக் கொண்டிருந்தனர்.

“வாள் வாள்...!”

முதல் நாள் கல்விக் கந்தோரில் நடந்தேறிய இரண்டாந்தரத் தலைமையாசிரியர் பதவி உயர்ச்சி நேர்முகப் பரீட்சையில் தாம் தோற்றிய அனுபவத்தையும், கல்வி அதிகாரிகளால் கேட்கப்பட்ட கேள்விகளுக்குச் சாதுரியமாகத் தாம் அளித்த பதில்களைப் பற்றியும் சாங்கோபாங்கமாக எடுத்து விளக்கிக்கொண்டு நின்ற தருமலிங்க மாஸ்டரின் செவிகளில் நாராசம் பாய்ச்சியது, தம் வகுப்பு மாணாக்கள் ஒருவரின் அழுகைக் குரல்.

தருமலிங்க மாஸ்டரிடத்தில் எப்பொழுதும் ஒரு மனப் பாங்கு.

வகுப்பில் எந்த ஒரு மாணாக்கனாவது அழுதால், எக்காரணத்துக்காக அவன் அழுதாலும், முதலில் அப்படி அழுகின்ற மாணாக்கனையே இரக்கம் சிறிது மின்றித் தண்டிப்பார்! பழிவாங்கும் மனப்பாங்கு பிஞ்சு உள்ளத்தில் வளர்ந்துவிடக் கூடாதென்பது அவர் தத்துவம்! அந்த தத்துவத்துக்கு உரம் தருவதற்காக அவர் கைக்கொள்ளும் முறை அது!

கண்கள் அருவியாக, வாய் ஒலி பெருக்கியாகப் பையன் கோரமாக அழுது கொண்டு நின்றதைப் பார்க்க,

மாஸ்டருக்குப் புண்ணில் புளி பட்டது போன்று ஆகிவிட்டது. செவியைத் திருகி, முதுகில் 'பளார்' என்று ஒன்று வைத்து, 'ஏண்டா உயிரே போய் விட்டது மாதிரி ஒப்பாரி வைக்கிறாய்' என்று இரைந்தார். மாஸ்டரின் இந்தக் கிருத்தியங்களால் பையனின் அழகை மேல்ஸ்தாயியில் சஞ்சாரம் செய்தது.

அவன் சஞ்சரித்த சுருதிக்குத் தாமும் தாவினார் ஆசிரியர்.

“ஏண்டா சனியன் கத்துறாய்?”

செவிக்கும், முதுகுக்கும் மீண்டும் ஆக்கினை பெற்றுக் கொள்ள அந்தப் புத்திசாலி மாணாக்கன் தயாராக இல்லை. விக்கல்களுக்கும், கேவல்களுக்குமிடையில் குற்றப் பத்திரிகையை வாசித்தான் அவன்:

“லோகநாதன் கிள்ளிப் போட்டான் ஐயா..”

“எந்த லோகநாதன்?”

“ரெண்டாம் வகுப்புத் தோலன்”

லோகநாதனுக்கு அவன் பிறந்த நட்சத்திரத்துக்கேற்ப இடப்பட்ட பெயர் வழக்கொழிந்து, சக மாணாக்கரால் இடப்பட்ட தோலன் என்ற விருதுப் பெயர் கொடி கட்டிப் பறக்கும் விசித்திரத்தில் ஒரு கணம் தன்னைக் கரைத்துக் கொண்டு நின்ற தருமலிங்கம் மாஸ்டருக்கு முன்னால், இரண்டு மேல் வகுப்பு மாணாக்கர் தோலனைக் கைப்பந்தத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார்கள். மாமூல் பிரகாரம் உறுக்கல், உறுமல், விசாரணை, குறுக்கு விசாரணை தண்டனை, முதலிய கிருத்தியங்களைத் தொடர்ந்து இடையில் சற்று ஸ்தம்பித்திருந்த குப்பை பொறுக்கும் படலமும், ஆசிரியர்களின், ஊர்த் 'குப்பை' கிளறும் படலமும் மீண்டும் ஆரம்பமாயின!

‘கிணிங்... கிணிங்... கிணிங்...’

ஆசிரியர்களின் சொந்தப் பிரச்சினைகளை அலசுவதற்கு வாய்ப்பும், வசதியும் அளித்த பாடசாலைச் சுத்திகரிப்பு வேலை பூர்த்தியுற்றதற்கு அடையாளமாக மணி ஒலித்தது.

சற்று முன் குப்பையும். கூளமுமாகக் காட்சி தந்த பாடசாலை வளவு 'பளிச்' சென்று சுத்தமாய் முகம் காட்டியது.

பறவை இனங்கள் கூட்டை நாடுவதுபோல், ஆசிரியர்களும், மாணாக்கரும் பாடசாலைக் கட்டடத்துள் உறையத் தொடங்கினர்.

தருமலிங்க மாஸ்டர் தம்முடைய இரண்டாம் வகுப்புக்குள் நுழைந்தார். வகுப்பு எங்கணும் ஒலிச் சிதறல். மாணாக்கர் அனைவரும் ஒருவரோடு ஒருவர் தத்தம் பிரச்சினைகளை ஏககாலத்தில் அலசிக் கொண்டிருந்ததால் ஜனித்த நாதவெள்ளம் மொத்தமாகச் செவிகளில் பாய்ந்தபோது—என்ன தான் அந்த ஒலிச் சிதறலில் பேதம் இருந்தாலும்—சுருதி சுத்தமான ஓர் இரைச் சலைக் கேட்க முடிந்தது!

அந்த நாத வெள்ளத்தைத் தடுத்து நிறுத்து முகமாக மேசையில் ஒங்கி ஒரு தட்டுத் தட்டினார் தருமலிங்க மாஸ்டர். முள்ளை முள் எடுப்பதுபோன்று, கைப்பைக் கைப்பு முறிப்பது போன்று, ஒலியை ஒலி விழுங்கியது!

வகுப்பை மேலும் சீராக்குவதன் பொருட்டு மிக எளிதான 'எழும்பு—இரு' அப்பியாசத்தையும், 'கை உயர்த்து—கைவிடு' அப்பியாசத்தையும் உச்சுவரம்போ, கட்டுப்பாடோ சிறிதுமின்றி எதேஷ்டமாக வழங்கினார் மாஸ்டர்.

அவர் எதிர்பார்த்த—அவருக்கு வேண்டிய அமைதியோடும், சீரோடும் வகுப்பு அடங்கியது.

இடாப்பை விரித்து பேனாவைத் திறந்து பெயர்களைக் கூப்பிடத் தொடங்கினார். வருடம் முழுவதும் கூப்பிட்டுப் பெயர்களனைத்தும் மனப்பாடமாகியிருந்ததால் ஓர் ஒப்பினைக்கு மட்டுமே பெயர்ப்பட்டியலில் அவருடைய கண்கள் பதிந்தன. பெயர்கள் அனைத்தும் கூப்பிடப்பட்டு, வரவடையாளமும் இடப்பட்டது. வரவையும், மாணாக்கர் தொகையையும் எண்ணி ஒரு தடவை சரிபிழை பார்த்து விட்டு, இடாப்பை முடிக்காமல், தலைமை ஆசிரியர் பக்கம் பார்வையைச் செலுத்தினார் தருமலிங்க மாஸ்டர்.

“என்ன மாஸ்டர்? இன்று வரவு என்ன சொல்லுது?” மூக்குக் கண்ணாடியைப் பக்குவமாய்க் கழற்றிக் கொண்டு கேட்டார் தலைமையாசிரியர்.

“நேற்றையிலும் பார்க்க எட்டுக் குறைவு. இந்த ரீதியில் போனால் நம்மில் யாராவது ஒருவர் விரைவில் வேறு பாடசாலைக்குப் பாய் கட்டவேண்டியது தான்! இந்த வசதியும் சலுகையும் வேறு பாடசாலையில் வருமா?” என்ற அங்கலாய்ப்பில், சராசரி விழுவதைச் சுட்டிக்காட்டி அச்சம் தெரிவித்தார் தருமலிங்க மாஸ்டர்.

“கெடுகிறோம் பந்தயம் பிடி என்ற தோரணையில் இந்த ஊர்ப் பெற்றோர் இருக்கும் பொழுது நாம் என்ன செய்ய முடியும்?...ம்: கெதிபண்ணி இடாப்பை ‘ஒரு மாதிரி’ சரிக்கட்டுங்கள் நேரம் போய் விட்டது” என்றார் தலைமையாசிரியர்.

நேற்றைய வரவிலும் குறைவாக இருந்த அந்த எட்டையும் ஒரு மாதிரிச் சரிக்கட்டுவதற்காகப் ‘பொல் இழுத்து’ இடாப்பை முடித்தார் தருமலிங்க மாஸ்டர்!

பாடசாலையில் இப்பொழுது தலைகீழ் மாற்றம்!

சற்றுமுன்னர் மாணாக்கர் அனைவரும் ஏக காலத்தில் இரைய, ஆசிரியர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருந்தனர். இப்

பொழுது ஆசிரியர்கள் கத்த, மாணாக்கர் செவிமடுத்துக் கொண்டிருந்தனர். பாடம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

காலையில் பாடசாலைச் சுத்திகரிப்பின்போது நடந்த நிகழ்ச்சி இன்று அடிக்கடி மாஸ்டரின் நினைவுத் தளத்தில் கூத்தாடியது; காலையிலே தன் கையால் அடிபட்ட அந்த இரண்டு மாணாக்கரின் மீதும் பாடத்தின் மத்தியில் தன் பார்வையை மேயவிட்டுக் கொண்டிருந்தார் மாஸ்டர். காலையில் நடந்த நிகழ்ச்சிகளை முற்றாக மறந்துவிட்டவர்கள் போல் நன்கு நெருங்கி அமர்ந்து படித்துக் கொண்டிருந்தனர் இருவரும். அப்பொழுதுதான் அந்த இரண்டாவது நிகழ்ச்சி நடந்தது...

முன்னர் நடந்த விவகாரம் ஆசிரியர் பார்க்காதபோது நடந்தது. இப்போதைய விவகாரமோ ஆசிரியரின் கண் முன்னாலேயே நடந்தது.

கருத்தோடு பாடத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தோலனுக்கும் அவனால் கிள்ளப்பட்ட மற்ற மாணாக்கனுக்குமிடையில் திடீரென்று கருத்து மோதல்! பூச்சியைத் தட்டிவிடுவதுபோல மெல்ல மற்ற மாணாக்கரின் தோளில் தட்டினான் 'தோலன்'. உடனே பாடசாலைக் கூரையையே பெயர்த்து விடுவதுபோல், 'வாள்! வாள்!' என்று கத்தத் தொடங்கிவிட்டான் 'அடிபட்ட' மாணாக்கன்.

தருமலிங்க மாஸ்டர் சினங்கொண்ட வேங்கையானார். குய்யோ முறையோ என்று அலறும் அந்த மாணாக்கரின் கையைப் பிடித்து இழுத்து முதுகில் இரண்டு 'சாப்பாடு' வைத்தார். இருந்த ஸ்தாயிலிருந்து மேல் சட்ஜமத்துக்குத் தாவியது அவன் அழகை.

"அவன் உன்னைமெல்ல தொட்டதற்கே இப்படி அழுது ஊரைக் கூப்பிடுகிறாயே மூதேவி" என்று இரைந்தார் மாஸ்டர். "முளைக்க முதலே இப்படிப் பழிவாங்கும் தன்மை இருந்தால் நீ வளர்ந்து உருப்பட்டாற் போலத்தான்" என்று

சாபம் கொடுத்தார் மாஸ்டர். இதற்குள் 'கண்ணால் கண்ட' பல சாட்சிகள் நான் முந்தி நீ முந்தி என்று வந்து சேர்ந்து விட்டார்கள். எப்படியும் ஆசிரியர் கையால் அந்த இருவருக்கும் அடி வாங்கிக் கொடுத்து விட்டால் ஜென்மம் சாபல்யம் அடைந்துவிடும் என்ற பாங்கில் சாட்சிக்கு வந்த ஏனைய மாணாக்கரின் உளவியல் இருந்தது.

பேந்தப் பேந்த விழித்துக் கொண்டிருந்த 'குற்றவாளி தோலன்' மீது அடுத்தபடியாக மாஸ்டரின் கவனம் திரும்பியது.

அடிபட்ட மாணாக்கரின் பலத்த அழுகையை மேலிக் கொண்டு ஆசிரியர் கத்தினார்.

“காலையில் தானேடா உன்னை அடித்தேன். அதற்கிடையில் மீண்டும் அவனோடு ஏண்டா சுண்டினாய்” என்று கேட்டு 'தோலன்' முதுகிலும் 'ஒன்று' வைத்தார்.

அப்பொழுது பார்க்கவேண்டுமே அதிசயத்தை!

மேல் சட்ஜமத்தில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த முந்திய மாணாக்கரின் அழுகை மந்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டது போலப் 'பட்'டென்று ஓய்ந்தது. ஓய்ந்தது மட்டுமல்லாமல் 'தோலனை'ப் பார்த்து, அவன் சிரிக்கவும் தொடங்கி விட்டான்! 'இவரை சற்று முன்னர் இப்படி ஊரையே கூப்பிட்டு அழுதவன்' என்று வியக்கும் வண்ணம் ஒன்றுமே நடக்காதவன் போல் காட்சி தந்தான் அவன். 'தான் கெடினும் தக்கார் கெடவேண்டும்' என்று சீறிப் பொருமும் குழந்தையுள்ளத்தை எண்ணி மாஸ்டருக்கு ஒரே வியப்பு!

கிணிக்... கிணிக்... கிணிக்!...

விளையாட்டுக்காக மணி அடிக்கப்பட்டது.

தளை அவிழ்ந்த மாணாக்கர் குதூகலமாக வெளியேறி விளையாட்டு மைதானத்தை மொய்த்தனர்.

மாணாக்கரிடையே மௌனத்தையும் அமைதியையும் நிலவச் செய்த அதே மணி, அவர்களிடையே சந்தடியையும், சலசலப்பையும் பிறக்கச் செய்த விந்தையை எண்ணிப் பார்த்துத் தமக்குள்ளாகவே சிரித்துக் கொண்டு தாமும் விளையாட்டரங்கத்தை அடைந்தார் தருமலிங்க மாஸ்டர்.

சுதந்திரமாகவும், கட்டுப்பாட்டோடும், போட்டி மனப் பாங்குடனும் மாணாக்கர் அனைவரும் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் குதூகலமாக விளையாடுவதைப் பார்த்து இரசித்துக் கொண்டு நின்ற தருமலிங்க மாஸ்டருடைய கவனத்தை அப்போது அங்கு நடந்த ஒரு விசித்திர நிகழ்ச்சி ஈர்த்தது.

அவருடைய இரண்டாம் வகுப்பு மாணாக்கர்கள் இரு 'கன்னை'களாகப் பிரிந்து மிகவும் உக்கிரமாக 'வார்' விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். இரு 'கன்னை'களிலும் தம் பார்வையை ஓடவிட்டு காலையில் இரண்டு தடவைகள் தம்மால் தண்டிக்கப்பட்ட அந்த இரு மாணாக்கரையும் தேடினார் மாஸ்டர்.

சொல்லி வைத்தாற்போன்று 'தோலன்' ஒரு 'கன்னை' யிலும், மற்றவன் எதிர்க் 'கன்னை'யிலும் நின்று விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அந்த மற்றவன் மிகச் சாமர்த்தியமாக விளையாடி 'எதிர்க்கன்னை'யில் 'மறியல்' வைக்கப்பட்டிருந்த தன் 'கன்னை'யைச் சேர்ந்த சிலரை இதோ மீட்டு விட்டான்.

அப்படி மீட்டவன் 'வார்' கொடுத்துப் புதிதாக விளையாட்டை ஆரம்பிப்பதற்காக எதிர்க் 'கன்னை'யை நோக்கி விரைந்தான்.

'வார்' கொடுத்து ஓடுவதற்கு இவன் யாரைத் தேர்ந்தெடுக்கப் போகின்றான்?' என்று வியப்புடன் எதிர்பார்த்தபடியே நின்றார் மாஸ்டர்.

வந்தவன் நேரே 'தோலனி'டமே சென்றான். 'தோலன்' நீட்டிய 'நேசக்கர'த்தைப் பற்றிக்கொண்டு இரண்டு மூன்று தடவை ஓடுபவனைப் போல் 'எத்தங்' காட்டிவிட்டு, எடுத்தான் ஓட்டம் தன் 'இலந்தை'யை நோக்கி.

தனக்குப் 'பாய்ச்சல்' காட்டிவிட்டு ஓடிய தன் எதிரியைத் தொடர்ந்து விரைந்த 'தோலன்', அவனை நெருங்கியதும் அவனுடைய முதுகில் தன் பலங்கொண்ட மட்டும் ஓங்கி 'பளார்' என்று ஓர் அடி விட்டான்!

அடி விழுந்த வேகத்தில் குப்புற விழுந்த அந்த மாணாக்கனிடத்திலிருந்து இப்பொழுது அழுகையும் இல்லை; அலறலும் இல்லை. சர்வ சாதாரணமாக எழுந்தவன், உடம்பில் அப்பியிருந்த மண்ணைத் தட்டிவிட்டு, முதுகை இப்படியும் அப்படியும் ஒருமுறை நெளித்து நோவை 'ஆற்றி'க் கொண்டு சிரித்த முகத்துடன் 'மறியல்' நிற்ப தற்காக எதிர்க் 'கண்ணை'யை நோக்கி அமைதியாக நடக்கத் தொடங்கினான்.

தருமலிங்க மாஸ்டரிடத்தில் தத்துவம் கலந்த ஞானச் சிரிப்பொன்று முகிழ்ந்தது. □

இரு நோயாளிகள் அல்லது நேஸ் காந்தா

‘இஞ்செக்சன் தீயனவா...’ நோய் தந்த துன்பத்துக்கும், நித்திரையின் தழுவலுக்கும் இடையில் மல்லிக் கட்டிக் கொண்டு படுத்துக்கிடந்த எனது செவிகளில்—தவறு; (ஒரு காதில் அறுவைச் சிகிச்சை நடை பெற்றிருந்ததால், மீதமுள்ள ஒரு காதுதான் அப்பொழுது வேலை செய்தது!) அந்த ஒரு காதில் மிருதுவான அந்தக் குரல் புகுந்து ககமாகச் சங்கீதம் பொழிந்தது.

கண்களைத் திறந்தேன்: கண்களைக் கண்டேன்.

சற்றுத் தெளிவேற்பட்ட பின்னர்தான் புரிந்தது நான் கண்டது கண்கள் அல்ல; ரோஜா மலரின் இரண்டு பட்டிகழ்கள் என்று!

சிரித்தாள்.

ரோஜாமலரின் இன்னோர் இதழும் விரிந்து கொடுத்து முத்துப்பனி காட்டியது.

மருத்துவப் பகுதியினர் கொஞ்சம் அதிகமாகவே நாட்டுப்பற்று மிக்கவர்கள்தாம். தாதி உத்தியோகத்துக்காக அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் பெண்களால், மருந்து வகைகளுக்கென்று கரையும் இலட்சக் கணக்கான அன்னியச் செலாவணி கணிசமான அளவுக்கு மிச்சம்பிடிக்கப்படுகின்றன என்றுதான் சொல்லவேண்டும். தாதிப் பெண்ணாகவரும் ஒவ்வொருத்தியும் நோயாளிகளுடன் பழகும் இனிய பாங்கும். உதிர்க்கும் புன்னகைகளும் மருந்து மாயம் இல்லாமலே எத்தகைய கொடிய நோய்களையும் அவர்களிடமிருந்து துரத்தவல்லனவாக இருக்கின்றன!

எங்கோ எங்கோ பாய்ந்து கொண்டிருந்த என் சிந்தனையைத் தேக்கி நிறுத்தியது இரண்டாவது தடவையாக அவள் பொழிந்த சங்கீதம். “இஞ்செக்கன் தீயனவா...”

என்னவெல்லாமோ அவளுடன் பேச வேண்டும் போல் இருந்தது. அன்பாக— சிலேடையாக— சினுங்கலாக— குறும்பாக— சிருங்காரமாக— பண்பாட்டுக் குறைவுதான் என்றாலும் சற்று அதிகப் பிரசங்கித்தனமாக—

இப்படி எப்படி எப்படியெல்லாமோ பேச வேண்டும் என்று என் உள்ளம் துடித்தது, நோயையும் மறந்து.

முடியவில்லையே!

அவள் பேசிய மொழியில் சொற் சிலம்பமாட என்னால் முடியவில்லையே. மிகக் கஞ்சத்தனமாக என்னிடம் வந்து தஞ்சம் புகுந்திருந்த இரண்டொரு சிங்களச் சொற்களை வைத்துக்கொண்டு எப்படி என்னால் ‘கிச்சுக் கிச்சு’ மூட்ட முடியும்?

இரவும் பகலுமாக மாறி மாறி இரு கைகளிலும் ஊசி ஏற்றியிருந்தார்கள், ‘மிஸி! என் கையில் ஊசிபோட இனி இடம் இல்லை. இந்த ஊசியை மட்டும் எனக்காக வேண்டி உங்கள் அழகான கையில் ஏற்றிக் கொள்ளுங்கள், வேண்டுமானால் வலி தெரியாமல் இருக்க ‘ஸ்பிரிட்’டைத் தடவி இதமாக நான் அழுத்தி விடுகிறேன்,’ என்று சொல்லி அவளைக் ‘களுக்’கென்று சிரிக்க வைக்க வேண்டும் என்று என் நாக்கு ‘துறுதுறு’த்தது.

முடிந்தால்தானே! பாஷையின் பற்றாக்குறை என் நாவை ஊமையாக்கிவிட்டதே!

மெதுவாக அவள் பால் என் கையை நீட்டினேன்.

அவளாகவே என் சட்டையைத் தோள்பட்டை வரை சுருக்கிவிட்டாள். தீண்டும் இன்பம் ஒரு நிமிடப் பொழுதுக்கும் குறைவாகவே கிட்டியது.

‘சட்டை கொஞ்சம் வழக்கிக் கொண்டால் என்ன; கருக்கிவிட்டதுமே தோள் பட்டையில் அது தரித்து நின்று விட்டதே!’ ரசனையே இல்லாத அந்தச் சட்டையை மனதுக்குள் கடிந்து கொண்டேன்.

‘ஸ்பிரிட்’ டில் தோய்த்த பஞ்சை அவளாகவே ஊசி குத்தும் பிரதேசத்தில் தேய்த்துவிட்டாள். தீண்டும் இன்பம் அரை நிமிடப்பொழுது கூட நீடிக்கவில்லை.

ஊசி போடும் முன்னம் குறைந்தது ஐந்து நிமிடமாவது ஊசி போடும் பகுதியை ‘மசாஜ்’ செய்ய வேண்டும் என்ற ஓர் ஆரோக்கிய விதியை வைத்தியப் பகுதி ஏற்படுத்திக் கொண்டால் என்ன?— மனம் இப்படி ஓர் இலவச ஆலோசனையை வைத்தியப் பகுதிக்கு வழங்கியது.

ஊசியைக் கையில் செருகி மருந்தை உடலிற் பாய்ச்சினாள்— அந்தச் சிறிய ஊசித்துவாரம் வழியாக அவள் உடலே என் உடலுக்குள் கரைந்துவிட்டது போன்ற ஒரு பிரமை.

கன்றிய இடத்தில் வலிபோக, ‘ஸ்பிரிட்’ தோய்ந்த பஞ்சால் அழுத்திக் கசக்கி விட்டாள். —அளவுக்கு அதிகமாகவே சற்றுப் ‘பொருள்’ படும்படியாக அழுத்தியது போன்று இருந்தது எனக்கு.

‘மங் யனவா’ மாத்தயா— புன்னகையோடு இழைந்து வெளிப்பட்டது சங்கீதம்.

போவதாக அவள் கூறினாலும் இன்னும் போகாமலேயே நின்றாள். நான் விடை கொடுக்க வேண்டாமா?

முன்னைவிட என் நாக்கு இப்பொழுது அதிகம் ‘துறுதுறு’த்தது.

‘மிஸி!’

‘ஊம்’

‘ஊசி வலியே தெரியவில்லை.’

‘பென்ஸிலினோடு ‘டிஸ்டில் வாட்ட’ரை கொஞ்சம் அதிகமாகவே கலந்து விட்டேன். அதுதான் வலி தெரிய வில்லை.’

‘இல்லை; நீங்கள் பொய் சொல்லுகிறீர்கள்.’

‘அப்போ உண்மை எது மிஸ்டர்?’

‘உங்கள் இனிமையான தோற்றமும், வசீகரமான புன்னகையும், எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உங்கள் கரங்களுக்கே சொந்தமான மிருதுவான ஸ்பரிசமும் தான் உண்மையான காரணங்கள்.’

அந்த இரவு வேளையில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் சக நோயாளிகளின் தூக்கத்துக்குக் குந்தகம் விளைவிக்காத ஒரு மென்மையான புன்னகையை உதிர்த்தபடி அவள் மெல்ல நகர்கின்றாள்.

இதுவரை கற்பனை உரையாடலில் அவளுடன் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்த நான் தலையசைத்து விடைகொடுக்கின்றேன்.

‘லைட்’ அணைக்கப்படுகின்றது.

அவளுடைய காலணியின் இரகசியமான ஓசை தேய்ந்து மறைகின்றது...

பொழுது விடிகின்றது. மாமூல் பிரகாரம் எல்லாம் தடைபெறுகின்றன.

‘தைட்டியூட்டி’ செய்த கங்காணி தமது கைப்பையைத் தூக்கிக் கொண்டு தப்பினேன் பிழைத்தேன் என்று தடையைக் கட்டுகின்றார்.

இடியப்பம், பிட்டு, அப்பப் பெட்டிகளைக் ‘காவிக்கொண்டு’ சிறுவர்களும், சிறுமியர்களும் ‘வார்ட்றவுண்ட்’ வர ஆரம்பித்து விட்டார்கள்! அவர்கள் ஒவ்வொருவர் கண்

களிலும் மிரட்சி! கங்காணிமாரோ; 'மிஸி' மாரோ தங்களைக் கலைத்து வியாபாரத்தில் மண்ணிழுத்தக் கூடாதே என்று!

பகல் கடமை புரிய வந்த கங்காணிப் பொடியன் தோளுக்கு மேலாகத் தமது கடமை உடுப்பைப் 'பின்னிப்' போட்டுக் கொண்டு, 'வார்ட்கிள்'னுக்குக் கிளம்பி விட்டான். தன்னை ஒரு டாக்டராகவே பாவனை செய்து கொண்டு அந்த 'வார்டில்' நோயாளர்கள் மீது அதிகாரம் செலுத்தவும் அவன் பின்னிற்கவில்லை. (டாக்டர்கள் அங்ஙனம் நடந்து கொள்கின்றார்களாவென்றால் அது வேறு விஷயம்.)

இரவு டியூட்டியில் இருந்த நமது கதாநாயகியான நேஸ்காந்தா மட்டும் இன்னும் 'வார்ட்டை' விட்டு வெளியேறவில்லை.

பகல் 'டியூட்டியை' ஏற்கும் தாதி இன்னும் வராததே அதற்குக் காரணம்.

என் மனத்தில் ஒரு நப்பாசை. பகல் டியூட்டி செய்யும் நேஸுக்கு ஏதாவது ஏற்பட்டு அவள் இன்று 'டியூட்டி'க்கே வராமல் இருந்து விட்டால்.....

என் அந்த அற்ப ஆசையில் இடிவிழ! அதோ 'குட் மோர்னிங்' சொல்லிக்கொண்டு 'பாவைப்பிள்ளை' போன்று அந்தப் புது நேஸ் 'டியூட்டி' ஏற்க வந்துவிட்டாள். ஆஹா என்னை நோக்கி நடந்து வருகின்றாள் அந்த 'நைட் டியூட்டி திருடி' — நேஸ் காந்தா?

வந்து இதோ என் கட்டிலோடு பட்டாற்போல் நிற்கின்றாள்.

பகல் வெளிச்சத்தில் அவள் தோற்றம் ஒளிவு மறைவின்றித் தெரிகின்றது.

இரவில் நித்திரை விழிப்பால் கண்களில் சற்று அதிகமாகவே செவ்வரி படர்ந்திருக்கின்றது.

உதடு என்ற இரு மலரிதழ்கள் இலேசாக விரிகின்றன. 'மங் யனவா' மாத்தயா

அத்தனை நோயாளர்களும் இருக்க அவள் என்னிடம் வந்து விசேடமாகச் சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டது நரம்புகளினூடே சத்துள்ள 'சேலைன்' உணவு பாய்ச்சிய மாதிரி இருந்தது எனக்கு.

தலையசைத்து விடை கொடுக்கின்றேன் நான்.

நா வசைத்து விடை கொடுக்கத்தான் அவளுடைய மொழி என் நாக்கை அறுத்துவிட்டதே!

அவள் தன்னுடைய விடுதிக்குப் போயே விட்டாள். இனி இரவைக்குத் தான் அவள் தரிசனம்.

புதிய தாதி இயந்திரகதியில் கருமமாற்றத் தொடங்கி விட்டாள்.

'தேமா மீற்றர்' வாய்க்குள் திணிக்கப்படுகின்றது. அந்தக் கருவி காட்டிய காய்ச்சலின் அளவு கட்டிலின் தலைமாட்டில் தொங்கிய அட்டையில் குறிக்கப்படுகின்றது.

கட்டிலின் கால்மாட்டில் தொங்கிய 'டீட் மென்ட்ஷீட்' டில் அன்றையத் தேதியும், மற்றும் விபரங்களும் குறிக்கப்படுகின்றன.

அவற்றை அடுத்து அந்தப் பெண்—'வார்ட் கிளார்க்—வருகின்றாள். 'டீட் மென்ட்ஷீட்' டைப் பார்த்துச் சாப்பாடு விபரத்தைச் 'செக்' பண்ணிக் கொண்டு நடக்கின்றாள்.

தள்ளுவண்டியில் காலைச் சாப்பாடு வருகின்றது. ஒரு துண்டுப்பாண், இரண்டு கதலிப்பழம், 1௨ ஆகியவற்றை வினியோகித்துக் கொண்டு கங்காணி அப்பால் செல்கின்றாள்.

அடுத்த தள்ளுவண்டி 'கட கட' சத்தத்துடன் கட்டிலை நோக்கி வருகின்றது. அதைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்த நேஸ் 'ஆறு மணித்தியாலத்துக்கு ஒரு தடவை எடுக்கும்'—கறுப்பும் சிவப்பும் கலந்த (தீனிர சிங்கள வகுப்பு வாதிக்க உஷார்!) (penbritin) 'கப்ளீயூல்' தந்துவிட்டுச் செல்கின்றாள்.

டொக்டரின் 'வார்ட்றவுண்'டுக்கு முன்னால் இப்படிப் பலதரப்பட்ட 'வார்ட்றவுண்'டுகள் இடம் பெறுகின்றன! இத்தனை 'சடங்கு'களை அடுத்து ஒரு புதியவன் வார்டுக்குள் துழைந்தான்.

அவனுடைய தோற்றத்தையும், கையோடு அவன் கொண்டு வந்திருந்த தலையணை 'பிளாஸ்க்' மற்றும் உபகரணங்களைப் பார்த்ததும், அவன் வார்ட்டில் அனுமதிக்கப்பட்ட ஒரு புதிய நோயாளி என்பது இலகுவாக தெரிந்து விடுகின்றது.

என் பக்கத்துக் கட்டில் அவனுக்கு வழங்கப்படுகின்றது.

நல்ல கவர்ச்சியும், எடுப்பும் மிக்க தோற்றம்; முப்பது, முப்பத்திரண்டைத் தாண்டாத பராயம். வந்ததும், வராததுமாக அவனுடைய கண்கள் வார்ட்டை ஒரு 'றவுண்ட்' அடிக் கின்றன. பக்கத்துக் கட்டில்காரனான என்னைக் கண்டதும் அவன் முகத்தில் ஒரு திருப்தி. நல்ல வேளை; அசிங்க மில்லாத ஒரு நோயாளிக்குப் பக்கத்தில் நமக்கு இடம் கிடைத்ததே, என்பதால் ஏற்பட்ட திருப்தியோ என்னவோ?

லோங்சை மாற்றிச் சாரனைக் கட்டிக்கொண்டு அப்பாடா, என்ற பாங்கில் கட்டிலில் அமர்ந்தான் அவன். அமர்ந்தவன் சிகரட் பைக்கற்றை எடுத்து மிக அன்னியோன்னிய பாவனையில் என்னிடம் நீட்டினான். சிகரட்டைப் பெற்றுக்கொண்டேன். "இங்கு புகைப்பதற்கு 'நேஸ்' நம்மை அனுமதிக்க மாட்டான். வாருங்கள் வெளி 'விறாந்தை'க்குச் செல்வோம்" என்று 'வார்ட்' நடைமுறையைக் கூறினேன்.

இருவரும்—வெளி விறாந்தைக்கு வந்து அங்கு கிடந்த ஆசனமொன்றில் அமர்ந்தோம்.

தீக்குச்சியைத் தட்டி சிகரெட்டில் வைத்தான்.

தீ முனையில் எங்கள் நடப்புப் பிறந்தது! அதனால்தான் பின்னால் அது தீயைப் போல சுட்டுக் கொண்டதோ?

சிங்கள 'டயலாக்' பொறிப் பறந்தது.

தூக்கம் கலைந்து விழிப்புற்ற நான், அப்படியே ஆடாமல் அசையாமல் சுற்றுப்புறச் சூழலை நோட்டம்விட்டபடி படுத்துக் கிடந்தேன்.

சந்தேகமில்லை; அவளுடைய குரல்தான்— அவள் தான் நேஸ் காந்தா—பச்சோந்தி!

கூட இழைவது?

சந்தேகமில்லை அவனுடைய குரல்தான்—அவன்தான்— கணேசலிங்கம்— பக்கத்துக் கட்டில் காரன்! தீ முனையில் ஒன்று சேர்ந்த என் புது நண்பன்—சைக்; துரோகி!

காதுவலியாம் காதுவலி! இவனுக்கென்ன காதுவலி? காதல்வலி! இந்த நடு நிசி வேளையில் நேரம் போவதே தெரியாமல் 'மசமச' என்று அவனும், அவளும் மாறி மாறி சிங்களத்தில் பொழிந்து தள்ளுவது காதல்வலி இல்லாமல் வேறு என்ன வலியாம்? நானும் தான் பார்க்கின்றேன் அவன் வந்து சேர்ந்த இந்த ஒரே நாளில் நடக்கின்ற கூத்தை! சொல்லிவைத்தவள் போல் அவள் இவன் கட்டிலுக்கு வருகின்றாள். அவள் வருவதுதான் தாமதம், இந்த நோய்க் கழுதை கட்டிலை விட்டுத் துள்ளிக் குதித்து எழும்புகின்றது. 'வார்ட்' விதியையும் புறக் கணித்து சிகரெட்டையும் மூட்டிக்கொண்டு தனக்குத் தெரிந்த சிங்கள மூட்டையை அணிழ்க்கத் தொடங்கி விடுகின்றது.

தனக்குத் திருமணமாகி இரண்டு குழந்தைகள் வேறு இருக்கின்றது என்று சொன்னானே! இருகுழந்தைகளுக்குத் தந்தை செய்கின்ற 'விளையாட்டா' இது?

அவள் மட்டும் என்ன?

கட்டைப் பிரம்மச்சாரியான நான் இப்படிக் கல்லுப் போல் கிடக்க—

'புள்ள குட்டிக்கார'னான அந்த நோயாளியிடம்— தவறு; பேயாளியிடம்— என்னைப்பார்க்கும் அதே பார்வை; அதே புன்னகை; தழுக்கு! மினுக்கு! சீ. இப்படியும் ஒரு பெண்ணா? ஆண்டவா! உடனடியாக என் மற்றக் காதையும் செவிடாக்கு; ஆனைச்செகுடாக்கு! கூடவே என் கண்களையும் பொட்டையாக்கு! இந்தக் கோரக் காட்சியை என்னால் பார்க்கவும் முடியாது; அவர்கள் பேசுகின்ற அந்தச் சிங்கள 'டயலக்கை' என்னால் கேட்கவும் முடியாது!

எனக்குள் ஒரு தீர்க்கமான முடிவுக்கு வந்து, அலை பாய்ந்த மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டேன்.

விடிந்தது.

கணேசலிங்கம் அர்த்த புஷ்டியோடு என்னைப்பார்த்துச் சிரித்தான்.

நான் சிரிக்கவில்லை.

என்னுடன் பேச எத்தனித்தான்.

நான் பேசவில்லை.

சிகரெட்டை நீட்டினான்.

'காதுவலி தாங்க முடியவில்லை; வேண்டாம்' என்று கூறினேன்.

அவன் மீண்டும் என்னைப் பார்த்து உள்ளர்த்தம் மிக்க சிரிப்பொன்றைச் சிரித்து என்னைக் கொன்றுவிட்டு

அப்பால் சென்றுவிட்டான். நான் 'டிக்கட்டை' வெட்டி விட்டுக்குப்போய் விட்டேன்.

'ஹலோ!'

தெருவால் போய்க் கொண்டிருந்த நான் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பினேன்.

கணைசலிங்கம் நின்று கொண்டிருந்தான்.

'ஹலோ' என்றேன் அசுவாரஸ்யமாக.

'அன்று சொல்லாமல் கொள்ளாமல் ஓடிவந்து விட்டீர்களே'

'அதுவா?...வந்து...உங்களை 'ஒப்பரேஷன்' தியேட்டருக்குக் கொண்டு போனார்கள் அல்லவா? அதன் பின்வார்டுக்கு டொக்டர் வத்தார். மேற்கொண்டு நான் வார்டில் இருக்க வேண்டியதில்லை என்று விட்டுக்குப் போகச் சொல்லிவிட்டார். அதுதான்...' ஒருவாறு சமாளித்தேன்.

'பாவம் அந்தப் பெண் ரொம்பவும் மனமுடைந்து போனாள்' பேச்சை முறித்து திடுதிப்பென்று இப்படிக்கூறி நிறுத்தினான் கணைசலிங்கம்.

'எந்தப் பெண்?'

'அவள்தான் நம் வார்டில், 'டைட்டியூட்டி' செய்த நேஸ் காந்தா'

'ஏன்? அவளுக்கென்ன?'— பொய்யான ஓர் ஆர்வத்தோடு கேட்டுவைத்தேன்.

'ஏற்கனவேயே அவளை எனக்குத் தெரியும். பக்கத்துக் கட்டில்களில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த நீங்களும், நானும் சினேகம் என்றதும் அவள் என்ன கூறினாள் தெரியுமா?'

'என்ன கூறினாள்?'

‘உங்கள் சினேகிதரை நான் மிகவும் நேசிக்கின்றேன். அவரை என் வாழ்வோடு பிணைத்துக் கொள்ள விரும்புகின்றேன். பாஷை புரியாததால் என் உள்ளக் கிடக்கையை விரிவாக எடுத்துக்கூறி அவர் ஒப்புதலைப் பெற இயலாமல் கஷ்டப்படுகின்றேன். தயவு செய்து நீங்கள் இந்த முயற்சியில் கொஞ்சம் அக்கறைகாட்ட வேண்டும்’ என்று இரவு இரவாக என்னைத் தூங்கவும் விடாமல் என் உயிரை எடுத்து விட்டாள்!’—கணேசலிங்கம் நிதானமாகக் கூறி முடித்தான்.

இரண்டு லட்சத்து நாற்பதினாயிரம் மைல்களுக்கப்பாலுள்ள சந்திரத் தரையில், பாதுகாப்பான உடுப்பு ஏதுமின்றி இறக்கிவிட்டது போன்ற மூச்சுத்திணறல் ஏற்பட்டது எனக்கு!

சிகரெட்டை நீட்டினான் கணேசலிங்கம்.

தீ முனையில் இணைந்தோம் இருவரும்! □

மாதொருபாகன்

ஆண், பெண்ணாக மாறுவது, பெண் ஆணாக மாறுவது போன்ற ஜாலவித்தைகளை சினிமாவிலும், நாடகத்திலும் தான் நாம் பார்க்கக் கூடியதாக இருந்தது ஒப்பனை மூலம்.

ஆனால் இப்பொழுதோ காலத்தின் போக்கும், இயற்கையின் நியதியும் தலைகீழாக மாறி, மனிதனின் நிஜவாழ்க்கையிலேயும் அந்த அதிசயம் நிகழத் தலைப்பட்டிருக்கின்றது.

திடீரென்று, ஆண் பெண்ணாகவும் பெண் ஆணாகவும் மாறிவிடுவது சர்வசாதாரணமாய் நிகழ்ந்திருக்கின்றது. பத்திரிகை வாயிலாக இந்தப் 'பிறவி மாற்ற' விநோதத்தைக் கண்டு வியப்புறுகின்றோம் நாம்.

ஆனால் காத்தானைப் பொறுத்தமட்டில் நிலமை முற்றிலும் வேறு! அவனை எந்தச் சினிமா—நாடக ஒப்பனைக் காரர்களாவது தங்கள் கைவண்ணத்தால் 'பெண்ணாக' மாற்றிவிடவில்லை. அல்லது தற்போது ஏற்பட்டிருக்கும் இயற்கைக் கூத்தினாலாவது அவன் பெண்ணாக மாறிவிடவில்லை.

ஆனாலும்—

அவன் 'பெண்!'

உருவத்தில் சந்தேகமற அவன் கட்டுமஸ்தான ஆணாக இருந்தாலும், உள்ளத்தில் சந்தேகமற அவன் கட்டுக்குலையாத 'பெண்!' அவன் உடுத்தியிருந்த பதினாறு முழச் சேலையும், அவனிடத்திலிருந்த 'அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பும்' அதை நிரூபணம் செய்தன.

கிராமத்தின் கடைக் கோடியில் அதோ தெரிகின்றதே அதுதான் காத்தானின் அரண்மனை— குடிசை! நேரம் இப்பொழுது மாலை 6 மணியாகி விட்டதால் அவனை நாம் நிச்சயம் அங்கு சந்திக்க முடியும்.

‘மினுக் மினுக்’ கென்று ஒளியை உமிழும் அந்த மண் ணெண்ணெய் விளக்கைக் கொண்டு அவனுடைய நடமாட்டத்தை நாம் ஓரளவு அவதானிக்க முடியும்.

பெண்மைக்குரிய சாயலோடு அவன் வீட்டைக் கூட்டி விளக்கேற்றிச் சற்று நேரம்தான் ஆகின்றது.

வீட்டு மூலைக்குள் ‘திருகணி’யிலிருந்த பானையிலிருந்து இரண்டு சிறங்கைக் கூப்பன் அரிசியை எடுத்துச் சளகில் போடுகின்றான். அந்த அரிசியில் கிடந்த நெல்லை, லாகவமாக அவனுடைய விரல்கள் பொறுக்கி எடுக்கின்றன அப்படிப் பொறுக்கிய நெல்லை வாயில் போட்டுக் கொறித்துக் கொண்டு கிணற்றடிக்குச் செல்கிறான். சளகிலிருந்து அரிசி, ‘அரிக்கு மிலை’க்கு மாறுகின்றது. தண்ணீரை ஊற்றிக் கையால் ‘கிளைந்து’ ‘களனித் தண்ணியை பக்கத்தில் நின்ற வாழையின் அடியில் ஊற்றுக்கின்றான். தண்ணீரை ஊற்றிய அந்த இடத்திலிருந்து ஒரு நாக்கிளிப் புழு ‘வால்புழுப்’ போன்ற தன் உடலைச் சுண்டிச் சுண்டி மேலே வர முயற்சிக்கின்றது.

பக்குவமாக அரிசி அரிக்கப்பட்டு உலைப்பானைக்குள் ஏறுகின்றது. பன்னாடையும் பானையும் உக்கி இறந்த தென்னோலையும் அடுப்புக்கு இரையாகின்றன.

உலைப்பானை ‘மல மல’ வென்று கொதிக்கின்றது. காத்தானின் காய்ந்த உள்ளமும் அப்படித்தான் கொதித்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அவன் கண்கள் அப்படிப் பஞ்சடைய நியாயமில்லை.

சோறு புழுங்கு மட்டும் கறியை ஒழுங்கு பண்ணுவதில் ஈடுபடுகின்றான் காத்தான். கறியென்றால் கோழி கோவா

கரட் அல்ல; வம்மிக்கேணி மாரியம்மன் கோவிலடியில் பிடுங்கிய திராய்க்குஞ்சும், ஆரப்பற்றைத் தீர்வையில் மூன்று காசுக்கு வாங்கிய கொய்க்குஞ்சும்தான் அவனுடைய அறுசுவைப் பதார்த்தம்.

திராயை சுளகில் கொட்டித் தெரிந்து வைத்து விட்டு கொய்க் கோர்வையுடன் 'அருவாமனை'யில் குந்துகின்றான் காத்தான். புழுகு புழுகாகமீன் அறுக்கப்படுகின்றது. மீனைக் கழுவி வெடுக்குத் தண்ணியைப் பக்கத்தில் நின்ற தென்னம் புள்ளையின் அடியில் இறைத்து விட்டு மீண்டும் அடுப்படிக்கு வருகின்றான் காத்தான்.

இதற்குள் சோறு அமுண்டு விடுகின்றது. சோற்றுக் குடுக்கையை அடுப்பில் இருந்து இறக்கி வைத்து விட்டு கறிச்சட்டியை ஏற்றுக்கின்றான். ஒரு நொடியில் கொய்த் தலையும் திராயும் சேர்ந்து அற்புதமான சுண்டலாக மாறுகின்றன.

மீதி மீன் புழுகுகளை புளியங்காய் பச்சைகொச்சிக்காய் தேங்காய்பால் உப்பு விட்டு ஆணம் காய்ச்சுகின்றான்.

அப்பாடா! அரை மணித்தியாலத்தில் அற்புதமான சோறும் கறியும் தயாராகி விட்டன.

சமைத்த களைப்பை அகற்ற ஒரு வாய்க்கு வெற்றிலை போட்டுக்கொண்டுசற்று ஆறுதல் எடுக்கின்றான் காத்தான்.

மணி ஏழாகின்றது!

இனிக் குளித்து விட்டு சாப்பிடவேண்டியது தான்

அதன் பின்?

அஃதா!

இருளோடு இருளாக ஓர் உருவம் ஆரப்பற்றைச் சுவக் காலையை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றது.

அசப்பில் பார்க்கும் பொழுது அசல் பெண் போல அந்த உருவம் தோன்றினாலும் அது நமது காத்தான் தான்!

பதினாறு முழ வெள்ளைச் சேலையை இடுப்பில் சுற்றி அதன் ஒரு தலைப்பை பெண்கள் போல் தோளில் போட்டுக் கொண்டு கொண்டைக் கட்டு சகிதம் கிலாவிக்கிலாவி அவன் அந்த இருட்டு வேளையில் போவதைப் பார்க்கும் போது நமக்கு விசித்திரமாக இருக்கின்றது.

சுடலையை நோக்கி அவன் வெறிபிடித்தவன் போல போகக் காரணம்?

இன்னும் சற்று நேரத்தில் தெரிந்து விடும்.

ஆரைப்பற்றைச் சவக்காட்டில் சாகாவரம் பெற்றது போல் தலைக் கனத்தோடு நிற்கும் ஆலமரம் இடுகாட்டின் பயங்கரத் தோற்றத்திற்கு மேலும் அணி செய்கின்றது. அந்த அலங்காரம் போதாதென்று காற்று வேறு சேர்ந்து கொள்ளுகின்றது. அப்பொழுது வீசிய ஒரு சுழிக்காற்றின் வேகத்தில் அந்த ஆலமரத்தின் கிளைகள் ஆடிய ஆட்டத்தைப் பார்க்கும் பொழுது ஓர் அரக்கன் சன்னதம் கொண்டு பேய் ஆட்டம் ஆடுவது போல் தோன்றியது.

கிட்டத்தட்ட அதே பயங்கர ஆவேசத்தோடு காத்தான் நடந்து கொண்டிருந்தான். அவனது நடையில் தோன்றிய வேகத்தைப் பார்க்கும் பொழுது அப்போது வீசிக்கொண்டிருந்த சுழிக்காற்று வெறும் சூனிய வெளியில் மட்டுமின்றி அவனுடைய உள்ளத்திலும் சுழன்றடிப்பதுபோல் இருந்தது.

இருளின் கோரம்; இடுகாட்டின் பயங்கரம்; எக்காளமிட்டு படபடத்த ஆலமரம்; எதிர்ப்பட்ட சவக்குழி இவை ஒன்றாலும் காசுபதியை பயங்காட்ட முடியவில்லை. ஏவிவிட்ட 'பில்லி' போல் அவன் முன்னேறினான்.

அப்படி முன்னேறிய அவன் கால்கள் குறிப்பிட்ட ஒரு சவக்குழியை நெருங்கியதும் தளர்ச்சியுற்றன. அந்தச்

சவக்குழிக்கு அருகில் அமர்ந்தவன் தலைகுப்புற விழுந்து விக்கி விக்கி கேவிக் கேவி அழத் தொடங்கி விட்டான். அவனுடைய இரண்டு கைகளும் அந்த சவக்குழி மணலை வறுகி வறுகிப் பிராண்டின.

அவனுடைய பிதற்றல்- புலம்பலிலிருந்து அவனுடைய வாழ்வில் ஒரு பகுதி மர்மம் நமக்கு வெளிச்சமாகின்றது. அந்த ஒரு மர்மம் அப்படி ஒன்றும் புதுமையானது அல்ல. காரணம் காதல் விவகாரம்தான். அந்தக் காதல் தோல்வியில் முகிழ்ந்த தற்கொலை விவகாரம் தான்!

கண்ணகிக்கும் காத்தானுக்கும் ஒரு காலத்தில் முகிழ்ந்த காதலின்போது அவர்கள் மத்தியில் ஊற்றெடுத்துப் பாய்ந்த அன்பு வெள்ளத்தைத் திசை திருப்பத்தக்க எதிர்ப்பு மழை பெய்தது. கண்ணகியால் அந்த எதிர்ப்பு மழையைச் சமாளிக்க முடியாது போய்விட்டது. செத்து விட்டாள்! அவளுக்குத் தெரிந்த சரியான முடிவு அது!

‘நீங்கள் வாழ்வதன் மூலம் தான் என்றினைவு இந்த உலகைவிட்டு என்றும் நீங்காது இருக்கும்’ என்ற கண்ணகியின் கடைசிக் கட்டளைக்குச் செவிசாய்த்ததால் தான் இன்றும் உயிர் வாழுகின்றான் காத்தான்.

அப்படி உயிர் வாழும் காத்தான் சதா ஒவ்வொரு நாளும் இரவு வேளையில் சவக்காடு சென்று சாந்தி பெற்று வருகின்றான்.

ஆனால் அவன் வாழ்வில் பொதிந்துள்ள மறுபகுதி மர்மம் அழகான ஆணாகப் பிறந்து பெண்போல வாழும் இரகசியம் இன்னும் யாருக்கும் தெரியாது.

ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு காரணத்தைக் கற்பிக்கின்றார்கள்.

‘அது இயற்கையின் தன்மை’ என்று இயற்கை வல்லுனர்களும், ‘அவன் தாய் அவனை அப்படிச் சீலைக்குள்

வைத்து வளர்த்து விட்டாள்' என்று சில பெத்தாமார்களும், 'ஆண் கரு—பெண் கரு கூட்டுச் சேர்க்கையில் பெண்கரு சற்றுக் கூடிவிட்டது' என்று சில உடற்கூற்று மேதைகளும், அவன் கருவிவீருக்கும் போதோ அல்லது சிறு பிள்ளையாக இருக்கும் போதோ ஏதாவது திடீர் அதிர்ச்சியோ சிக்கலோ ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று சில உளநூல் அறிஞர்களும் காத்தானின் பெண் தோற்றத்துக்குக் காரணம் கற்பிக்கின்றார்கள்.

ஆனால் உண்மை?

எல்லாருக்கும் பிரச்சினையாக இருந்தகாத்தான் அந்தப் பிரச்சினை அவிழ்க்கப்பட முன்னரே ஒருநாள் செத்து விட்டான். அவன் பெண் கோலம் போட்ட மர்மமும் அவனுடனேயே செத்து விட்டது!

காதலிக்காக ஒரு சக்கரவர்த்தி உலகமே அதிசயிக்கும் தாஜ்மகாலைக் கட்டுவித்தான். அதே காதலிக்காக இன்னும் ஒரு வேந்தன் ஒப்பற்ற மணி முடியைத் தூக்கி எறிந்தான். காதலியின் கடைக்கண் நோக்குக்காக எத்தனையோ சாம்ராஜ்யங்கள் தூள் தூளாகி உள்ளன. கவி அரசர் பாரதியார்கூட 'காற்றிலேறி அவ்விண்ணையும் சாடுவோம் காதற் பெண்ணின் கடைக்கண் பார்வையில்' என்றார்.

ஆனால் காத்தான்?

இத்தனை கவி மன்னர் புவி மன்னருக்கெல்லாம் ஒருபடி மேலே சென்று தன் காதலியை தன்னுள்ளே இரண்டறக் கலக்கச் செய்து அவளாகவே அவன் ஏன் மாறியிருக்கக் கூடாது?

இறைவனாற் கூட சக்திக்குத் தன் உடம்பில் ஒரு பாதியை மட்டும்தான் கொடுத்து மாதொரு பாகனாக முடிந்தது.

காத்தான் தன்னை முழுமையாக 'அவளாக' மாற்றிக் கொண்டதன் மூலம் ஏன் இறைவனையே ஒருபடி மிஞ்சியிருக்கக் கூடாது! □

யா

‘தாய் போன்றவன் கலைஞன். எப்படி ஓர் அன்னை தன் குழந்தைக்குப் பாலூட்டும் போது, அந்தக் குழந்தையை வளர்ப்பதோடு நிற்காமல் தானும் வளர்கின்றாளோ, அதே போன்ற சித்து வேலை செய்பவன் கலைஞன்; தன் கலை ஞானத்தால் இரசிகப் பெருமக்களின் உள்ளங்களை வளர்ப்பதோடு அந்த இன்பத்தில், அந்த இலாகிரியில் தானும் வளர்கின்றான் அவன்!’

ஒரு பிரபல சினிமா நடிகனிடம் ஒரு பத்திரிகையின் சினிமாப் பகுதி நிருபர் கேட்ட கேள்வியொன்றுக்கு அவன் சிந்திய மணிமொழி இது.

பூமணியின் பூவுடல் ஒரு தடவை சிலிர்த்துக் கொண்டது! பேட்டி முழுவதையும் அவள் படிக்கவில்லை. எல்லாவற்றையும் மறைத்துக் கொண்டு, தான் மட்டும் பூதாகாரமாக நின்று ஆட்சி செய்தது பேட்டிக் கட்டுரையின் அந்தப் பகுதி. அதிலும் அந்த ஒரு ‘வரி’யோ, பூதாகாரமே விஸ்வரூபம் எடுத்தால் எப்படி இருக்குமோ, அப்படித் தோற்றம் தந்து அவள் நெஞ்சை அடைத்துக்கொண்டு ஆட்சி புரிந்தது.

‘—எப்படி ஓர் அன்னை தன் குழந்தைக்குப் பாலூட்டும் போது அந்தக் குழந்தையை வளர்ப்பதோடு நிற்காமல் தானும் வளர்கின்றாளோ—’

பூமணியின் நெஞ்சை அடைத்த அந்த விஸ்வரூபி அது தான்! பூரணப்படாமல் நின்ற அந்த வாக்கியத் தொடர்

விஸ்வரூபம் கொண்டு நெஞ்சை அடைத்ததோடு நிற்காமல், ஒலி அவதாரம் எடுத்தும் அவள் செவியை மந்தமாக்கியது.

‘—எப்படி ஓர் அன்னை தன் குழந்தைக்குப் பாலூட்டும் போது அந்தக் குழந்தையை வளர்ப்பதோடு நிற்காமல் தானும் வளர்கின்றாளோ—’

திரும்பத் திரும்ப அது போட்ட பேய்க் கூச்சலில் பூமணிக்குப் பொறி கலங்கியது. அந்தக் கலக்கம் தெளிவுறாமல் அப்படியே இருந்தால், அப்பொழுது பிரசவமான தாறு மாறான அவளுடைய சிந்தனைத் துளிகளையிட்டு யாரும் கவலை கொள்ளவோ, பொருட்படுத்தவோ வேண்டியிருக்காது. கலக்கமும், தெளிவும் அற்பாயுசு வரத்தோடு பிறந்தவையாதலால், ஒன்றின் மரிப்பில் ஒன்று ஜெனிப்பதும், ஒன்றின் ஜெனிப்பில் ஒன்று மரிப்பதும் நியதியாகி அந்த நியதியுள் பூமணியையும் அணைத்துக் கொண்டதில் வியப்பில்லை!

கலக்கத்தின் கழுத்தில் பாசக்கயிறு விழ, ‘குவா குவா’ என வீரிட்டுக் கொண்டு தெளிவுக் குழந்தை ஜெனனமாகியது.

‘—அப்படியானால் வளர்ச்சியே அற்ற வெறும் ஜடம் தானா நான்? ஜடப்பொருள்களின் பட்டியலில் சேரும் பாறைகளுக்கும், மலைகளுக்கும் கூட வளர்ச்சி இருப்பதாக நிலவியல் கூறும்போது, அந்த ஜடத்தோடுகூட என்னை இனம் சேர்க்க முடியாது போகின்றதே! அப்படியானால் நான் யார்? நான் எது? அழிகின்ற தகுதி பெற்ற பிணமா? பிணமுகூடப் புழுவுக்கும், கழுகுக்கும், உணவாகும் போது யாருக்கும் எதற்கும் உதவாத என்னை எந்த வர்க்கத்தில் சேர்ப்பது? எந்த நாமகரணத்தால் என்னை அழைப்பது?’

‘மலடி!’

‘ஆகா! எவ்வளவு பொருத்தமான சொல். தமிழ், ஆற்றலும், அழகும், வலுவும், வளமுமுடைய ஒரு மொழிதான்

என்பதற்கு எந்த இலக்கியத்தையும், இலக்கணத்தையும் துருவ வேண்டாம். ஜடத்தோடும் பிணத்தோடும் கூட ஒப்பிட முடியாத என்போன்ற 'பாம்' ஜன்மங்களை மிகப் பொருத்தமாகவும், திருத்தமாகவும் கூப்பிடுவதற்கு அதனிடம் சொல் இருப்பதொன்றே போதுமானது!...'—மலடி!

“பூ! மணி என்னென்று தெரியுமா இப்போது? நீ புறப் படுவதற்குள் 'நியூஸ்' ஓடிவிடப் போகிறது. கெதிபண்ணிப் புறப்படு”

தியாகராஜா வந்துவிட்டான். கூடவே அவனுடைய தனிச்சொத்துக்களான அவசரமும், கிண்டலும் அவனையும் முந்திக் கொண்டு படியேறிவிட்டன.

வீட்டில் ஒருத்தி இருக்கின்றாள்; அவளுடைய உள்ளம் பாழடைந்து வெறிச்சோடிக் கிடக்கின்றது; ஒழுங்காக வைக்கப்பட்டிருக்கும் புத்தகங்களையும், தினசரிகளையும், வீட்டுத் தளபாடச் சாமான்களையும் குழப்பியடித்து, அவற்றிற்கு 'உயிர்' ஊட்ட ஒரு 'தெய்வம்' இல்லை என்ற இப்படியான 'சீரியஸ் மேட்டர்' பற்றியெல்லாம் தியாகராஜாவுக்குக் கவலையில்லை. அவன் கவலை முழுவதும் அவனுடைய உத்தியோகத்திலும், மேற்படிப்பு விஷயத்திலும், முடிந்த போதெல்லாம் பூமணியை வம்புக்கிழுத்து முஸ்பாத்தி பண்ணுவதிலும், அப்பொழுதும் நேரம் மீந்தால் 'இங்கிலீஷ்' படம் பார்ப்பதிலும், புதிதாக வாங்கிய தன்னுடைய காரை அலுங்காமல் நலுங்காமல் ஓட்டுவதிலுமே மண்டிக் கிடக்கும்.

பூமணி எழுந்து இயந்திரம் போல் இயங்கினாள். பாம்பின் கால் பாம்பறியும் என்பது போல் பூமணியின் இயந்திர இயக்கத்தின் காரணத்தை அந்த இயந்திர மனிதன் உணர்ந்து கொண்டதற்குக் காரணம், அனுபவம்! எட்டு வருடத் தாம்பத்திய வாழ்வில் தாய்மை அந்தஸ்துப் பூமணிக்குக் கிடைக்காத காரணத்தால் அவள் படும்

வேதனையில் தன்னையும் கரைத்துக் கொள்ள அவனுக்குப் பொழுது இல்லாது போனாலும், அவளைக் கரைவதினின்றும் தடுப்பதற்கு அகப்படும் தருணங்களை உபயோகப்படுத்துவதில் அவன் பின் நிற்பதில்லை. அவனுடைய எண்ணங்களும், செயல்களும் எவ்வெவற்றிலெல்லாமோ மண்டிக் கிடந்தாலும், முடிந்தவரை பூமணிக்கு ஏற்படும்— ஏற்பட்டு விட்டதாகவே அண்ணளவாக அவளால் முடிவாகி விட்ட அவளுடைய சூனிய வாழ்க்கைக்கு உயிரூட்ட அவன் சோம்பி விடுவதேயில்லை!

“பூ!”

“.....”

“பூஊ!”

“ஊம்”

“என்ன இன்று வழக்கத்தைவிட ‘ஞானம்’ சற்று அதிகமாகவே ஏறியிருக்கின்றது! எந்தப் ‘போதி’ நிழலில் இன்று இருந்து தொலைத்தாய்?”

“சினிமாப் புத்தகம் ஒன்றில் ஒரு ‘பேட்டி’ படித்தேன்!”

“ஹஃஹா! சிறுகதைகளும் நாவல்களும் தான் உனக்கு ‘ஞான’த்தைப் போதிக்கின்றனவே என்று அந்தப் ‘பிரசார’ இலக்கியங்களை வாங்குவதை நிறுத்தி, பொழுதுபோக்கு இலக்கியமாம் சினிமாச் சஞ்சிகையை வாங்கித் தந்தால் அது கூடவா இப்போது ஞானோபதேசத்தில் இறங்கிவிட்டது! சேச்சே! உலகில் எந்தப் புத்தகத்தையுமே நம்ப முடியவில்லை. சரி சரி, பேட்டியில் என்ன பிதற்றியிருக்கின்றது?”

“ஒரு தாயானவள் பாலூட்டும்போது குழந்தை மட்டும் வளர்வதில்லையாம்; கூடவே அவளும் வளர்கின்றாளாம்?”

பூமணியின் இந்தப் பதிலைக் கேட்டுக் கடகடவென்று நகைத்தான் தியாகராஜர்.

“உங்களுக்கு எல்லாமே பகிடிதான்.”

“நல்லதொரு ஜோக்கைக் கேட்கும் போது சிரிக்காமல் வேறு என்ன செய்வது?”

“அப்படி என்ன நகைச்சுவையை இதில் கண்டீர்கள்?”

“இல்லை; பாலூட்டுவதன் மூலம்தான் பெண் வளர்கிறாளென்றால், கல்யாணம் முடியாத பெண்களின் கதி என்ன என்று ஒரு கணம் நினைத்துப் பார்த்தேன். சிரிப்பு வந்துவிட்டது.”

கணவனுடைய சாதுரியமான இந்தப் பேச்சினால் பூமணிக்கும் சிரிப்பு வந்துவிட்டது. ‘கலகல’வென்று உடல் குலுங்கச் சிரித்துவிட்டாள்.

“ஜோக் எப்படி இருக்கிறது பூ? சரியாக உன்னைப் போல் இல்லை?”

“இந்த ஜோக்கும், பேச்சுகளும் தானே என் கவலையை இரட்டிப்பாக்குகின்றன”

“அப்போது நான் ஊமையாகி விட்டா?”

“உங்கள் வாயைப் பொத்தி, உங்களை ஊமையாக்கி, உங்கள் பகிடிப் பேச்சிலிருந்து என்னை விடுவிக்கத்தானே ஒரு ஜூனியர் ‘ராஜா’ எனக்குக் கிடைக்க மாட்டேன் என்கிறான்”

“இந்தா பூ! இன்றைய பேப்பரில் ஒரு நியூஸ். அதைப் படித்ததும் அமெரிக்கக் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டு தாபனத்தின் மீது எனக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாய் வந்தது.”—பழைய ‘பாட்டை’யில் அடியெடுத்து வைக்க ஆரம்பித்த பூமணியின் சிந்தனையை ஈர்ப்பதற்காகப் பத்திரிகைச் செய்தியைத் துணைக்கழைத்தான் தியாகராஜா.

“அப்படி எனக்கு ஆத்திர மூட்டும்படியாக அந்தச் செய்தியில் என்ன எழுதியிருந்தது தெரியுமா? ஜனத் தொகையை மட்டுப்படுத்தி உலகைக் காப்பாற்ற அமெரிக்க

ஜனாதிபதி ஜோன்ஸன் பாடுபட்டாராம். அந்தச் 'சாதனை' யைப் பாராட்டுமுகமாக அவரைப் பரிசளித்துக் கௌரவிக்க அமெரிக்கக் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டு ஸ்தாபனம் முன்வந்திருக்கின்றதாம். இத்தனைக்கும் ஜனாதிபதி ஜோன்ஸனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள்! என்ன அக்கிரமம் இது! நியாயமாகப் பார்க்கப்போனால் அந்தப் பரிசுக்கும் பாராட்டுக்கும் உரிமையுடையவர்கள் நீயும் நானும்தான்! நமக்கு வில்லனாக முளைத்த இந்த ஜனாதிபதியையும், அந்த வில்லனுக்கு விருதளிக்க முன் வந்த ஸ்தாபனத்தையும் என்ன செய்தால் தரும்! இதையிட்டு நான் சும்மா இருப்பதாக உத்தேசமில்லை. இங்குள்ள அமெரிக்கத் தூதரகத்தோடு தொடர்புகொண்டு ஒரு பெரிய ஆர்ப்பாட்டத்தையே நடத்தப் போகின்றேன். ஆர்ப்பாட ஊர்வலத்தின் முன்னணியில் உன்னைத்தான் நிறுத்தவும் உத்தேசித்தருக்கின்றேன்!''

“போதுமா, இன்னமும் ஏதாவது திட்டங்களும் உண்டா?”— கணவனின் பேச்சை அங்கீகரிக்காதவர் போல் ஒரு பொய்க் கோபத்தோடு கேட்டாள் பூமணி.

“போதும் போதும். இனித் தாங்காது. இதோ உன் ‘டேஸ்ட்’ கடையும் வந்துவிட்டது” என்று கிழங்குப் பொரியல் கடைக்குச் சமீபமாகக் காரை நிறுத்தினான் தியாகராஜர்.

கொச்சிக்காய்த் தூளும், உப்பும்த் எலுமிச்சம்பழச் சாறும் கலந்தகிழங்குப் பொரியல் சுருள் ஒன்றும், அதே அனுமானம் கலந்த பருப்புச் சுருள் ஒன்றும் இறால் வடைப் பொட்டணம் ஒன்றும் கைமாறின.

வாயை ஆட்டாமல் படம் பார்ப்பதென்றால் பூமணிக்குப் ‘பத்தியப்’ படாத ஒன்று! வள்ளிசாக மூன்று பொட்டலங்களையும் காலியாக்கிக் கொண்டு தியேட்டரிலிருந்து வெளியேறினார்கள் இருவரும்.

அன்று அவர்கள் பார்த்த ஆங்கிலப் படத்திலிருந்து பூமணியைப் பிழிந்தெடுப்பதற்கு நிறையச் 'சரக்கு' இருந்தது தியாகராஜாவுக்கு வசதியாகி விட்டது. வழியெல்லாம் அவளைக் கிண்டல் செய்யத் தொடங்கி விட்டான்.

“பூ! என்ன சொல்கின்றாய் படத்தைப் பற்றி? ஏதோ நமக்காகவே பிடிக்கப்பட்ட படம் போல இல்லை?”

“புத்தகங்களும், பத்திரிகைகளும், சில மணி நேரம் வரை என்னைப் பழி வாங்கின. இப்போது அந்தப் பணியில் சினிமாக்களும் இறங்கி விட்டன. உலகமே எனக்கு எதிராகப் போர்க் கொடி உயர்த்தியிருப்பதுபோல் படுகின்றது எனக்கு! இனிப் படமும் வேண்டாம்; பத்திரிகையும் வேண்டாம்!”—வேதாளம் பழையபடி முருங்கையில் ஏறிக் கொண்டது.

‘உன் கணிப்பே தவறு. பூ! அந்தப் படம் ‘நம் போன்ற வர்களுக்கு’ வாழ்க்கையில் எவ்வளவு நம்பிக்கையை ஊட்டுகின்றது என்பதைக் கொஞ்சம் பொறுமையோடு சிந்தித்துப் பார்த்தாயா?’

சற்று முன் பார்த்த அந்த ஆங்கிலப் படத்தின் முக்கிய கட்டம் பூமணியின் நெஞ்சத்திரையை ஆக்கிரமித்தது.

மலடாக இருந்த ஒரு குடும்பப் பெண்ணுக்கு நவீன விஞ்ஞானக் கலையின் அபார சாதனையின் பெறுபேறாய் செய்கை முறையில் கருத்தரிக்க வைக்கும் பிரயத்தனத்தில் விஞ்ஞானம் வாகை சூடுகின்றது!

பூமணி தன் கணவனுடைய முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“மலடி என்ற ஓர் இனமே உலகில் இனி இருக்க முடியாதென்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறாயா பூ?”

தெளிவும், கலக்கமும் பூமணியின் உள்ளத்தில் ஜெனித்தல்—மரித்தல் தொழில்களை மாறி மாறிச் செய்து கொண்டிருந்தன!

தம்பதி இருவரும் அன்று 'கண்வளர்' ஏனோ நீண்ட நேரம் எடுத்தது!...

பூமணியின் வீட்டு மதிலோரம் நின்ற ரோஜாச் செடி பூத்துக் குலுங்கியது. அந்தப் புதிய மலர்களிலெல்லாம் என்றுமில்லாததோர் உயிர்த் துடிப்பு மதர்ப்பு; வாளிப்பு!

“அமெரிக்கக் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டு ஸ்தாபனத்துக் கெதிராக நீங்கள் தொடரவிருந்த போராட்டம் என்ன வாயிற்று?”— நாணக் கலவையில் தோய்ந்த சிரிப்போடு கேட்டாள் பூமணி. அவள் குரலிலும் நல்ல தெளிவு! ஒன்று சொல்ல வேண்டும்: இப்பொழுதெல்லாம் பூமணியின் உள்ளத் தில்கலக்கம் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. அது முற்றாக மரித்துவிட்டது. எங்கும் எதிலும் எப்போதும் தெளிவு தான்!

“போராட்டமா? அதை வாபஸ் பெறுவதைவிட வேறு வழியில்லை எனக்கு. நீதான் எல்லாவற்றையும் குட்டிச் சுவராக்கிவிட்டாயே!”

“நானா? நீங்களா?”— கன்னங்களில் சிவப்பேறக் கேட்டாள் பூமணி.

“இதற்கு அவசியம் பதில் தெரிந்து கொண்டால்தான் என்னை நீ விடுவாயா”- அவன் கேட்ட பாங்கும், கேட்டு விட்டு அவளை அவன் பார்த்த பார்வையும் சிவப்பேறிய அவள் கன்னத்தில் மேலும் திட்டுத் திட்டாய்ச் சிவப்பை அப்பின!

கடந்த எட்டு வருட தாம்பத்திய வாழ்வில் இல்லாத நம்பிக்கையும் பிடிப்பும் அர்த்தமும் இப்பொழுது ஒன்றாய் வந்து முகாமிட்டுக் கொண்டன அந்தப் பழைய தம்பதியிடம்!

கார் டிக்கியைத் திறந்து பார்த்ததும் பூமணி அப்படியே அசந்துவிட்டாள். ‘இப்படியும் ஓர் அன்பா?’ என்று அவள் உருகிவிட்டாள்.

“என்ன பூமணி அப்படியே சிலை அவதாரம் எடுத்து விட்டாய்!”

“உங்களுக்குத்தான் அரசாங்கத்தில் நல்ல உத்தியோகம் கிடைத்திருக்கின்றதே. அது போதாதென்று இப்படியியாபாரத்திலும் இறங்கிவிட்டீர்களே! அதிலும் குரும்பையியாபாரம்!”

‘டிக்கி’ நிறையக் குரும்பைக் குலையையும், தென்னங் குருத்தையும் திணித்துத் திணித்துக்கொண்டு வந்து சேர்த்திருந்தான் தியாகராஜா, அந்தக் குவியலைப் பார்த்து விட்டே அப்படிக்கேட்டு வைத்தாள் பூமணி.

“ஒரு வருடமா ரெண்டு வருடமா? எட்டு வருடங்களுக்குப்பிறகு நீ...நீ...”

“ஏன் தயங்கிக் கொண்டு நிற்கிறீர்கள். சொல்ல வந்ததை அப்படியே சொல்லி விடுவதுதானே.”

“நீ...நீ...இல்லை இல்லை! நான் தந்தை ஸ்தானத்தை அடைந்திருக்கின்றேன். அந்த மகிழ்ச்சியை அமோகமாகக் கொண்டாட வேண்டாமா?”

“அதற்கு இப்படியா மரத்தோடு பிய்த்துக் கொண்டு வந்து கொண்டாடுவது?”

“ஏன் கொண்டாடக் கூடாது? என் ‘மிஸிஸ்’ ஆசைப்பட்டுக்கேட்டதை நான் அப்படித்தான் அதிகமாகக் கொண்டு வந்து குவிப்பேன்.

“உங்கள் ‘மிஸிஸ்’ யானையா என்ன; இத்தனையையும் ‘மசமச’ வென்று தின்பதற்கு!”

“உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது பூ. ‘இப்படியான நேரத்தில்’ ஒரு பெண் ஆசைப்பட்டுக் கேட்பதை அவள் சலிக்குமட்டும் வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டியது ஒரு கணவனுடைய கடன்! ஆசைப்பட்டதை ஆசை தீருமட்டும் தின்று தீர்க்காவிட்டால், பிறக்கும் குழந்தைக்குக் காதால் ஓடுவதாக

ஐதீகம்! இதெல்லாம் உனக்கு எங்கே தெரிகிறது? நீதான் தலைப் புள்ளைக்காரியாயிற்றே! போயும் போயும் தென்னங் குருத்து மீதும் 'நசவிக் குரும்பை' மீதும் தானா உனக்கு 'யா' பிறந்திருக்க வேண்டும்?" — மனைவியை வேண்டிய மட்டும் கிண்டல் செய்தான் தியாகராஜா.

“பிள்ளை பெறுமட்டும் உங்களிடம் ஏதாவது கேட்கிறேனா பாருங்கள்!” என்று சொன்னவள் தன் 'கெலி' அடங்குமட்டும் தென்னங் குருத்தையும், 'நசவிக் குரும்பை' யையும் பதம் பார்க்கத் தொடங்கிவிட்டாள்!

ஆசையோடு அவள் சாப்பிடுவதையே பார்த்து இரசித்துக்கொண்டு நின்ற தியாகராஜா, தொண்டையைக் கனைத்துக்கொண்டு, “ஏது போகிற 'ஸ்பீடை'ப் பார்த்தால் உடனடியாக ஒரு 'லொறி' தென்னங் குருத்துக்கும், குரும்பைக்கும் 'ஓடர்' கொடுக்கவேண்டி ஏற்பட்டாலும் ஏற்படும் போலிருக்கின்றதே” என்றான் பகடியாக.

“உடனடியாக அதைச் செய்யுங்கள் நல்ல 'டேஸ்ட்' டாக இருக்கின்றது” என்றாள் பூமணி விட்டுக் கொடுக்காமல்,

“பூ!”

“.....”

“பூண!”

“ஹோ” என்று கதறிக் கொண்டு அவன் மாச்சில் தலை புதைத்துக் கேவத் தொடங்கிவிட்ட பூமணியைத் தேற்ற அவன் எடுத்த பிரயத்தனம் அத்தனையும் பாழடைந்து வியர்த்தமாய்விட்டது. தேறுதல் சொல்லி ஆற்றக்கூடிய விபத்தா அது? கிண்டல் பேசிச் சிரிப்பூட்டவல்ல அதிர்ச்சியா அது? ஆனாலும் அவன் ஏதோ பேசத்தான் செய்தான்: ‘பூ! ‘ப்பூ’ என்று ஊதித் தள்ளிவிட வேண்டிய பிரச்சினைகளுக்கெல்லாமா இப்படி இடிந்து போவது! எட்டு வருடமாக

நாம் வாழ்ந்து' விட்டதால் ஏற்பட்ட தைரியமும், உறுதியும் எங்கே போவது? வா, எழுந்திரு! அதிகமான கிரந்திச் சாப் பாட்டைச் சாப்பிட்டதால்தான் இந்தச் சிதைவு நிகழ்ந்திருக்கின்றது, என்று டாக்டர் தீர்ப்பு எழுதியிருப்பதால் நாம் இன்னும் தோற்கவில்லை என்பது உறுதியாகியிருக்கிறது. இந்தா இப்பொழுதே ஒன்று சொல்லி வைக்கின்றேன்! அடுத்த 'யா' பிரியட்டில் தென்னங் குருத்துக்கும், 'நசுவிக் குரும்பை'க்கும் நீ ஓடர் கொடுக்காமலிருந்தால் சரி! மிகுதியை நான் பார்த்துக் கொள்ளுகின்றேன்! ம...வா, எழுந்திரு!"—அன்போடு பூவைத் தழுவிக்கொண்டாள் அவள். □

வார பலன்

“வீரகர்ஜனை” வார ஏட்டை வழக்கம்போல் விரித்தான் வைத்தியலிங்கம். அவனுடைய விரிந்த ‘செவ்வரி’ படர்ந்த கண்கள் வார பலன் பத்தியில் குத்திட்டு நின்றது. ‘நாள் என் செய்யும்? கோள் என் செய்யும்?’ என்று நாத்திகம் பேசும் குழுவில் அவனுக்கும் ஈடுபாடு இருந்தது. எனினும் பிறர் பாராவண்ணம் வாரா வாரம் “வீரகர்ஜனை”யில் ஆகஸ்டு பதினைந்து தொடக்கம் செப்டம்பர் பதினான்காம் தேதி வரைக்கும் போட்டுள்ள அவனுடைய வார பலனைப் பார்க்க மட்டும் அவன் தவறுவதில்லை!

அன்றும் அப்படியே தன் பலனைப் பத்திரிகையில் பார்த்தான். பலன் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதப்பட்டிருந்தது.

“இந்த வாரத்தில் பிறந்தவர்களுக்கு பெண்களால் தொல்லையும், பிரயாணக் கஷ்டமும், பொருட்செலவும் ஏற்படும். கடிதப் போக்குவரத்து வைத்துக் கொள்வதில் கவனமாயிருத்தல் உத்தமம். கிழமையின் முடிவில் இடமாற்றமும், கழத்திரபுத்திர வழியில் நன்மைப் பேறுமுண்டாம்.”

வழக்கத்துக்கு மாறாக இந்த வாரப் பலனைப் படித்ததும் வைத்தியலிங்கத்தைத் தூக்கி வாரிப் போட்ட தென்றால் அதற்கு நிறைய நிறையக் காரணங்கள் இருந்தன.

முக்கியமாக “...பெண்களால் தொல்லையும், கடிதப் போக்குவரத்தில் கவனமாயிருத்தல் உத்தமம்.....” என்ற இரண்டு அம்சங்களும் அவனைப் பெரிதும் அல்லோல

கல்லோலப் படுத்திவிட்டன. சமூகத்தின் நூறு நூறு கோடிகளையும் தன்னை எரித்துவிடுவது போல் உறுத்திப் பார்ப்பதுபோன்று அவனுக்குப்பட்டது. இந்த பிரமாண்டமான ஒன்றுபட்ட சமுதாயத்தில் தான் மட்டும் தனித்துவிடப்பட்ட ஜீவன் போன்று இருப்பதாக அவன் உள்ளுணர்வு உறுத்தத் தொடங்கியது.

ஒரு நிமிடத்தில் சாதி அமைப்பின் சட்ட திட்டத்தால் காதல் வாழ்வைப் பறிகொடுத்த 'காதல் தியாகி' காதரும், அவன் உள்ளத்தில் இரண்டறக் கலந்த 'காதல் கன்னி' சீலாவதியும், அவர்கள் இருவர் உயிரையும் பலி கொண்ட 'காதர் மலையும்' (ஆம்; அந்தச் சிங்கமலையை இப்பொழுதெல்லாம் 'காதர் மலை' யென்றுதான் அழைக்கின்றோம்) அவன் கண் எதிரில் காட்சி தந்தன.

மறுகணம், சூட்சியின் துணைகொண்டு தன் சல்லாப வாழ்வைச் சாகடித்த சண்டாளச் சமுதாயத்தைப் பழி வாங்க அனுராதபுரியில் பதைக்கப் பதைக்க அறுவரைத் 'தானே இயங்கும்' சுழல் துப்பாக்கியால் சுட்டுத்தள்ளி, கடைசியில் தன்னையுமே மாய்த்துக்கொண்ட மட்டக்களப்பு ராமச்சந்திர தாளின் 'ஆவி உருவம்' அவன் கண் எதிரே வந்து என்னென்னவெல்லாமோ சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

இப்படிப் பயங்கரமான—மயிர்க் கூச்செறியும் காட்சிகளெல்லாம் வைத்திலிங்கத்தின் மனத்திரையில் ஓடக் காரணம் என்ன? கேட்டுக் கேட்டுப் பார்த்துப் பார்த்து—படித்துப் படித்து அலுத்துப்போன காதல் விவகாரந்தான் காரணமா?

வைத்திலிங்கத்தின் தாயகத்துக்கு எப்போதுமே ஒரு சாபத்தீட்டு. பிற ஊர்கள் எத்தனை எத்தனையோ வழிகளில் போட்டி போட்டுக்கொண்டு ராஜநடையில்முன்னேறிக்

கொண்டு போக அவன் ஊர் மட்டும் இன்னமும் ஆதிகாலப் பாணியிலேயே இயங்கிக் கொண்டு வந்தது.

சினிமாவிலும் நாடகங்களிலும் கச்சேரிகளிலும் பாடியும், ஆடியும், குதித்தும், 'கொம்மாள்' மடித்தும் பெண்கள் பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் இக்காலத்தில்கூட வைத்தி லிங்கத்தின் ஊர்ப் பெண்கள் கேவலம் வாய்திறந்து ஒரு பாட்டாவது இசைக்க சமுதாயம் ஏனோ இடம் தராமல் விட்டிருந்தது. இதன் காரணமாக அந்த ஊர்ப் பெண்களுக்கு 'பாடாத பெண்கள்!' என்ற ஒரு பட்டப் பெயரும் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தது!

'பாடக்கூடாது!' என்று சமுதாயம் போட்டிருந்த 'மாஸ்டர் லாக்' பூட்டைப் பொடிப் பொடியாக உடைத் தெறிந்து விட்டு ஒரு பெண் மேடையில் பாடினாள்!

பத்திரிகைகள் சினிமா சஞ்சிகைகளெல்லாம் ஒரே குரலில் 'பாடாத பெண்களும் பாடினர்!' 'சமுதாயச் சட்டம் தகர்ந்தது!' என்று தலைப்பிட்டு இந்தச் செயலைப் பாராட்டத் தொடங்கின.

அந்தப் பாட்டுக் கச்சேரிக்கு கலை-சங்கீதம்-சித்திரம்-சிற்பம் என்ற அழகுக் கலைகளில் ஈடுபாடு மிக்க வைத்தி லிங்கமும் விஜயம் செய்திருந்தான். விஜயம் செய்ததோடும், அந்த மேலான கலை அமுதத்தைப் பருகியதோடும் அவன் திரும்பியிருக்க வேண்டாமா? வழக்கமாக வாஸிப சமுதாயத்தை வருத்தும் 'வியாதி' வைத்திலிங்கத்தையும் பற்றிக் கொண்டது.

துணிந்து நாலு வார்த்தை அந்தப் பாடிய பெண்ணோடு பேசிவிட்டும் திரும்பினான்.

திரும்பிய மறுவாரம் தன் உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை யெல்லாம் சொல்லால் அலங்கரித்து இனிக்கும் தமிழில் ;

எதுகை மோனை நடையில் தற்கால சினிமா வசனப் பாணியில் ஒரு கடிதம் எழுதி அவள் விலாசத்துக்கு அனுப்பியும் விட்டான் வைத்திலிங்கம்.

அதன் பின்னர்தான் மனப்பாரம் அவனைவிட்டு அகன்றது போல் காணப்பட்டது. கூடவே தான் அனுப்பிய கடிதத்தை அவள் தன் தந்தையிடமோ, மற்றும் வேறு யாரிடமோ காட்டிவிடக் கூடாதே என்ற கவலையும் அவனைப் பற்றிக் கொள்ளாமல் விடவில்லை.

வெளியில் எங்கெல்லாமோ அலைந்து திரிந்துவிட்டு அசதியோடு வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த வைத்திலிங்கத்தை வெளியில் அவனுக்காகக் காத்து நின்ற அந்தப் பெண்ணின் தந்தை வரவேற்றார். எதிர்பாராத இந்தச் சம்பவம் வைத்திலிங்கத்தை என்னவோ செய்தது.

‘வாரும்! வாரும்!’ என்று அவனை அவர் அழைத்த பாணியில் கிண்டலும் கடுமையும் தொக்கி நின்றதை வைத்திலிங்கம் உணர்ந்ததும் அவனுக்கு வியர்த்துக் கொட்டத் தொடங்கிவிட்டது. வைத்திலிங்கம் தடுமாற்றம் தெளிந்து தன் நிலை அடைவதற்கிடையில் பக்கத்தில் நின்ற காருக்குள் அவனைத் ‘தடால்’ என்று தள்ளினார் அந்தப் பெரிய மனிதர்.

‘விர்’ என்று பறந்து அந்தப் பெண்ணின் வீட்டு முற்றத்தில் போய் நின்றது அந்த அழகான ‘ஏபோர்ட்டி’.

காரிலிருந்து அந்தப் பெரியவர் இறங்கினாரோ இல்லையோ? ‘இது நீ எழுதியதுதானா?’ என்று ஒரு கடிதத்தை அவன் முன் நீட்டினார். அதைப் பார்த்தான் வைத்திலிங்கம். உலகம் சுழன்றது! உணர்ச்சி சுழன்றது! ஓடிக்கொண்டிருந்த உதிரம் தன் சுழற்சியை நிறுத்தி உறைந்துபோவது போன்றிருந்தது. முகத்தில் வழிந் தோடிய வியர்வையை வழித்துவிட்டான் வைத்திலிங்கம்.

அன்று பாடிய அதே பெண் சிரித்த முகத்துடன் வைத்தியின் எதிரில் வந்து நின்றாள். அவள் பின்னால் சவளும் பூங்கொத்துப் போன்ற இன்னுமொரு பெண் கவிழ்ந்த தலையோடு வந்து நின்றாள்.

பாடிய பெண் பேசினாள்!

“என்னதானிருந்தாலும் உங்களைப்போன்ற சீர் திருத்த வாதிகள் நம் நாட்டுக்கு இன்னமும் ஏராளமாக வேண்டும்!”

வைத்தி வாய் திறக்கவேயில்லை.

“அன்று நான் பாடியபோது நீங்கள் என்னிடம் வந்து ஏதோ பேசிவிட்டுப் போனீர்கள் அல்லவா? அன்றிலிருந்து இதோ நிற்கிறாளே என் தங்கை கண்மணி! இவள் தங்களைப் பற்றி நான் தவறாமல் விசாரித்து விசாரித்து என்னைப் பாடாய்ப்படுத்தி விட்டாள். நல்லவேளை என் கணவர் மட்டும் இல்லையென்றால் என்பாடு பெரியபாடாக இருந்திருக்கும்!...” இதை அவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள் திடுக்குற்று விழித்தான் வைத்தி. என்ன? அன்று பாடிய அந்த பெண் விவாகமானவளா?

எல்லாம் ஒரே குழப்பமாக இருந்தது அவனுக்கு.

“வைத்தி! என்னடாதிகைத்துப்போய் நிற்கிறாய்?” என்று கேட்டுக் கொண்டு வந்த அவனது நண்பன் சண்முக ரத்தினத்தையும், அவனுடன் கூடவந்த இன்னுமொரு வாலிபனையும் கண்ட வைத்தி ஓடோடியும் சண்முக ரத்தினத்திடம் வந்து அவன் கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு, “ரத்தினம்! என்னடா இதெல்லாம்; எனக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடும் போலிருக்கேடா?” என்று அங்கலாய்த்தான்.

காதல் கடிதம் எழுத முன்னர் இதையெல்லாம் சிந்தனை செய்திருக்க வேண்டும்! என்றான் சண்முகரத்தினம்.

‘மாப்பிள்ளையை இன்னமும் வேடிக்கை பார்க்கக் கூடாது! மூர்ச்சித்து விழுந்து விடுவார் போலிருக்கிறது! பேசாமல் எல்லாவற்றையும் சொல்லிவிடுங்கள்!’ என்றார் பக்கத்தில் நின்ற வாலிபர்.

சண்முகரத்தினம் குறும்பாக நகைத்துக்கொண்டு சொல்லத் தொடங்கினான்.

‘வைத்தி! இதோ என்பக்கத்தில் நிற்கிறாரே இந்த வாலிபர், இவர் தானப்பா அன்று பாடிய பெண்ணின் வாழ்க்கைத் துணைவர்! இவரும் நானுமாகச் சேர்ந்து கொண்டு ஒரு வேடிக்கை செய்வதெனத் தீர்மானித்தோம்.

‘அன்று பாடிய அந்த அம்மையாரின் அருமைத் தங்கை கண்மணி வீட்டில் உன்னைப்பற்றி அடிக்கடி கதைப்பாராம். அதனால் எப்படியும் உன்னைத் தன் ‘சகலனா’க ஆக்கிவிட வேண்டுமென்று விரும்பிய இவர் என் உதவியை நாடினார். உன்னைப்பற்றிய நற்சாட்சிப் பத்திரத்தை நான் வழங்கிய தும் இந்த ‘விலாசமாற்ற நாடகத்தை’ நடத்தத் தீர்மானித்தோம்! அதன்படி நான் உனக்குக் கண்மணியின் விலாசத்தைத் தந்தேன். நீயும் வெழுத்துக் கட்டிவிட்டாய். இப்பொழுது கண்மணியை நாங்கள் உன் முதுகில் கட்டி விடப் போகிறோம்! நீ பேசாமல் அவள் கழுத்தில் தாலியைக் கட்டிவிடு’ என்று பிரச்சனையைத் தெளிவுபடுத்தினான் ரத்தினம்.

‘இந்த வாரத்தில் பிறந்தவர்களுக்குப் பெண்களால் தொல்லையும், திடீர் மாற்றமும், இடப்பிரிவும் ஏற்படும். எழுத்துக் கணக்கில் கவனமாயிருத்தல் உத்தமம்’ என்றும் முன்கூட்டியே எச்சரிக்கை செய்திருந்த ‘சோதிட பலனை’ ஒருதடவை நினைவு கூர்ந்து கொண்டான் வைத்தி.

கண்மணியைக் கைப்பிடித்த மறுவாரம் வைத்தி ‘வீரகர் ஜனை’ சோதிடப் பகுதியை அக்கறையோடு பிரித்தான்.

“சந்ததி விரித்திக்குரிய வாரம்!” என்று பலன் சொல்லப்பட்டிருப்பதைப் படித்ததும் அவனுக்குப் ‘பகீர்’ என்றது! பக்கத்தில் பத்தரை மாற்றுத் தங்கம்போல் நின்ற கண்மணிக்கு இதைக் கேட்க முகமெல்லாம் குங்குமம் போல் குப்பென்று சிவந்துவிட்டது. ஓரக் கண்ணால் வைத்தியை நோக்கிய கண்மணியை வாஞ்சை பொங்க அணைத்துக் கொண்டான் வைத்தி.

இல்லாவிட்டால் அந்த வாரத்து ‘சோதிட பலன்’ என்ன ஆவது! □

கழிப்பு

ஊரின் ஒதுக்குப் புறத்தில் இருக்கின்றது அந்த இருகாடு. அதன் மத்தியில் விழுதிறக்கிக் கிளை பரப்பி நிற்பதுதான் அந்த ஊர் மக்களால், 'காரணப் பெயர்' சூட்டி அழைக்கப்படும் 'சவம் புதைக்கிற' ஆலமரம்.

அதன் அடியில் புதைக்கப்படும் பிணங்களையும், அந்தப் பிணங்களிலிருந்து வடியும் நிணங்களையும், புழுக்களையும் 'எருவாக' உண்டு வருவதாலோ என்னவோ தெரியவில்லை; நரமாமிசம் தின்னும் இராட்சதனைப் போல் தோற்ற மளித்தது அந்த ஆலமரம்!

சமீப காலமாகத்தான் அந்த மயான பூமியைச் சுற்றிலும் புதிய புதிய 'கொலனி'களும், அரசினர் மா வித்தியாலயமும், கிராமச் சங்கக்கந்தோரும் அவற்றைத் தொடர்ந்து சின்னச் சின்னத் 'தேத்தண்ணிக்' கடைகளும், சில்லறைக் கடைகளும் முளைத்தாலும், சுமார் பத்து வருடங்களுக்கு முன் நிலைமை முற்றிலும் எதிர்.

அந்த மயான பூமியின் 'விலா'வில், வடக்குத் தெற்காய் நீண்டு நெளிந்து செல்லுகின்ற 'காட்டுறோட்டு'க்குப் பட்டப் பகலிற் செல்வதற்குத் தானும் மக்கள் அஞ்சினர் அந்த நாட்களில்! பேய் பிசாசுகளின் 'அசுமாத்தம்' அவ்வளவு உக்கிரமாக இருந்ததாம்!

அந்த அச்சம் நிறைந்த 'சகாப்தத்தில்' தான் நெஞ்சு துணுக்குறும் அந்த அதிசயம் நிகழ்ந்தது!

'பேய் இல்லை, பிசாசு இல்லை' என்று சாதித்தவர்கள் அந்த அதிசயத்தைப் பார்த்து மூக்கின் மேல் விரலை வைத்

தார்கள். 'மந்திரமில்லை மாயமில்லை' என்று வாதித்தவர்கள் வாயைப் பிளந்தார்கள்!

உண்மை சில சமயம் கற்பனையைவிட அதிசயம் திறைந்ததாக இருந்தாலும் என்ன சொல்லுகின்றார்கள்? 'இது அதீத கற்பனை, யதார்த்தமே இல்லை!' என்று சம்வாதம் செய்கின்றார்கள்.

நம்முடன் அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்த மயான பூமிக்குப் போகுமுன்னர், அதோ தெரிகின்ற 'வம்மிக்கேணி' மாரியம்மன் கோயிலை ஒரு தடவை வலம்வந்து விடுவோம்.

வைகாசி மாதம்.

வருஷத்துக்கொரு தடவை கதவு திறந்து 'சடங்கு' நடக்கும் அந்த அம்மன் கோயிலில் அன்று நாலாஞ் சடங்கு. இந்த நாலாஞ் சடங்கு அன்று தான் மாரியம்மன், கம்பத்தில் ஏறி, மகேஸ்வரனை நோக்கிக் கடுந்தவம் இயற்றி, 'முத்து' வரம்பெற்று முத்துமாரியாகும் நாள்! அப்படி தான் பெற்ற வரத்தின் சக்தியை, வரமீந்த பரதத்துவன் மீதே பரீட்சார்த்தம் பார்த்த தினமும் அன்றுதான்!

இந்தப் புராண நிகழ்ச்சியை அப்படியே அன்று 'தெய்வ'மாடுவோரைக் கொண்டே நடாத்திக் காண்பிப்பார்களாதலால், கூட்டம் சற்று அதிகமாகவே இருந்தது.

கோயிலும், கோயிலில் குடிகொண்டிருந்த அம்மனும் சின்னஞ்சிறியனவாய் இருந்தாலும் அவற்றின் கீர்த்தி சுற்றுப்புறக் கிராமம் முழுக்கப் பிரசித்தம்! அன்று வந்திருந்த கூட்டமே அந்த உண்மையைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

இன்று உள்ளதுபோல், அன்று ஒலிபெருக்கி வசதிகள் இல்லாத காரணத்தால், 'சடங்கு' பார்க்க வந்திருந்த சனங்

களின் காதுகள் செவிடாகாமல் தப்பின! பால் போல் ஒளிர்ந்த நிலவு வெளிச்சத்தில் 'வார்' விளையாடிக் கொண்டிருந்த 'பொடியன்'களின் இரைச்சலைவிட: அதோ! ஆலயத்தின் வடக்கு வாசலில் வரிசையையாய் முளைத்திருந்த நச்சு மரங்களின் கீழ் எழும்பியிருந்த 'ஸீஸன்' தேத்தண்ணிக் கடைகளிலிருந்து 'பிளய்ண்டி' அடிக்கும் 'கட கட' சத்தத்தைவிட இராச் 'சடங்கு'க்கு வேண்டிய பூசை வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தோர் எழும்பிய பேச்சுக் குரலைவிட மற்றப்படி ஆலயம் அமைதியாகத்தான் இருந்தது.

வேப்பிலையின் மணமும், கமுகம்பூவின் கற்பூரம் சாம் பிராணியின் மணமும் கலந்த ஒரு தூயமணம், அந்தக் கோயிற் பிராந்தியம் முழுவதும் ஆட்சி புரிந்தது. கோயிலுக்குப் பின்புறமாகத் தலைவிரிகோலமாக நின்ற வம்பிமரத்தின் கீழ், பின்னேரச் 'சடங்'கில் தெய்வமாகக் களைத்த 'தெய்வக்காரர்கள்' உள்ளங்காலிலிருந்து உச்சந் தலைவரையும் இழுத்துப் போர்த்துக் கொண்டு 'உளம்பு' அடித்துக் கொண்டு கிடந்தார்கள்.

கோயிற் பூசாரியான 'பரியாரி'யார், அதோ ஆலய வீதியின் ஓர் ஓரமாக வளர்ந்து நிற்கும் அரசமரத்தின் கீழ் வெற்றிலை வட்டாவுடன் வீற்றிருக்கிறார். பக்கத்தில் உரிமட்டையும் வேப்பிலைக் கொத்தும் எரிந்து கொண்டிருக்கும் புகைச் சட்டி! அந்தப் புகையின் ஒத்தாசையால் 'உளம்பு' பின் உபத்திரவம் சற்றுக் குறைந்திருக்கிறது. நிம்மதியாக வெற்றிலையைக் குதப்பிக் கொண்டு, பக்கத்திலிருந்தவர்களோடு, தமக்கேற்பட்ட பேயாட்டல், பேய்விளக்கல், கழிப்பு முதலிய அனுபவங்களைக் கூறிக்கொண்டிருக்கின்றார், அவர்.

'வார்' விளையாடிக் களைத்த பொடியன்களிற் சிலர், அந்தந்த இடத்திலேயே படுத்து 'உளம்பு'பிற்கு இரத்த தானம் நல்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். உறங்காமற் கண்ணிழித்

துக்கொண்டிருந்த சில 'துண்டு'கள், குறட்டை விட்டுத் தூங்கிக்கொண்டிருந்த பையன்களின் வேட்டியையும், சாரனையும் ஒன்றுடன் ஒன்று முடிந்துவிடுவது; அவர்கள் முகங்களில் 'செம்புள்ளி-கரும்புள்ளி' குத்துவது போன்ற 'திருப்பணிகளில்' ஈடுபட்டிருந்தார்கள்.

அதோ இரண்டு சிறுவர்கள் நிலவு வெளிச்சத்திலும், கடைகளின் 'லைட்' வெளிச்சத்திலும் 'துருவித் துருவி' அந்தக் கோயிலின் முன்னால் நிற்கும் நாவல் மரத்தின் கீழ் நாவற்பழம் பொறுக்குவதும் வேடிக்கையாகத்தான் இருக்கின்றது.

மணி இப்போது இரண்டு இருக்குமா?

இருக்கத்தான் வேண்டும். இல்லாவிட்டால், பெளர்ணமி காலத்துச் சந்திரன் 'படுவா'னுக்குள் அப்படிச் சாய்ந்திருக்க நியாயமில்லை.

கோயிலில் இப்போது ஏற்படுகின்ற சுறுசுறுப்பைப் பார்த்தால், இராச் 'சடங்கு' இன்னும் பத்துப் பதினைந்து நிமிஷங்களில் ஆரம்பமாகி விடும்போல இருக்கின்றது.

கோயிற் கிணற்றில், 'சாமியாடும்' தெய்வக்காரர்கள் முழுகும் 'சலசல'சத்தம் கேட்கின்றது. இன்னும் சற்று நேரத்தில் கோயில் மண்டபத்துக்குள் அவர்கள் வந்துவிடுவார்கள் 'பேய்' ஆடுவதற்கு!

'கண கண கண...!'

உட்பூசையை முடிப்பதற்காகப் பூசாரியார் மணி அடிக் கின்றார்.

அந்த மணிச்சத்தத்தின் 'மந்திர ஒலி' காதில் விழுந்த தும், கிணற்றில் முழுகிக் கொண்டிருந்த தெய்வக்காரன் ஒருவனுக்கு, முழுகிய பாதியிலேயே 'உரு' வந்துவிடுகின்றது.

‘ஹாய்’ என்று பேய்க் கூச்சலிட்டபடி கோயிலுக்குள் ஓடி வருகின்றான் அவன்! அவன் போட்ட கூச்சலில், கோயில் வீதியில் படுத்துறங்கியவர்களின் நித்திரை ‘முறிகின்றது’. வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு பூசை பார்ப்பதற்கு ஓடிவருகின்றார்கள்.

இடைநடுவில் இப்படி ஆவேசம் வந்து ஓடிவந்த அந்தத் தெய்வக்காரனுக்கு விபூதி பூசி, வேப்பம் பத்திரம் கொடுத்து, மந்திரம் சொல்லி ஆவேசத்தைத் தணிக்கின்றார், பூசாரி யாருக்குப் பக்கபலமாக நிற்கும் ‘பாகன்’ ஒருவர்!

இதற்குள் ஏனைய ‘தெய்வக்காரர்’களும் வரிசையாக வந்து நின்று கொள்ளுகின்றார்கள்.

பாகன்மார் சுறுசுறுப்பாக இயங்குகின்றனர். காளி, காத்தான், பேச்சி, வைரவர், வதனமார், மாரி என்ற அத்தனை ‘தெய்வக்காரர்’களுக்கும் விபூதி பூசி, வேப்பம் பத்திரம் கொடுத்து, கைகளில் சிலம்பு மாட்டி ‘ஒப்பனை’ செய்து விடுகின்றனர்.

தவில் முழங்குகின்றது.

உடுக்கொலி ‘ஓம் ஓம்’ என்று நாதம் எழுப்புகின்றது.

மணி ஓசை மங்களகரமாக ஒலிக்கின்றது. பெண்களின் குரவைச் சத்தமும், பொடியன்களின், ‘மாரியம்மாளுக்கரோகரா!’ ‘மாரியம்மாளுக்கரோகரா’ என்ற கோஷமும் காதுகளைச் செவிடாக்குகின்றன.

மூலஸ்தான திரை தூக்கப்படுகின்றது.

கற்பூரம் சுடர்விடும் பஞ்சதீபத்தைப் பாகனார் ஒருவர் பக்தி சிரத்தையுடன் தூக்கிப் பூசாரியாரிடம் நீட்ட, பூசாரியார் உடனே தம் வலது கை விரல்களைப் பரத நாட்டிய முத்திரை போல் நீட்டி, மடக்கி குவித்து அஞ்சலி செய்து அதனைப் பெற்று அம்மனுக்குப் பூசை செய்கிறார்.

பசுமை வெள்ளியினால் வார்க்கப்பட்டிருந்த அம்மனின் முகக்களையில் பஞ்சதீபத்தின் ஒளி பட்டு ஓர் உயிர்க்களையை ஏற்படுத்துகின்றது. அவள் நெற்றியில் துலங்கும் குங்குமப் பொட்டு பக்தர்களுக்கு அருள் பொழிகின்றது.

பூசைமுகம் கண்டதும் தெய்வக்காரர்களின் உடலில் 'உரு' ஏறுகின்றது. அவர்கள் கையில் பிடித்திருந்த வேப்பம் பத்திரம் அந்த 'உரு'வின் இலயத்துக் கேற்பச் சிலிரக்கின்றது. கையில் மாட்டியிருந்த 'சிலம்பு' அந்தச் சிலிர்ப்புக் கேற்ப ஒரு தாளகதியில் ஒலிக்கின்றது. கட்டு மீறிய ஆவேசத்தில் ஒரு சில தெய்வக்காரர்கள் பற்களை 'நறநற' என்று கடித்துக் கொள்ளுகின்றார்கள். அதோ அந்தக் 'காளிக்கு' ஆடுகின்றவனின் கண்கள் நெருப்பைக் கக்குகின்றன. 'நாக்குக்குலை' வெளியே தள்ளி நிற்கின்றது. கைகள் 'பலி' வாங்கும் பாவம் காட்டிப் பயமுட்டுகின்றன. நிலத்தைக்குத்திக் குதறி எறிந்து ஆடுகின்றான். சர்வேஸ் வரனுடன் ஆடிய சக்தியும் இப்படித்தான் பயங்கரமாக ஊழிக்கூத்து ஆடியிருப்பாளோ?

ஆடியிருப்பாளோவா?

இதோ நம் கண்முன்னால் இமைக்கும் நேரத்தில் 'திடு திப்' பென்று நடந்துவிட்டிருக்கும் அதிசயக் காட்சி என்ன?

நாம் காண்பது கனவு இல்லையே!

'பூஜை வேளையில் கரடி புகுந்தது' என்ற பழமொழியை மாற்றி, 'பூஜை வேளையில் கன்னி புகுந்தாள்' என்ற புது மொழியையல்லவா புகுத்தும்படியாகி யிருக்கின்றது! கன்னி என்றால் சாதாரணக் கன்னியா? கன்னிக்குரிய 'மதமத'ப் போடு கட்டழகுமல்லவா குடி கொண்டிருக்கிறது.

இந்த அழகுப் பெண்ணுக்குத் திடீரென்று என்ன நேர்ந்துவிட்டது? காளி போல் சன்னதம்கொண்டு இந்த அம்மன் சன்னதியில் தலைசுற்றிப் 'பேயாடும்' படியாக அப்படி என்னதான் நேர்ந்து விட்டது அவளுக்கு?

அச்சம் மறந்து நாணம் துறந்து-சுற்றுப்புறச் சூழல் மறந்து சுழன்று சுழன்று தலை சுற்றி அவள் ஆடுவதைப் பார்க்கப் பரிதாபமாகவும் இருந்தது; பயமாகவும் இருந்தது! 'ஆதி பராசக்தியே நேரில் வந்து ஊழிக் கூத்தை ஆடுகின்றாளா?' என்கின்ற சமுசயம் நமக்கெல்லாம்!

அவள் ஆடுகின்ற வேகத்தில் மேலாடை நழுவுகின்றது. விம்மிப் புடைத்த மார்பகமும், மினுமினுக்கும் தொடைகளும் வெளியே தெரிகின்றன. இன்னும் சிறிது நேரம் அப்படியே ஆட விட்டால் அவள் 'ஏவாள்' நிலைதான்! குமர்ப்பெண்ணான அவள் இவை எதையுமே இலட்சியம் செய்யாத வளாய்த் தன் 'நிலை' மறந்து ஆடிக் கொண்டேயிருக்கின்றாள்!

'சடங்கு' பார்க்க வந்த சனக் கூட்டம் இந்த எதிர் பாராத நிகழ்ச்சியால் டரபரப்புக் கொள்கின்றது.

நிலைமையை உணர்ந்த 'பூசாரியார்', வாயடைத்து நின்று 'புதினம்' பார்த்த பெண்கள் பக்கம் வந்து அவசரக் கட்டளையொன்றைப் பிறப்பித்தார்.

நொடிப்பொழுதில் கட்டளை நிறைவேற்றப்பட்டது. அதாவது ஆடும் அந்தப் பெண்ணின் ஆடை அங்கு நின்ற பெண்களின் உதவியால் சரி செய்யப்பட்டது. அத்தோடு அவள் 'ஆட்டத்தை' அடக்குவதற்கு வேண்டிய 'ஆரம்ப சிகிச்சை'யும் மேற்கொள்ளத் தொடங்கினார் பூசாரியார்.

சருவக் குடத்தில் தண்ணீர் கொண்டு வரப்பட்டு, அவள் தலையில் சொரியப்பட்டது. நெற்றிக்கு விபூதி குழைத்துப் பூசப்பட்டது.

அவள் உச்சந்தலையில் கை வைத்து, தணிக்கும் மந்திரத்தைச் சொல்லித், "தணியம்மா தணி" என்றார் பூசாரியார்.

என்ன விந்தை!

‘உரு’க்கொண்டு ஆடிய அந்தப்பெண், ‘உரு’த்திணிந்து சுயநிலைக்கு மீண்டாள். ஓட்டப்பந்தயத்தில் பங்குபற்றிய வளைப் போல் மேல் மூச்சு. கீழ் மூச்சு வாங்கியது அவளுக்கு, நாலா பக்கமும் கண்களைச் சுழற்றி, ‘தண்ணீ, தண்ணீ’ என்று சத்தமிட்டாள். பூசாரியாரின் ஆலோசனைப்படி செவ்விள நீர் கொடுக்கப்பட்டது.

ஒன்று... இரண்டு... மூன்று இளநீர்களை ‘மட மட’ என்று குடித்துத் தீர்த்தாள் அவள். ‘தெய்வ’மாகிய தால் ஏற்பட்ட ‘பத்துவ அளத்துவ’ தணிந்தது. ஒரு பக்கமாக ஓய்வெடுக்க விட்டார்கள்.

‘சடங்கு’ தொடர்ந்தது...

தவநிலைக் கம்பத்தில் ‘மாரி’ ஏறிவிட்டாள். கீழே இருந்து, பூசாரியாரும், அவரது பாகன் மாரும் “உடுக் கடித்து” மாரியம்மன் காவியம் பாட, மேலே கம்பத்தில் இருந்த ‘மாரி’, மகேஸ்வரனை நோக்கி ‘முத்து’ வரம் கேட்டுத் தவம் இயற்றுகின்றாள்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் ‘மாரி’யின் தவம் பூர்த்தி யாகின்றது. அதற்கு அடையாளமாகக் கம்பத்தில் இருந்த ‘மாரி’, ‘கூய் கூய், கூய்’ என்று மூன்று முறை ‘கூவு’ கின்றாள்.

அதைத் தொடர்ந்து நான்காவது தடவையாகவும் யாரோ பலக்கக் ‘கூய்’ என்று ‘கூயுடும்’ சத்தம் கேட்கின்றது.

சத்தம் வந்த திக்கை எல்லாரும் நோக்குகின்றனர்.

ஓய்வெடுத்துக் கொண்டிருந்த அந்தப் பெண்ணுக்கு மறுபடியும் ‘உரு’ வந்துவிட்டது! முன்னிலும் அதிவேகத் தோடு அவள் தேகமெல்லாம் ‘முறி’க்கப்படுகின்றது.

திமிர்த்தெழுந்த அப்பெண், கோயிலுக்குள் தாவிப் பாய்ந்து, அம்மன் மடையிலிருந்த செந்தாமரைப் பூ

வொன்றைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வெளியே வருகின்றாள். வெளியே வந்தவள், யாரையும் இலட்சியம் செய்யாமல், கோயிலுக்குச் சற்றுத் தொலைவில் இருக்கும் 'சுவம் புதைக்கிற' ஆலுக்குச் செல்லும் 'ஒழுங்கை' வழியாக ஓட்டம் பிடிக்கின்றாள்!

இந்த 'சாமத்தில்' தன்னந்தனியாகச் சுடலையை நோக்கி அவள் ஏன் ஓடுகின்றாள்?

இடை நடுவிலேயே அவளை மறித்து, மீண்டும் மாரியம்மன் ஆலயத்துக்கு அவளைக் கொண்டு வருவதற்குள் போதும் போதும் என்றாகி விடுகின்றது.

இரண்டாவதாகவும் முன்னர் போல் ஆரம்ப சிகிச்சை தரப்பட்டு 'உரு' தணிக்கப்படுகின்றது.

இந்த அதிசயப் பெண்ணின் திடீர்ப் போக்கும், பூஜை வேளையில் 'திடும்' என்று அவள் புகுந்து 'தெய்வமாடிய' மர்மமும் யாருக்கும் புரிவதாயில்லை. அப்புறம் தொடர்ந்து அவள் சுடலைக்கு ஓடிய இரகசியமும் இருட்டாகவே இருக்கின்றது. மொத்தத்தில் அவளைப் பற்றிய எல்லாமே தெளிவற்றதாக இருக்கின்றன.

ஒருவேளை அதோ அரச மரத்தின் கீழிருந்து, 'வாலாக் காலாய்' வாயில் வெற்றிலையைக் குதப்பிக் கொண்டு அந்தக் கிழவியோடு கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரே பூசாரியார்; அவருடைய சம்பாஷணையைக் கொஞ்சம் செவிமடுத்தால் ஏதாவது தெரியலாமோ?

“அலக்கோ உமயாத்த!” பூசாரியார் கிழவியை அழைத்தார்.

“என்ன பரிசாரியார்?” கிழவியின் தேய்ந்த குரலில் ஏக்கம் பரவியிருந்தது.

பின்னே இருக்காதா? 'தாயைத் தின்னியான தன் பேத்தி, இந்தக் கன்னிப் பருவத்திலேயே பேய்பிடித்து இப்படியாகி யிருக்கிறாளென்றால், குரலில் ஏக்கம் பிடிக்காமல் வேறு என்ன தான் பிடிக்கும்?'

“உண்ட பேத்திக்கு என்னகா நடந்தது?”

“ஆருக்குத் தெரியும் பரிசாரியார்? நேத்து ராவு சோறு திண்டுத்துக் கொஞ்ச நேரம் சட்ட தச்சுப்போட்டுப் படுத்த புள்ள, ராச் சடங்குக்குத் தவில் சத்தம் கேட்டதும் படுத்த பாயில இருந்து உடுத்த சீலையோட ஒழுங்க நெடுகக் கத்திற்று ஓடிவந்திற்றாள் இஞ்ச!”

“மயண்டைக்க கியண்டைக்க அங்க இஞ்ச நிண்டிருப்பாள் பொட்ட; ‘காத்தண’வாக்கிரிக்கும். ராத்திரிக்கு அம்மாள்ற ‘குளுத்தி’ முடிஞ்ச கையோட, சுடலைக்குக் கொண்டுபோய் ஒரு ‘கழிப்பு’க் கழிப்பம்! ஏதாவது துட்டப் பிசாசிட குறையாரிக்கும்.”

“ஓம் பரிசாரியார், மேலாண்டைக்கு அவளக் கொண்டு அம்மாள்ற வாசலையும் கூட்டி, அம்மாளுக்கு ஒரு சீலையும் வேண்டிக் கொடுக்கிறன். எண்ட ‘பிச்சப் பொட்டி’ய எப்படியாகுதல் காப்பாத்தித் தாங்க, இந்த வைகாசிக் கடசில அவளுக்குக் கலியாணத்துக்கும் ஒழுங்கு பண்ணிப்போட்டன். அதுதான் ஒரே ஏக்கமாக இரிக்கி, பொடியன் இத அறிஞ்சா ஒத்துக்க மாட்டானே!”

“சரிகா! நீ ஒண்டுக்கும் கவலைப்படாத, அம்மாளுக்கு நல்லா நேத்திக்கடன் வெச்சிற்றுச் சும்மா இரி, இன்னும் ‘ஒள்ளுப்ப’ நேரத்தில ‘குளுத்தி’ முடிஞ்சிரும், சுடலைக்குப் போவம். அதுசரி ‘கழிப்பு’க்கு வேண்டிய பூச்சா மா எனல்லாம் வாங்க வேண்டும் என்று ஒரு பட்டியலை ஒப்பித்தார் பூசாரியார்.

‘கோழி தொடக்கம் ‘கயிப்புரம்’ கஞ்சா றொட்டி, சாராயப்போத்தல்முதலியன இருந்தன அந்தப் பட்டியலில்!

“சரி, நீ பொடிச்சோட போய் இரி. நான் பூசைக்கு ‘அடுக்கு’ப் பண்ணவேண்டும்” பரியாரியார் எழுந்து கைகால் முகம் கழுவக் கோயில் கிணற்றடிக்குப் போய் விடுகிறார்.

‘மாரியம்மாளே’ என்று சொல்லிக் கொண்டு ‘உமயாத்தக் கிழவி’ தன் பேத்தி இருந்த இடம் நோக்கி நடக்கின்றாள்.

சுவம் புதைக்கும் சுடலை!

பழைய சுவப் புதையல் ஒன்றின் மேல், பூ, பாக்கு, வெற்றிலை, பழம், புகை, சஞ்சா உறட்டி, எல்லாம் படைக்கப்பட்ட ‘மடை’ ஒன்று இருக்கின்றது. பக்கத்தில் கோழிச் சேவல் ஒன்று மஞ்சள் தெளித்து மந்திர ‘உச்சாடனம்’ செய்யப்பட்டுக் கட்டிவிடப்பட்டிருக்கின்றது.

சாம்பிராணிப் புகையும், மணக்குச்சிப் புகையும் இடு காடு முழுக்க மணம் பரப்புகின்றது.

‘மடை’க்கு எதிரே தூய வெண்ணிற ஆடை அணிந்து அந்தப் பேய் பிடித்த பெண் சிலையாக அமர்ந்திருக்கின்றாள்,

அவளுடைய நெடிய கூந்தல் அவிழ்த்து விடப்பட்டிருக்கின்றது. நெற்றியில் மூன்று விரல் திருநீற்றுப்பூச்சு, கைகளில் வேப்பம் பத்திரக் கட்டு, சாட்சாத் மாரியம்மன் போன்று காட்சி தருகின்றாள் அவள்.

அவளுக்கு எதிரே உடுக்கு சகிதம் வீற்றிருக்கின்றார் பூசாரியார். அவருக்குப் பக்கத்தில் ‘பாகன்மார்’கள். அவர்களுடைய கரங்களிலும் உடுக்கைகள்.

கற்பூரம் சுடர்விட்டு எரிகின்றது.

மணியின் 'கணீர்' ஓசை கானகம் முழுக்க ஒலிக்கின்றது. உடுக்கைகள் 'பேசு' கின்றன.

பூசாரியார் செருமிக் கொள்கிறார்.

அவருடைய வாயிலிருந்து மந்திரம் தெறிக்கின்றது.

'ஓங்கார சக்தி திரிபுர சுந்தரி;

ஆங்கார வல்லி ஆதி பரமேஸ்வரி!

ஐயும் கிலியும் வா! சவ்வும் கிலியும் வா!

சிறியுமிறியும் வா! அவ்வும் உவ்வும் வா!

அகார சக்தி வா! உகார சக்தி வா!

உருத்திர நடன சாமுண்டி வா!'

மந்திரத்தின் ஒவ்வோர் எழுத்துக்கும், ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் அழுத்தம் கொடுக்கப்பட்டு உச்சரிக்கப் படுகின்றது.

அந்த வேகமும், வெறியும் கொண்ட மந்திர ஒலி, அந்தப் பெண்ணின் காதுவழி புகுந்து நரம்பிலும், இரத்தத் திலும், தசையிலும் ஜீரணமாகின்றது.

'மடை'யில் குத்திட்டு நின்ற அவளுடைய கண்களின் கருமணிகள் மேல் நோக்கிச் செருகிக் கொள்ளுகின்றன. உரோமங்கள் குத்திட்டு நிமிர்கின்றன. அணு அணுவாய் அவள் தேகத்தில் படபடப்புப் பிறக்கின்றது. அந்தப் படபடப்புக்கேற்ப அவள் கையிற் பிடித்திருந்த வேப்பம் பத்திரக் கட்டு தாளம் போடுகின்றது. மார்பகம் விம்மி விம்மி மேலெழுகின்றது.

தன் மந்திரத்தால், அவளுடைய புறத் தோற்றத்தில் படிப்படியாக ஏற்பட்ட இத்தனை மாறுதல்களையும் கண்ட பூசாரியாருக்கும் சற்று ஆவேசம் வருகின்றது. முன்னிலும் வேகமாக 'நறுக்' 'நறுக்' என்று மந்தி த்தை அவர் அள்ளி வீசுகின்றார்.

‘சிறியும் சுவாயநம அறு!

அரியும் சுவாயநம அறு! நீறும் சுவாயநம அறு!

கிலியும் சுவாயநம அறு! சர்வதுட்டப் பேய் பிசாசு பில்லி
வஞ்சனை குனியம்- அறு அறு சிவாயநம!’

அணை உடைத்த வெள்ளம் போல் ஆவேசம் பரவுகின்
றது அவள் தேகமெல்லாம். உடலைத் தியிர்த்து முறித்து-
சன்னதம் கொண்டு தலை சுற்றி அவள் ஆடத்தொடங்கி
விடுகின்றாள்.

‘தெய்வத்தின் ‘வாக்கை’ப் பெறும் பக்குவத்தைப்
பெற்றுவிடுகின்றாள் அவள்.

பூசாரியார் மந்திரம் ஜெபிப்பதை நிறுத்திவிட்டுத்
‘தெய்வத்திடம் பேசுகின்றார்:

‘அம்மாள் ‘பூமரத்தை’ வருத்தாமல் ‘ஆசாரமாக’
ஆடவேண்டும்! ‘பூமரத்தை’ வருத்துகின்ற ‘தெய்வங்களின்
பெயர்களைச் சொல்ல வேண்டும். வாக்குத் திறக்க
வேண்டும் தாயே!’ என்று மன்றாடுகிறார்.

அந்தப் ‘பேய்ப் பெண்’ மறுக்கிறாள்.

‘உம்! சொல்!’ உரிமையோடு உறுக்கிக் கேட்
கின்றார் பூசாரியார்.

தலையை ‘மடைக்’கெதிராகக் குனிந்து வேகமாகத்
தலையைச் சுழற்றிச் சுழற்றி ஆடுகின்றாள். அந்தச் சுழற்சி
யில் ‘விஸ். விஸ்’ என்ற ஒலியை எழுப்புகின்றது அவளு
டைய அழகிய நீண்ட கூந்தல். ‘வாக்கு’த் திறந்து ‘கட்டுச்’
சொல்வதன் அறிகுறி அது!

உடுக்கை பலமாக அடித்து அவள் வாயைக் கிண்டு
கின்றார் பூசாரியார்.

அவள் இதழ்கள் அசைகின்றன:

‘நிர்வாண வயிரவன்!’— ‘வாக்குத் திறந்து
விட்டாள்.

பூசாரியாரின் முகத்தில் வெற்றியின் ஒளி படர்கின்றது. ஆனாலும் அவர் விடவில்லை.

‘ஒன்றை மட்டும் சொல்லி விட்டுத் தப்பிக்கப் பார்த்தால் முடியாது. ‘பூமரத்தை’ வருத்தும் அத்தனை ‘கலை’களையும் சொல்ல வேண்டும். சொன்னால் நல்ல கோழிப் பனி கிடைக்கும்! உம்; சொல்லிவிடு!’

“கூடலை வயிரவன்!”

“ம்; அடுத்தது” — காதைக் கூர்மையாக்கிக் கொள்கின்றார் பூசாரியார்.

“புள்ளி வயிரவன்!”

“அடுத்தது?” — பூசாரியார் நெருக்குகின்றார்.

“கம்பிளி வயிரவன்!”

“ம்...”

“காடேறி!”

“ம்...”

“கரையாக்கன்!”

“சொல்லு”

“காளி!”

“ம்...ம்”

— பூசாரியார் விடுவதாய் இல்லை.

“ஊத்தை குடியன்!”

“ம்...!”

“உதிரமாகாளி!”

“ம்...!”

இனி இல்லை என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையை அசைக்கின்றாள் அவள்.

பூசாரியாருக்கு நம்பிக்கை பிறப்பதாயில்லை. கற்பூரத்தில் அடித்துச் சத்தியம் செய்துதரும்படி கோருகின்றார். எவ்வளவுதான் துஷ்டப் பிசாசாக இருந்தாலும், சத்தியத்தை மட்டும் அது மீறவே மீறாதாம்!

சுடர் விடும் கற்பூரம் அவள் முன் நீட்டப்படுகின்றது.

'மேலே சொன்ன 'கலை'களைவிட இனி இப் 'பூமரத்தில்' எதுவுமே இல்லை!' என்பதற்கடையாளமாகக் கற்பூரத்தில் அடிக்கின்றாள் அவள், அப்படி அடித்த கையோடு, 'கூய்' என்று பிளிறிவிட்டு மல்லாக்காக 'விறைத்து' விழுந்துவிடுகின்றாள் அவள்.

தூக்கி நிறுத்தப்பட்ட அவளுடைய தலையில் ஒருகுடம் தண்ணீர் ஊற்றப்படுகின்றது

மந்திரம் ஒதி வைக்கப்பட்டிருந்த கோழி கொண்டு வரப்படுகின்றது. சரியாக அவளுக்கு நேர் 'லெக்' கெடுத்து மணலில் ஏதேதோவெல்லாம் கோடுகீறி 'அச்சிரம்' போடுகின்றார் பூசாரியார். போடப்பட்ட அச்சிரத்தின் மேல் கோழி கிடத்தப்படுகின்றது. அவளைப் பற்றியிருக்கும், அத்தனை பிசாசுகளுக்கும் இரத்தப் பலி தரப்படப் போகின்றது. பலியைப் பெற்றுக் கொண்டு அவை தாமாகவே அவளிடமிருந்து 'கழிந்து' விடுமாம்!

கோழியின் மீது மஞ்சளைத் தெளிக்கின்றார் பூசாரியார், பட படத்துச் செட்டையடித்துப் பரிதாபமாகக் 'கேரு' கிறது கோழி.

'கட கட'வென்று 'கழிப்பு' மாத்திரம் வெடிக்கின்றது பூசாரியாரின் வாயிலிருந்து.

'ஓம் சமுத்திர கேசரி! உருத்திர சேனன் திகிலிவாயிலும், பூலோகம் இந்திரே சிவா!

'இவர் மேல் வரப்பட்ட எட்டெட்டு வயிரவனும், இருளன் மருளன், கரையாக்கனும், இருதலை மாடன், ஏழு குரும்பறையனும், வட்டையாக்கன், நெட்டையாக்கன், இலங்கை காவலன், கங்கை வயிரவன், என்முகம் கண்டு, என் சொற்கேட்டு, என் குரு காளமாமுனி-என்குரு நாரதமாமுனி ஆணை, இவரிலும் இவர் மனையிடத்திலும்-வாராமல் விலகிப் போகவே சுவாகா!''

மந்திரத்தில் கட்டுண்ட அவள், உடம்பைச் சிலிர்த்தபடி ஒரே தாவாகத் தாவி, பூசாரியாரின் கையிலிருந்த கோழியைப் பறித்து, 'மறமற' என்று அதன் கழுத்தைப் பற்களால் கடித்து, இரத்தத்தை உறிஞ்சுகின்றாள்!

கோழி துவண்டு விழுந்து துடிக்கின்றது. அவளும் துவண்டு கீழே சாய்கின்றாள்.

கூடியிருந்த அத்தனை பேரையும் வெற்றி மிடுக்கோடு பார்க்கின்றார் பூசாரியார். தீர்த்தச் சட்டியை எடுத்து, வேப்பம் பத்திரத்தை அதில் தோய்த்து, மயங்கி விழுந்த அந்தப் பெண்ணின் மீது தெளிக்கின்றார் அவர்.

துயின்றுவிட்டு எழும் பெண்ணைப் போல சர்வ சாதாரணமாக எழுந்து உட்காருகின்றாள் அவள். அவள் இப்போது ஒரு 'மாஜிப் பேய்ப் பெண்!'

“என்னகா உமயாத்த? கனநாளா உன்ன இந்தப் பக்கத்தில காணல்ல. பேத்திர களியாணமெல்லாம் முடிஞ்சகா?” - பூசாரியார்.

“அந்த வயித்தெரிச்சல ஏன் பரிசாரியார் கேக்கிறயள், பொடிச்சிக்குப் பேய் புடிச்சிரிக்காம் எண்டு அந்தப் பொடியன் ஒண்ணாண்டுட்டான்!”

“பேயத்தான் விரசிப் போட்டமே.”

“என்னத்த விரசிறபரிசாரியார். எல்லாம் அந்த ஆண் கோணிர ஆட்டுத்தனம்.”

“நீ என்னகா கதைக்கிறா?”

“அவளுக்கு அவன் 'செப்ப' மில்லையாம்! அதுக்காக இப்படிப் பேய் புடிச்ச போல 'அயிற்றுப்' பண்ணினவளாம்! சனியன்! இதயெல்லாம் பாக்காம நம்மளக் கொண்டுபோகு தில்லயே.”

“அப்படியெல்லாம் பேசப் போடாது கா. மனசிக்குப் புடியாத வாழ்க்கை நீடிக்காதுகா. இதுக்காக அவன் பட்ட பாட நீ எங்க கண்டா?”

“என்ன பரிசாரியார் நீங்க சொல்லிற?” வியப்பு மேலெழ வினவினாள் கிழவி.

“எல்லாத்தையும் அவன் எனக்கிட்ட வந்து சொன்னாள் கா. அந்தக் கலியாணத்தில் இருந்து தன்னக் காப்பாத்த வேணுமெண்டு ‘குழறிக் குழறி’ அவன் சொன்னதைக் கேக்க எனக்கு வாய் வயிறெல்லாம் பத்திற்றுக்கா. கடசியாக நான்தான் ஒரு புத்தி எடுத்துக் குடுத்தன். ஆரம்பத்தில் பொடிச்சிக்குக் கொஞ்சம் பயந்தான். புறகு ஒத்திற்றாள். அண்டைக்கு அவள் ஆடின ஆட்டத்தப் பாத்து எனக்கே பயம் வந்திற்று. பொடிச்சிக்கு உண்மையாகவே ‘தெய்வம்’ வந்திற்றோ எண்டு!”

“நீங்க சரியான ஆள்தான் பரிசாரியார். எனக்கிட்ட ஒரு கத செல்லல்லய.”

“என்னத்தகா சொல்ற? சொன்னா நீ கேக்கப் போறய?”

“அப்ப சரி பரிசாரியார், அண்டைக்குக் கடலயில அந்த மாதிரிக் கோழிச் சாவலக் கடித்தாளே, அப்பயாச்சிம் செல்லல்லய பரிசாரியார் அதக் கடிக்க வேணாம் எண்டு, ஏதாவது ‘பார்வை’ யாகியிருந்தா என்ன கதி?”

“அதெல்லாம் சரியான கணக்குகா. அண்டக்கி அவள் கோழியக் கடிக்கல்லகா. கடிக்கிறதப் போல நடிச்சவன்! வாயில இரத்தம் வந்தது. இரத்தமில்லகா. வெறும் சாயம்!”

கிழவிக்கு வியப்பால் வாய் அடைத்துவிட்டது.

“அதுமட்டுமகா. அண்டைக்குச் கடலயில ‘புள்ளி வயிரவன், கம்பிளி வயிரவன் காடேறி, கரையாக்கன்’ எண்டெல்லாம் துட்டத் தேவதைகன்ற பேரெல்லாம் அவன்

என்னிட்ட இருந்து எழுதிற்றுப் போய்ப் பாடமாக்கின வள்கா! அப்ப... அப்படியெல்லாம் அவதிப்பட்ட புள்ளய, நாம அந்தப் பொடியனுக்குக் கட்டிக் கொடுத்திருந்தா, அந்தப் பேய்கள விட இந்தப் 'பேய்' வலுத்ததாக இருந்திருக்கும்! இதக் 'கழி'க்கிறதுக்குச் சுடலக்கர ஏறிப்பிரயோசனம் கிடச்சிரிக்கா. 'கோடு கர'தான் ஏறி இரிக்க வேணும். சும்மா பேசாமப் போகா. நான் கட்டிக்குடுக்கிறன் வடிவான மாப்பிளயா அவளுக்கு!"

"பரிசாரியாரும், பொடிச்சியும் சரியாகத்தான் விளையாடி இரிக்கயள்" என்று சொல்லிக் கொண்டு எழுந்தாள் உமையாத்தைக் கிழவி. □

பெரிய மீனும் சின்ன மீனும்

'16-2-66ல் உமது பாடசாலையைத் தரிசிப்பதற்காக 1-15க்கு நான் வந்தபொழுது பாடசாலை மூடப்பட்டிருந்தது. இதற்கான விரிவான விளக்கத்தைத் தருவதோடு, உதவி ஆசிரியரின் விளக்கத்தையும் தனித்தனியாக எனக்கு அனுப்பி வைக்கவும்.'

இக்கடிதத்தின் சிருஷ்டி கர்த்தாவான அப்பகுதி வட்டார வித்தியாதரிசி அவர்கள் தேர்ந்த அனுபவப் பழமாக இருக்கவேண்டும். 'பட்டுத் தேறிய' அந்த அனுபவம்தான், பதிவுத் தபாலில் இக்கடிதத்தை அனுப்புவதற்கு அவரைத் தூண்டியிருக்கிறது.

ஆசிரியர்கள் என்றால் சாதாரணமா? எண்ணையும், எழுத்தையும் புகட்டுவதால் இறைவனுடைய அந்தஸ்தைப் பெற்றுவிட்ட அவர்கள், அந்த இறைவனுடைய முக்கிய தொழில்களான 'முத்தொழிலை'ச் செய்வதிலும் பக்குவர்களாய்த் திகழ்ந்தார்கள்.

ஆசிரியர்களின் 'பெப்பே' காட்டும் வல்லமையை அனுபவ ரீதியில் உணர்ந்திருந்த அந்த வட்டார வித்தியாதரிசி அவர்கள், தாம் அனுப்பிய அந்த உத்தியோக பூர்வக் கடிதத்துக்கும் 'பெப்பே' கிடைத்துவிடக் கூடாதே என்ற முன்னெச்சரிக்கையில்- அழித்தற்றொழிலைப்பிரயோகித்து அக்கடிதத்தை மறைத்தருளக் கூடாதே என்ற முன் ஜாக்கிரதையில் அதனைப் பதிவு அஞ்சலில் நல்ல பிடிப்பான அத்திவாரத்தோடு அனுப்பியிருந்தார் இன்ஸ்பெக்டர்! ஆசிரியர்களே இறைவனாகக்கருதப்படும்போது அந்த ஆசிரியர்களையே மேய்க்கும் வல்லமை பெற்ற வித்தியாதரிசிகளை எந்த இனத்தில் சேர்ப்பது! ஒருவேளை இறைவனையே தன்னுள்

அடக்கவல்ல 'னிதி' என்று இவர்களை அழைக்கலாமா?

குற்றம் சுமத்தும் வித்தியாதரிசியின் அந்தக் கடிதம் தலைமையாசிரியரின் கரங்களில் கனமாய் விரிந்து கிடந்தது.

கடிதத்தை ஒன்றுக்கு மூன்றாக மூன்று தடவைகள் படித்துச் சீரணமாக்கினார் தலைமையாசிரியர். அவருடைய ஜீரண உறுப்புக்கள் நல்ல ஆரோக்கிய மானவையாக இருந்திருக்க வேண்டும். படித்த அந்த மூன்று தடவைகளிலும், கடித வாசகங்கள் அத்தனையும், அதிலுள்ள கால்மாத்திரை, முழுமாத்திரை விழுந்திருந்த இடங்களும் நன்கு செரித்துவிட்டிருந்தன அவருக்கு.

கடிதத்தை மேசைமீது அப்படியே வைத்துவிட்டுக் கட்புலனுக்கும் செவிப் புலனுக்கும் சற்று ஓய்வு கொடுத்தார் அவர்.

கதிரையில் இருந்தபடியே கைகள் இரண்டையும் தலைக்கு மேலே உயர்த்திக் கால்கள் இரண்டையும் சீமெந்து நிலத்தில் உதை குத்தி முதுகைக் கதிரையின் பின்புறத்தில் வளைத்து முட்டுக் கொடுத்துப் 'பத்தியமாக' ஒரு சோம்பலை முறித்துப் புதிய தெம்பை வரவழைத்துக் கொண்டார். தம்முடன் படிப்பிக்கும் அந்த ஒரேயோர் உதவி ஆசிரியையை வரவழைத்தார். இப்படியான இக்கட்டான சமயங்களில் ஆசிரியர் பற்றாக்குறையாக இருக்க வேண்டியதன் அவசியத்தையும் அவசரத்தையும் இப்பொழுது பூரணமாக உணர்ந்த அவர், இதற்கு முன்னும் பல தடவைகளில் சராசரி வளர்ச்சியைக் காட்டி, மேலதிக ஆசிரியர்கள் வேண்டும் என்று கல்வி இலாகாவுக்குக் கடித மூலமும், நேரிலும், அதற்கும் மேலால் எம்.பி. மூலமும் விடுத்த கோரிக்கைகளின் பாமரத் தனத்தை எண்ணித் தமக்குள்ளாகவே அருவருத்துக் கொண்டார்.

இன்றைய விவகாரத்தில் இரண்டே ஆசிரியர்கள் மட்டுமிருந்தது எத்தனையோ சௌகரியமாகப் போய்விட்டது

அவருக்கு. வித்தியா பகுதியினரின் அசமந்தப் போக்கால் தம்மைக் காக்க எழுந்துநின்ற அரணையும், வித்தியாதரிசியின் விழிப்பான போக்கால் தமக்கேற்பட்ட அவலத்தையும் ஒரு சேர எண்ணிப் பார்த்தபோது, தத்துவார்த்த ரீதியிலான சிரிப்பொன்று ஜெனித்தது அவருள்.

காப்புகளின் 'கலகல' ஓசையை முந்திக்கொண்டு பவுடரின் வாசனை வந்தது. ஆசிரியை மேசையைச் சமீபித்து விட்டதற்கான கட்டியங்கள் இவை.

விரித்தபடி கிடந்த வித்தியாதரிசியின் கடிதத்தை எடுத்து ஆசிரியையிடம் நீட்டினார்.

கடித வாசகங்கள் எந்த அளவுக்கு அவளைத் தாக்கின என்பதை அவளுடைய கண்களிலிருந்து புரிந்து கொண்டார் தலைமையாசிரியர். புரிந்து கொண்டும் புரியாதவர் போன்று அதைப்பற்றி அக்கறை காட்டாதவராக- சம்பவத் திரட்டுப் புத்தகத்தை எடுத்து விரித்து, சற்றுமுன் தாம் சிந்தையை அடக்கிச் சிவமாகி நின்று பெற்ற தெளிவுக்கு, எழுத்துருவம் கொடுக்க ஆரம்பித்தார்.

தாம் எழுதும் வரையும் அவளிடமிருந்து மௌனமே விரிந்ததைக்கொண்டு, தம்மைப் போன்றே அவளும் கடிதத்தை ஒருமுறைக்குப் பலமுறை படிக்கின்றாள் என்பதை ஊகித்த அவர், சம்பவத் திரட்டுப் புத்தகத்தில் தாம் எழுதிய வாசகங்களைத் தெளிவாக ஒருமுறை படித்துப் பார்த்துக் கொண்டார்.

“என்ன மாஸ்டர் இது?”

“என்ன இருந்தாலும் நம்முடைய இன்ஸ்பெக்டருக்கு நாம் நன்றி கூறக் கடமைப்பட்டவர்களாக இருக்கின்றோம்” ஆசிரியை கேட்ட கேள்வியை, நறுக்கி ஒதுக்கிவிட்ட பாங்கில் அந்தக் கேள்விக்குச் சற்றும் பொருத்தமில்லாதபடி பீடிகை தொக்கி நின்றது அவர் பதிலில். அப்படிச் சற்றி வளைத்து நயம்பட உரைப்பதில் அவருக்கு ஆர்வம் அதிகம் போலும்!

‘சரியாக அகப்பட்டு விட்டோமே மாஸ்டர். இப்பே’
எப்படிச் சமாதானம் சொல்லுவது?’ வேலையே பறிபோய்
விட்டது போன்ற பதட்டத்தோடு ஆசிரியையின் குரல்
வெளிப்பட்டது.

‘நம்மை மோசமானமுறையில் ‘அமத்த’ வேண்டும் என்ற
துர்எண்ணம் நம்முடைய இன்ஸ்பெக்டருக்கு இருந்திருக்கு
மானால், நாம் பாடசாலையை மூடிச்சென்ற 16-2-66
அன்று அவர் 12 மணிக்கே கூட இங்கு வந்திருக்க
முடியும்’ தலைமையாசிரியருடைய பேச்சிலிருந்த நயமும்,
பீடிகையும் இன்னும் குன்றவில்லை. வித்தியாதரிசியின்
குற்றச்சாட்டுக்கு அறைந்தாற்போல் பதிலெழுதுவதற்குரிய
காரணம் அவருக்கு கிடைத்துவிட்டதால் ஏற்பட்ட தெம்பும்
குஷியும்தான் அவருடைய இந்த நயம்பட உரைத்தலுக்குக்
காரணமோ என்னவோ!

‘அன்று இன்ஸ்பெக்டர் 12 மணிக்கு வந்திருந்தால்
நிலைமை இன்னும் மோசமாக இருந்திருக்கும். அன்று
தான் நாம் 12 மணிக்கு முன்னதாகவே பாடசாலையை
மூடிக்கொண்டு சென்று விட்டோமே.’

‘அதனால்தான் சொல்கிறேன் நம்முடைய இன்ஸ்பெக்
டருக்கு நாம் நன்றி கூறக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோமென்று!
கொஞ்ச நஞ்ச நேரமா? நாம் பாடசாலையை மூடியும்
ஒன்றே கால்மணித் தியாலம் கழிந்த பிறகல்லவா மனுஷன்
ஆற அமர வந்திருக்கின்றார்.’

‘சரி மாஸ்டர், இப்போ நாம் எப்படி நடந்துகொள்வது?
உதவி ஆசிரியரின் விளக்கத்தையும் தனித்தனி எழுதும்
படி குறிப்பிட்டிருக்கின்றாரே, நான் என்ன எழுத?’

இன்ஸ்பெக்டருடைய கணக்கின்படி 15 நிமிஷம் முன்ன
தாக பாடசாலையை மூடி, அவருடைய ‘அபூர்வல்’ பெற்ற
நேர சூசியை மீறியிருக்கிறோம் நாம். இந்த இக்கட்டி
லிருந்து விடுபட பல இலகுவான வழிகள் இருக்கின்றன.
ஒரே வரியில் இதற்குப் பதில் எழுத வேண்டுமானால்,

‘16-2-66 அன்று வழமைபோல் 1-30க்கே பாடசாலை மூடப் பட்டது’ என்று எழுதி, நம் பாடசாலையிலுள்ள ‘டிப்பார் மென்ற்’ மணிக்கூட்டின் மீதே பழியைப் போட்டுவிடலாம்!

‘இன்ஸ்பெக்டர் வியப்புறும் வண்ணம் இப்படி ஒரு காரணத்தை எழுதலாம் என்று திட்டமிட்டுள்ளேன்’ என்று விபரித்த தலைமையாசிரியர், தம்முன்னால் விரிந்து கிடந்த சம்பவத்திரட்டுப் புத்தகத்தை ஆசிரியையிடம் நீட்டினார்.

‘16-2-66’ எனத் தேதியிட்டு அவர் எழுதியிருந்த குறிப்பில், ‘இன்று உதவி ஆசிரியை செல்வி எஸ். சிவராசா அவர்கள் தமது தாயின் சுகவீனங் காரணமாக 1 மணிக்கு வீட்டுக்குச் செல்கின்றார்’ எனக் கண்டிருந்தது.

‘என்ன மாஸ்டர் இது; திடீரென்று அம்மாவை நோயாளியாக்கி விட்டீர்கள்’ ஒரு ‘சங்கை’க்குத்தான் அவளுடைய கேள்வியில் வியப்புணர்ச்சி கலந்திருந்ததே தவிர, உண்மையில் உதவி ஆசிரியைக்கு தலைமையாசிரியர் அப்படிக் குறிப்பெழுதியதில் எந்தவித ஆச்சரியமும் ஏற்படவில்லை. காரணம் இல்லாமல் தன் தலைமையாசிரியர் எதையும் செய்ய மாட்டார் என்ற அனுபவம்!

‘நோய் என்னவோ வினையின் பயன் தான். ஆனால் நம்மைப் போன்ற ‘கீழ்ப்படிவான ஊழியர்’ களுக்குச் சமயத்தில் இந்த நோய் புண்ணியத்தின் அறுவடையாகவும் வந்து வாய்த்து விடுகின்றது. அரசாங்கத்தால் நமக்கு ஒதுக்கப்பட்ட சமயோசித லீவும், சுகவீன லீவும் செயல்படுவதே இந்த நோயின் கடைச்சத்தால்தான்!’ என்று உபந்நியாசம் செய்த தலைமையாசிரியர், அவளிடமிருந்த சம்பவத் திரட்டுப் புத்தகத்தை வாங்கி, மேலும் அதில் எதையோ எழுத ஆரம்பித்தார். இரண்டு மூன்று வரிகளில் எதையோ எழுதிவிட்டு, மீண்டும் சம்பவத் திரட்டு புத்தகத்தை அவளிடம் நீட்டினார்.

'16-2-66' எனத் தேதியிட்டு அவர் எழுதியிருந்த இரண்டாவது குறிப்பில், 'தமது தாயின் சுகவீனங் காரணமாக உதவி ஆசிரியை செல்வி எஸ். சிவராசா அவர்கள் 1 மணிக்கு வீடு சென்று விட்டதால், அதன்பின் எனக்கேற்பட்ட திடீர்ச் சுகவீனத்தின் பொருட்டு, 1-10க்குப் பாடசாலையை மூடி, வைத்தியசாலை செல்கின்றேன்' எனக் கண்டிருந்தது.

தவறை மறைக்கும் அரண்களாக எழுந்து நின்ற அந்த இரு 'லொக் என்றி' களையும் பிரசவித்த தலைமையாசிரியரை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் ஆசிரியை.

'கதை எப்படி மாறியிருக்கின்றது பார்த்தீர்களா?' வெற்றிச் செருக்கோடு வார்த்தைகள் பீறிட்டன தலைமையாசிரியரிடமிருந்து.

'நம் இருவரையும் காத்துக் கொள்ளும் நோக்கமாக முதலில் உங்கள் தாயாரைப் பாயில் போட்டு, உங்களை 1 மணிக்கெல்லாம் வீட்டுக்கு 'அனுப்பி' விட்டு, பாடசாலையில் என்னைத் தனிமைப்படுத்திக் கொண்டேன். நீங்கள் வீடு சென்ற 10 நிமிஷத்துக்கெல்லாம் என்னை நானே பாயில் போட்டுக் கொண்டேன்! நோயோடு கடமை பார்க்க என்னால் மட்டும் எப்படி முடியும்? நீங்களும் தாயாரின் சுகவீனத்தைக் காரணம் காட்டி வீட்டுக்குச் சென்றுவிட்டதால், வேறு வழியின்றி பாடசாலையை ஒன்று பத்துக்கு மூடிவிட்டு வைத்தியசாலைக்குச் சென்று விட்டேன் நான்! நம் இருவருக்கும் கஷ்டங்கள் இப்படி ஒன்றாகவே வந்து சேர்ந்து விட்டதால், ஒன்று பதினைந்துக்குப் பாடசாலைக்கு வந்த நம் இன்ஸ்பெக்டர் ஏமாறும்படி நேர்ந்து விட்டது. அதற்கு யார் என்ன செய்யமுடியும்? வேண்டுமானால் இன்ஸ்பெக்டர் புத்திசாலித்தனமாக ஒன்று செய்திருக்கலாம்; விளக்கம் கேட்டு நமக்கு எழுதியதால் ஏற்பட்ட நேரவிரயத்தை வேறு ஏதாவது பயன்தரு பணிக்கு அவர் செலவிட்டிருக்கலாம். எதிர்பாராத அதீத நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் ஏற்பட்டுவிடும் இந்த நாட்களில் உங்களுக்கும், எனக்கும்

ஒரே நேரத்தில் 'பொறுப்புச் சறுப்பு' வருவதுதானா ஆச்சரியம்!

தாள் ஒன்றை எடுத்து இரண்டாக மடித்து, மடித்தபக்கத் திலிருந்து இடதுபக்கம் ஓர் அங்குல இடைவெளிவிட்டு மீண்டும் மடித்து பெருவிரல் நக நுனியால் மடிபட்ட பகுதியை நன்கு சூடெழும்ப அழுத்திவிட்டு, முன்னர் இரண்டாக மடித்திருந்த தடையத்தில், கலைத் தன்மையோடு கடதாசியை இரு கூறுகளாகக் கிழித்தார் தலைமை ஆசிரியர். ஓர் அங்குல இடைவெளிவிட்டு மடித்து கை நுனியால் அழுத்திய பாகம் 'பைல்' பண்ணக்கூடியதாகப் புறம்பாய் இருந்தது. ஒன்றை உதவி ஆசிரியையிடமும், மற்றதைத் தாமும் எடுத்துக்கொண்டு இன்ஸ்பெக்டரின் பதிவுத் தபாலின் கோரிக்கைக்கு உத்தியோக தோரணையில் பதிலிறுக்க ஆரம்பித்தார் தலைமையாசிரியர். 'கழுத்தைக் கொடுத்தாலும் எழுத்தைக் கொடுக்காதே' என்ற எச்சரிக்கையுணர்வோடு, போடப்பட்ட 'லொக் என்றி'க்குப் பழுது நேராத 'லோபொயின்ட்' டோடு அவருடைய பதில் உருவாக்கிக் கொண்டிருந்தது. உதவி ஆசிரியரின் விளக்கமும் இன்ஸ்பெக்டரால் கோரப்பட்டிருந்ததால், தலைமையாசிரியர் கொடுத்த மறுபாதி 'ஒற்றையில்' உதவி ஆசிரியை செல்வி எஸ். சிவராசாவும் தன்னுடைய 'விளக்கத்தை' மிகுந்த ஜாக்கிரதையுடன் தயாரிக்கத் தொடங்கினாள். இருவருடைய விளக்கக் கடிதங்களும் குண்டூசியின் துணையால் ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டு, உபயோகிக்கப்பட்ட ஒரு பழைய என்வலப்புக்குள் செருகப்பட்டன. இன்ஸ்பெக்டருக்குரிய 'சிலிப்' ஒன்றை எடுத்த தலைமையாசிரியர், அதில் இன்ஸ்பெக்டருடைய பெயரையும் முகவரியையும் தெளிவாக எழுதி, அதை கடிதங்கள் செருகப்பட்ட பழைய உறையின் மேல் அழகாக ஒட்டி, தம் கையாலேயே கடிதத்தைத் தபால் பெட்டியிலும் சேர்த்து விட்டார். கடுமையான ஓர் ஆசிரியர் கேட்ட கேள்விக்குச் சரியாக விடை சொல்லிவிட்ட ஒரு மாணாக்

கனுடைய கம்பீர உணர்வில் தலைமையாசிரியர் அப்போது காணப்பட்டார்.

இரண்டொரு பாடசாலைத் தலைமை ஆசிரியர்களிடமிருந்து வந்த லீவு விண்ணப்பங்கள்; பாடசாலைக்குப் பக்கத்திலுள்ள கண்ணகை அம்மன் சடங்கிற்காகப் பாடசாலையை மூடி, அதற்குப் பதிலாக வேறு ஒரு தினத்தில் பாடசாலையை நடத்துதற்கு அனுமதி கோரி வந்த கடிதம் ஒன்று; நடந்தேறிய வட்டார விளையாட்டு போட்டியில் கலந்து கொண்ட ஆசிரியர்கள் சிலரிடமிருந்து வந்த சமயோசித லீவுவிண்ணப்பங்கள்; பாடசாலை ஒன்றின்பரிசளிப்பு விழாவில் தலைமை வகிக்கக் கோரும் அழைப்பு; உறவினர்கள், நண்பர்களிடமிருந்து வந்த இரண்டொரு கடிதங்கள் இப்படி வந்திருந்த பலரகக் கடிதங்களின் மத்தியில், தலைமை ஆசிரியரால் அனுப்பப்பட்ட அந்தக் கடிதமும் இன்ஸ்பெக்டரின் மேசையில் கிடந்தது.

வந்திருந்த அத்தனை கடிதங்களையும் மிகுந்த விழிப்புடன் இன்ஸ்பெக்டர் பார்வையிட்டார். கடைசியில் தலைமை ஆசிரியரின் அந்தக் கடிதத்தைக் கையில் எடுத்தார். முகவரி எழுதப்பட்டிருந்த ஒழுங்கு; இலகுவில் சிரமமின்றித் திறக்கக் கூடியதாக 'சிலிப்' ஒட்டப்பட்டிருந்த நேர்த்தி; உபயோகிக்கப்பட்ட பழைய 'என்வலப்' பானதால், அதில் எழுதப்பட்டிருந்த பாடசாலை முகவரியைச் செல்லுபடியாகாமல் செய்வதற்காக மூலை சாய்த்துத் 'தர' வடிவில் இழுக்கப்பட்டிருந்த கோடுகளின் பாங்கு இவையனைத்தையும் ஒருங்கே பார்த்துக் கிரகித்துக் கொண்டு, மிகுந்த ஆர்வத்துடன் கடிதத்தைப் பக்குவமாக உடைத்தார் இன்ஸ்பெக்டர்.

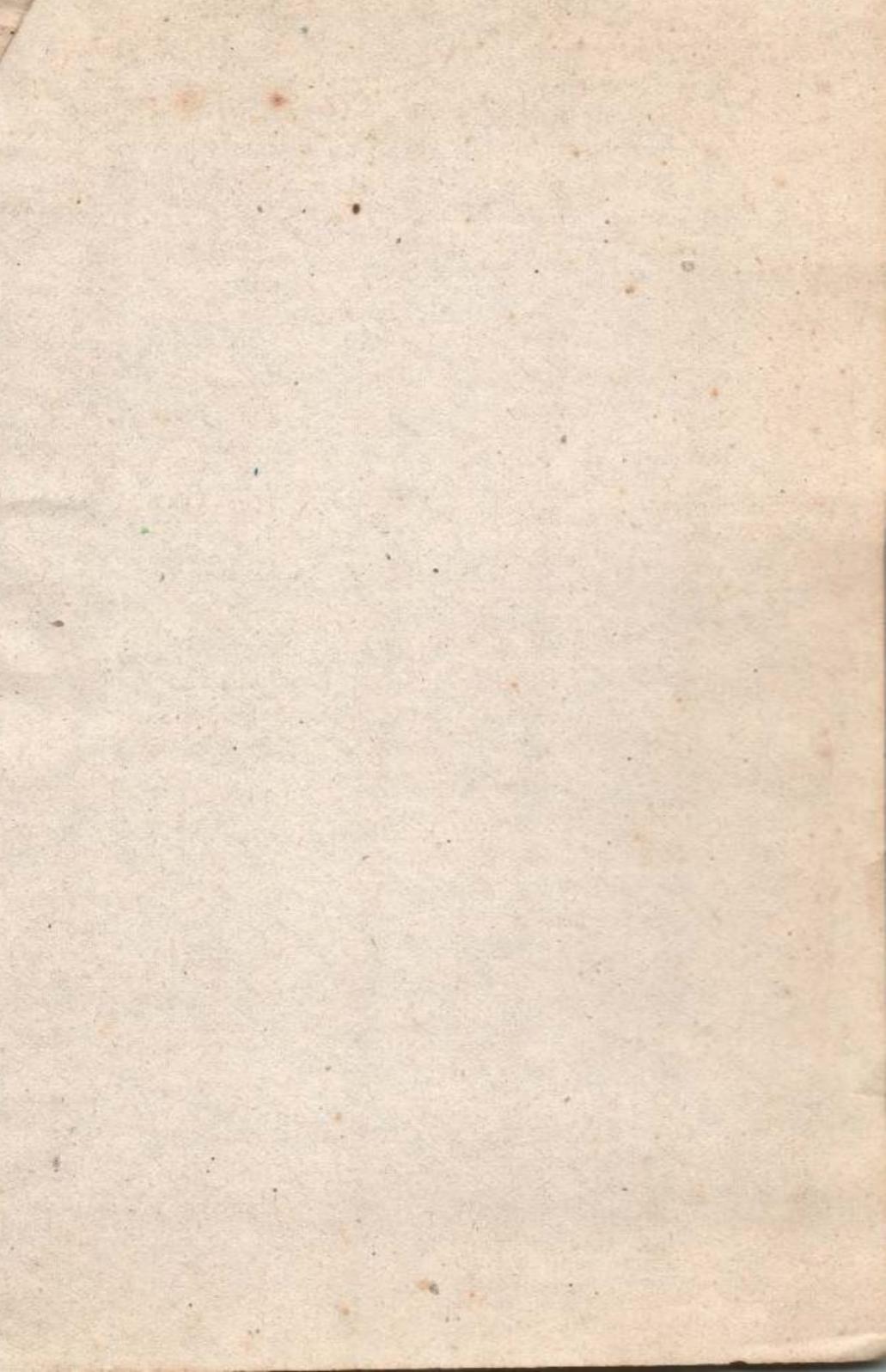
'கனம் வட்டார வித்தியாதரிசி அவர்களுக்கு, ஐயா! தங்களின் 16-2-66 கடிதத்தின் சார்பாக எழுதிக் கொள்வதாவது:- இரண்டே ஆசிரியர்கள் மட்டும் பணிபுரியும் இப் பாடசாலையில், கடந்த 16-2-66 அன்று, தமது அன்னை

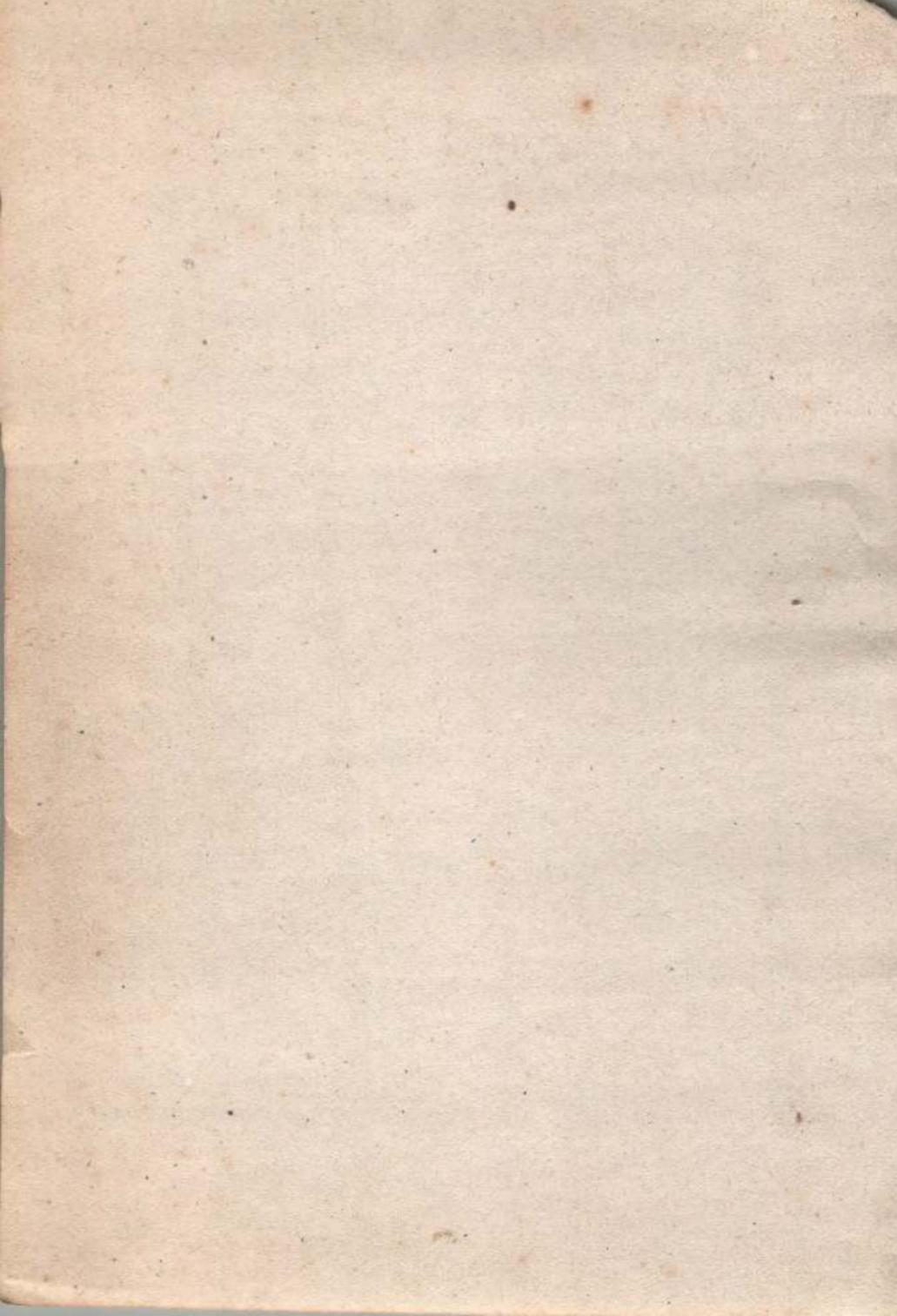
யின் சுகவீனம் காரணமாக உதவி ஆசிரியை செல்வி எஸ். சிவராசா அவர்கள் 1 மணிக்கு வீடு சென்று விட்டார். அவர் சென்ற சிறிது நேரத்தில் திடீரென நோயுற்ற நான் 1-10 மணிக்குப் பாடசாலையை மூடி, வைத்தியசாலை சென்றேன் என்பதை பணிவுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

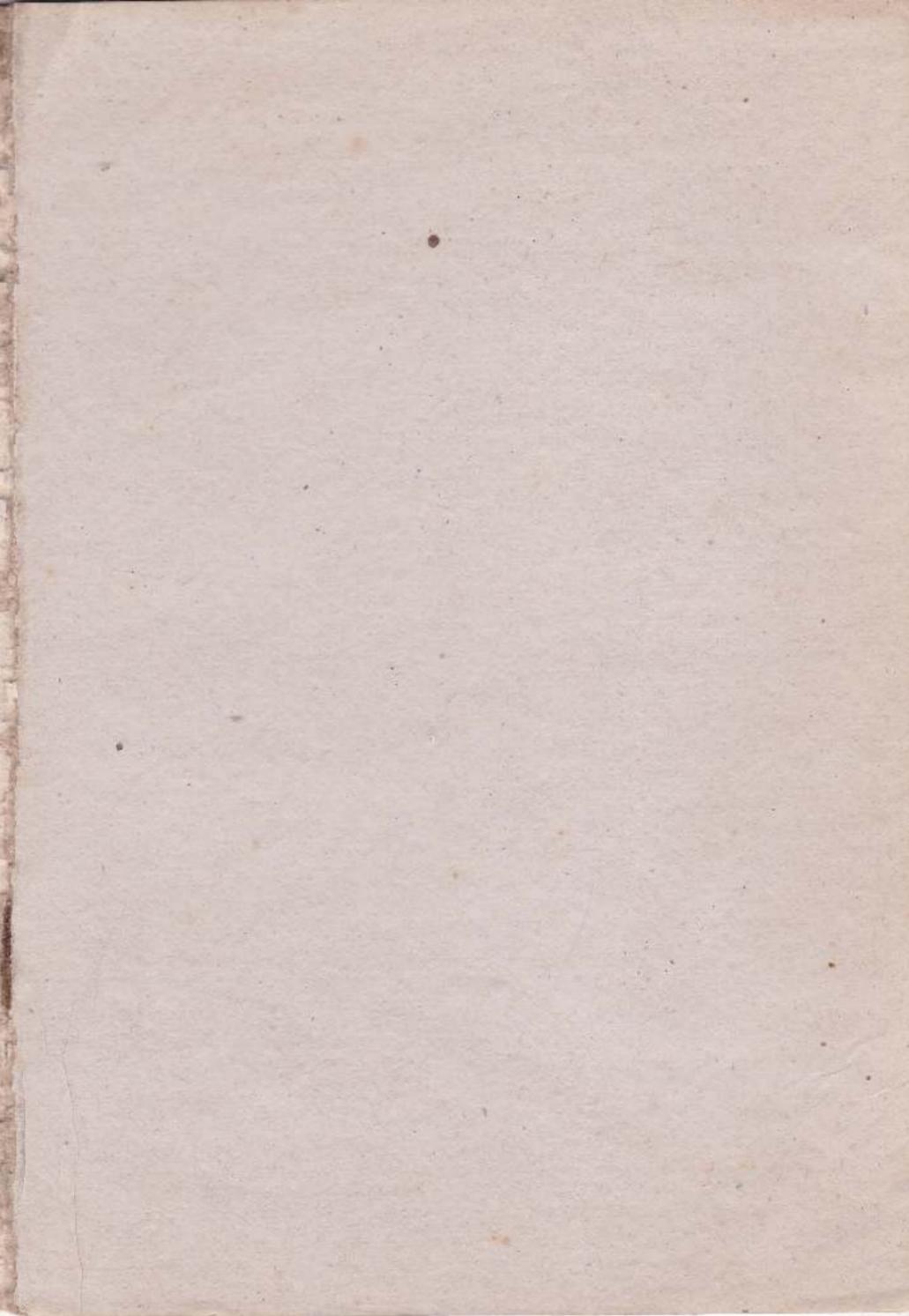
தலைமையாசிரியரின் விளக்கத்தைப் படித்த இன்ஸ் பெக்டர், மேற்கொண்டு உதவி ஆசிரியையின் விளக்கத்தை படிக்காமலேயே அதில் என்ன எழுதியிருக்கும் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டார். கடிதத்தைச் சிறிது நேரம் கையிலேயே வைத்திருந்த அவருடைய முகத்தில் சிரிப்பு பொன்று நெளிந்து, நெளிந்த சுவடு தெரியாமலேயே மறைந்தும் விட்டது.

கடிதத்தை ஒரு பக்கமாகத் தூக்கிப் போட்ட அவர், நிச்சலனத்தோடு சிறிது நேரம் வெளிப்புறத்தில் தோன்றிய குறிப்பிட்ட எந்தப் பொருளிலும் பார்வையைச் செலுத்தாமல் வெறும் சூனியத்தையே துருவித் துருவிப் பார்த்தார். அந்த சூனியப்பல்கலைக்கழகம் அவருக்குள்ளான பாடத்தைப் புகட்டியதோ தெரியாது. சிறிது நேரத்தில் அந்தச் சூனியத்திலிருந்து தம் பார்வையை மீட்டு மிக முக்கியமான ஒரு கருமத்தைச் செய்யத் தொடங்கி விட்டார் அவர். அவர் செய்த அந்த முக்கியமான கருமம் இவ்வுலக வாழ்க்கைக்கு மிக இன்றியமையாததான பணம் பற்றியதாக இருந்த காரணத்தால். புறத்தாக்கம் ஒன்றும் அவர் புலனைக் கலைக்க வகையற்று விட்டது.

‘றெஸ்ற்வுஹஸ் செலவு’ படுக்கைச் செலவு; சாப் பாட்டுச் செலவு கார் செலவு அது இது என்று ஒரு பெருந்தொகைப் பணத்துக்கு அவருடைய கை ‘கிளைம்’ போட்டுக் கொண்டிருந்தது...

நந்தாவதி

'நவம்' என்னும் புனைபெயரால் தமிழ் மூலகில் நன்கு அறிமுகமாகியுள்ள, சிற்பம் பலம் சீனித்தம்பி வன்னமணி தம்பதியிள் ஐந்தாவது மகனான ஆறுமுகம் (67) இலங்கை - கிழக்கு மாகாணம் - மட்டக்களப்பு ஆரையம்பதியில் பிறந்தவர்.

1945-ம் ஆண்டு வாக்கில் எழுதத் தொடங்கியவர், இதுவரை ஐம்பதுசிறுகதைகள், இரண்டு குறுநாவல்கள், முன்றுநாவல்கள், பல மேடை - வானொலி நாடகங்கள், நகைச்சுவை - பயணக் கட்டுரைகள், என ஏராளமாக எழுதியுள்ளார். 'எமன்' 'பைரவன்' 'ஸ்டாம்ப்' என்பன இவரது புனை பெயர்கள்.

'மாசில் வீணை', தினகரன் முதல் பரிசையும், 'நந்தாவதி', கல்கி ஈழத்துச் சிறுகதைப் போட்டியில் முதற் பரிசையும் பெற்றன. நந்தாவதி, 'உதயம்' மர்சிகையிலும், 'ஈழத்துப் பரிசுக் கதைகள்' - 'ஒரு கூடைக் கொழுந்து' தொகுதிகளிலும் மறு பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டுச் சிறப்புப் பெற்றது. சுதந்திரனில் 'நீலவேணி' என்னும் நாவல் தொடராக வெளிவந்தது. அது, வீரகேசரி மித்ரன் வெளியீடாக 'நிழல் மனிதன்' என்னும் பெயரில் வெளிவந்துள்ளது.

தெளிந்த நடை, மாணிடப் பரிவு, நுட்பமான சித்திரிப்பு என்பன இவரது எழுத்தின் தனிச் சிறப்பாகும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக பேச்சிலும் எழுத்திலும் மெல்லிய நகைச்சுவையுணர்வு விரவிக் கிடக்கும். தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றி, ஓய்வுபெற்ற இவர், தற்போது தமிழ்நாட்டில் வாழ்ந்து வருகின்றார்.